

ISBN 9985-892-40-0

Kui lausa naga kühli vool, siis kui süda - spiti - ja
paremini mõistma ja tunnetada, mis see on, kes see on, mis
kindlalt otsustanud hoida teda väljastpoolt kogu aeg. Ja kui see juhtub, mis siis teha?

Steve avas taas silmad. Kas see mõeldi, et ta ei saanud
kui lähedal oli tema oma elu, mis oli täiesti kogu aeg
täiesti? Kuidas ta neid teadis, mis see oli?

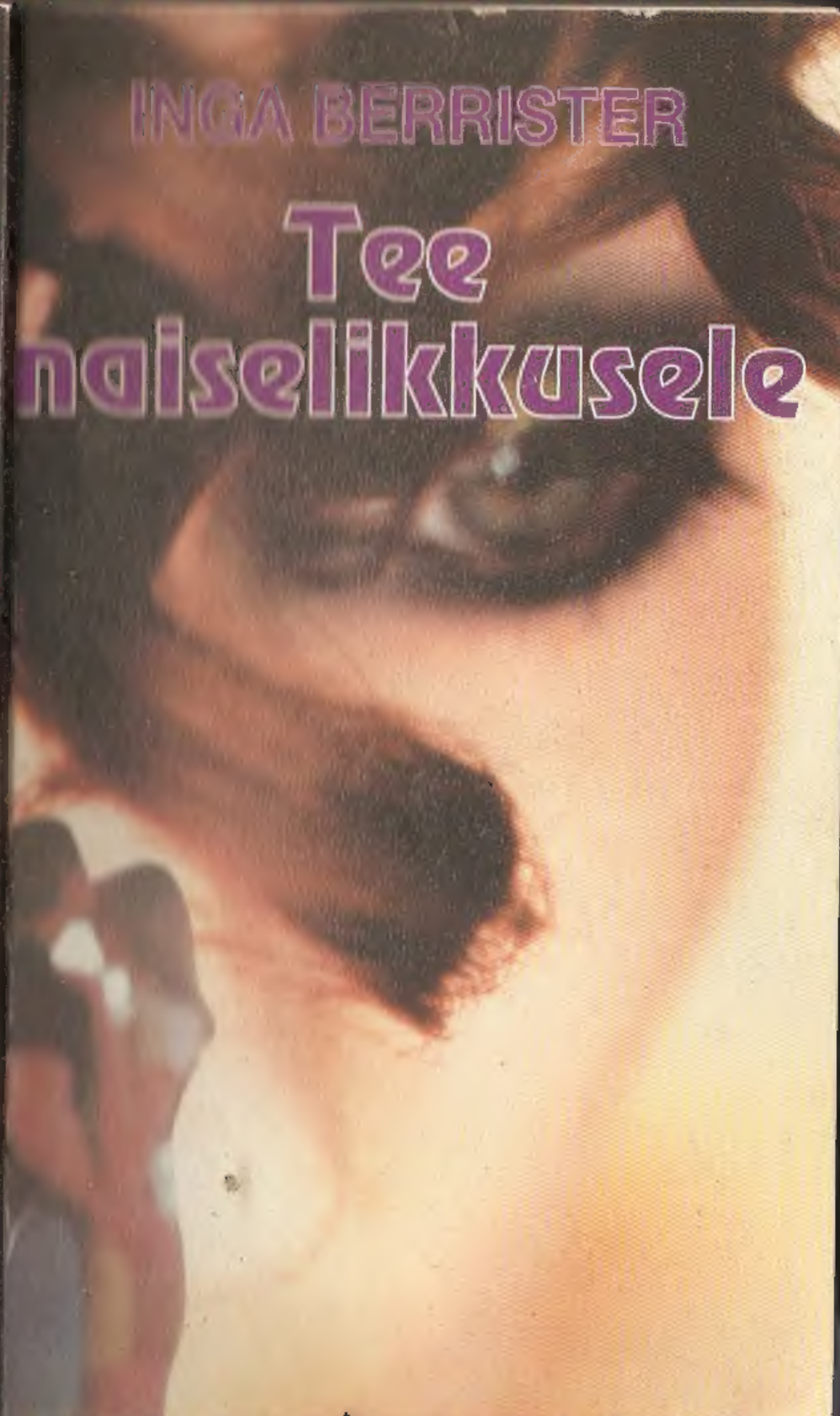
Inga Berrister

TEE NAISELİKKUSELE

INGA BERRISTER

Tee naiselikkusele

Inga Berrister

TEE NAISELIKKUSELE

Romaan

Kirjastus SINGONI

1999

Inga Berrister

Tee naiselikkusele

Plikarüblük Valerie Rosland kasvas üles polste seltsis, mängis ainult nendega, vihkas tüdrukuid – ja nüüd oli tagajärg käes! Kui ta armus, leidis ta, et tal ei piisa... naiselikkust. Ainult siis, kui ta selle omandab, suudab ta võita oma väljavalitu armastuse.

Neidu hakkab pühendama flirdi saladustesse naabrinoormees, keda Valerie ei olnud kunagi sallinud. Kes oskas arvata, et elu valmistab neile järjekordse üllatuse!

ISBN9985-892-41-0

© Tõlge eest keelde

OÜ SINGONI,

Tõnu Jaagu

3

1

Kui Robert läks lennuväljale ja talle veel kord hüvastijätuks noogutas, taipas Valerie, et ta ei tähenda paraku sellele mehele midagi või tähendab liiga vähe...

Hetkeline peaaegu vennalik suudlus, lubadus saabumisel helistada ja mitte midagi ütlev valve-noogutus – see oli kõik, mida ta sai. Ausalt öeldes mitte just palju. Igatahes seda lumivalgeis vormirõivais brünett naisterahvast saatis Robert hoopis terasema pilguga. Huvitav, kas nad lendavad koos?

Kurb küll, aga Valerie pidi endale tunnistama – kuigi nad kohtuvad juba mitu kuud, huvitas iga võluv naine Robertit otsekohe rohkem kui tema, Valerie.

Talle vist aitab sellest! Mis mõte on teiste ees teeselda, kui ta ei suuda petta isegi ennast! Valerie raputas pead, nagu tõrjudes sõnatuid lohutusi, ja lonkis väljapääsu poole.

Esmakordselt kohtus ta Robertiga pool aastat tagasi, kui selle auto oli Roslandi farmist, kus neiu oli üles kasvanud ja elas praegu koos venna ning tema naisega, paari miili kaugusel rikki läinud ja mees seisis abitult teeserval. Valerie sõitis mööda, tal hakkas mehest kahju ja pakkus abi. Neiu leidis kiiresti rikke ja kinnitas Robertile, et seda on lihtne kõrvaldada. Või veel! Autod on tema kirg!

Oma esimesed oskused omandas ta igasuguste mehhanismidega õiendades isa farmis, kus leidis küllaga seadmeid ja nende varuosid. Kõik ta vennad teadsid, kuidas vajadusel parandada rikkis traktorit, kuid nende ainuke õde Valerie suutis millegipärast kõige kiiremini häire põhjuse leida.

Tema meisterlikkus kasvas suuresti, kui vanuselt teine vend Paul kiindus autosporti. Valerie

lubati tookord armulikult venda ja ta sõpru aidata nende autosid parandada ja mõnikord isegi ümber seadmestada.

Kuna ta oli perekonnas noorim ja pealegi oli tal üks puudus – ta oli tüdruk –, leidis Valerie kiiresti viisi, kuidas seda vajakut heastada. Talle näis, et teiste pereliikmete silmis ei ole ta pehmelt öeldes mitte päris täisväärtuslik olend.

Teadmata, mida pärast keskkooli lõpetamist tegema hakata, jäi Valerie farmi ning hakkas üha enam tegelema nii oma pere kui sõprade seadmete ja masinate parandamisega. Täiesti loomulik samm oli teha harrastusest leivateenimisvahend.

Algul olid noore mehaaniku ambitsioonid piiramatud. Valerie kujutles, kuidas ta veel pisut juurde õpib ning hakkab tegelema luksussõidukitega. Ent kõik agendid, kelle poole ta pöördus palvega leida talle õpilasekoht, naersid talle näkku. Ainuüksi mõte naismehaanikust näis neile loomuvastane. Nendele plinadele tegi lõpu isa, kes soovitas rajada tühja alga oma töökoda.

“Kus on siis Valerie? Püüab järjekordsele autovrakile elu sisse puhuda?”

Leslie Rosland naeratas oma mehe parimale sõbrale Stevenile. Öhtusöök oli täies hoos.

“Ei, ainult mitte täna öhtul,” vastas ta iroonilisele küsimusele meheõe kohta.

Steven Alsworth kergitas küsivalt kulme.

“Tal on täna tähtsamat teha,” lisas Leslie. “Ta jätab Robertiga hüvasti.”

“Jätab hüvasti...? Tähendab, suurel armastusel on siis lõpp?”

“Mitte päriselt. Robert läheb tööasjus kolmeks kuuks Mehhikosse. Valerie võttis nähtavasti nõuks enne ta lahkumist nende suhteid tugevdada.”

“See on täiesti lootusetu!” hüüdis Michael, Leslie mees ja vendadest Roslandidest vanim, kes juhtis

praegu farmi, kus nad olid üles kasvanud ning kus Valerie praegu elas. “Õde ei suuda kinni hoida ühtki meest, kui käib igal pool ringi selle vana türbiga...”

“See ei ole üksnes tema süü,” katkestas Leslie teda leebelt. “Nii sina kui su vennad ei ole eriti tema naiselikkust ergutanud, eks ole? Kahtlemata oled ka sina osaline selles, et võimalikke austajaid temast eemale peletada.”

Leslie oli õigus, kui ta vihjas neiu kasvatuseliseärasusele. Valerie sündis siis, kui missis Roslandil oli juba neli poega. Just seepärast ja ka teisel, traagilisemal põhjusel – ema suri haruldasse nakkuslikku kopsupõletikku, kui Valerie oli alles kaheksakuine – kasvatati teda nagu viendat poega.

“Ma ainult ütlesin talle, et kui keegi tahab temaga katusealust ja voodit jagada, siis muretsegu kõigepealt laulatussõrmus. Mis selles siis halba on?”

“Mitte midagi,” nõustus Leslie ja lisas kuivalt: “Aga pean sulle meelde tuletama sinu ränki püüd-lusi veenmaks mind tutvuma sinuga lähemalt, enne kui abiellusime...”

“See on hoopis teine asi!” kuulutas Michael vastuvaidlemist välistavalt.

“Loodetavasti tulevad suhted Robertiga talle ka-suks,” jätkas Leslie murelikult. “Ta on ju juba kahekümne kahene ja tal on aeg saada täiskasvanuks...”

“Mingid suhted teda ei aita, kui ta käitub nagu rüblik,” katkestas Michael teda kindlalt. “Võibolla tasuks sul, Leslie, talle paar korda nõua anda, kuidas jõuda õigele teeotsale?”

“Ma olen püüdnud, aga...” Leslie kehtas kergelt õlgu. “Minu arvates vajab Valerie kedagi, kes tõestaks talle mitte sõnadega, vaid tegudega, et ta võib olla võluv naine, mitte aga ainult türbis mehaanik.” Ta vaikis pisut ja vaatas Alsworthile kavalalt otsa. “Keegi sinutaoline, Steven...”

“Steven?!” Michael vappus naerust. “Steven ei heida pilkugi kellegi Valerie-taolise poole! Mu kallis,

meie sõber ei aja naisi taga – need jooksevad tema järele! Tõsi, sõber? Tuleta meelde seda Itaalia modeli...”

“Vahest ehk ei ole sa tõesti päris sobiv kandidaat, Steven,” jätkas Leslie mehe märkust eirates, “aga talle on lihtsalt vaja mingit abi. Kardan, et vastasel korral kaotab ta Roberti ja vaevalt ta pärast seda enam toibub.”

“Kas see mees tähendab talle tõesti nii palju?” küsis Steven kortsus kulmul.

“Kahjuks küll,” vastas Leslie rahulikult. “Ta vajab väga abi,” kordas ta. “Isegi siis, kui ta keeldub seda vastu võtmast, eriti...”

“...eriti minult,” lõpetas Steven ta lause.

“Hoiaksid parem oma libeda keele tema tarvis,” sõnas Leslie naeratades.

Koridoris lõi vanaisa kell ja naise naeratus tuhmus.

“Poole tunni pärast lahkub Roberti lennuk. Valerie peaks varsti tagasi olema.”

“Kas tuleb vest valmis seada?” küsis Steven.

“Val ei nuta kunagi,” vastas Michael. “Ta ei ole sinu tõugu.”

Milline tola võib mu mees mõnikord olla, mõtles Leslie teda kuulates. Jah, Valerie on kasvanud poisitaoliseks ja häbeneb oma tundeid avaldada, aga vanemad vennad ei lasknud varasest noorusest peale teda seda teha! Väga kahju, et tüdruk Steveniga läbi ei saa. Tema on just see mees, kes aitaks Valeried mõista, miks ta suhted vastassooga karile jooksevad. Muidugi, Steven Alsworth on häämsavalt võluv ja tundeerk mees, kellel kogemusi ning oskusi eesmärgi saavutamiseks. Ent asi ei seisne üksnes selles. Leslie arvates oli ta relvitustavalt leebe, hoolitsev ja tähelepanelik. Need aga on praegusaja härrasmeeste juures harukordsed omadused.

“Mul on nüüd tööpoolest aeg minna,” kuulis Leslie üle laua külalise häält, mis katkestas ta

mõttelõnga. Naaber naeratas ja tänas õhtusöögi eest. “Ootan paari telefonikõnet...”

“Järjekordne kasulik tehing?” katkestas Michael vähimagi sapisuseta. “Sa pead olema ettevaatlik, Steven, muidu saad enne neljakümneandisse jõudmist miljardäriks ja kohalikud kullaotsijad hakkavad sulle igast kandist peale suruma.”

“Minust ei saa kunagi miljardäri, kui pean endistviisi mõisat ülal pidama,” tunnistas Steven.

“Mida sa oleksid teinud siis, kui oleksid selle pärinud, ilma et sul oleks raha olnud?”

“Ma ei oska öelda. Võibolla oleksin selle maha müünud. Loodetavasti hakkab see aja jooksul midagi sisse tooma. Need alad, millele ma metsa istutasin, ja kui siia juurde panna veel karjast saadav tulu ning subsiidiumid...”

“Oleks olnud andestamatu see maha müüa,” sekkus Leslie. “Need valdused kuuluvad teie perekonnale juba ligi kakssada aastat.”

“Jah, seda muidugi...”

“Sinul aga on juba aeg hakata mõtlema põlvkondade järgnevusele ja soetada väike Alsworth,” nokkis Michael. “Ega sinagi aastatega nooremaks lähe. Palju sa oledki... kolmkümmend neli?”

“Kolmkümmend kaks,” parandas Steven kuivalt. “Olen sinust ainult aasta vanem. Muide, Valerie oli ju möödunud nädalal sünnipäev?”

“Oli küll,” kinnitas Leslie. “Ta vist lootis saada Robertilt kingiks sõrmust...”

“Kuidas ta tööasjad edenevad?” küsis Steven, reageerimata märkusele Valerie kihluse ärajäämise kohta.

“Noh... ta loob vähehaaval oma klientuuri,” vastas Leslie ettevaatlikult. “Peamiselt on need naisautojuhid. Need eelistavad, et nende autot hooldaks samuti naine.”

“Tal on kopsakas pangavõlg,” sekkus Michael tseremoonitsemata. “Isegi kõige tossim mehike ei

luba naisterahvast oma autos sorida. Püüdsime seda talle pähe taguda, aga kas ta kuulab? Mitte miski hinna eest. Hea veel, et ta töötab siin ja ei ole tarvis ruume üürida, nagu ta esialgu kavatses."

"Sa oled parandamatu šovinist, Michael," heitis Leslie talle leebelt ette. "Kui juba rääkida Valerie iseloomust, siis selle eest tuleb tänada teie isa ja kõiki teid. Vaene tüdruk! Ta lihtsalt ei saanud oma naiselikkust välja arendada. Katsu sa ainult mulle öelda, et see ei ole nii!"

2

"Kas Robert pääses õnnelikult minema?" küsis Leslie ettevaatlikult.

Nad istusid köögis. Leslie tegi mingit sõõki ja Valerie õiendas arvetega.

"Me ei kuulnud, millal sa eile õhtul koju tulid," jätkas Leslie vaikset pealetungi, kui Valerie oli järjekordse numbritulbaga hakkama saanud.

"Jah... ma tulin üsna hilja," vastas Valerie pead tõstmata.

Kuidas ta räägib vennanaisele, et pärast Roberti lahkumist tundis ta end nii looduna ja muserdatuna, et kojumineku asemel hulkus ta veel kaua lennujaama läheduses.

"Võibolla taipab Robert pärast lahusolekut, mida ta on kaotanud?" püüdis Leslie teda reibastada.

Mitte midagi ta ei taipal! Ta ei taha taipatal!

Robertile ei meeldinud ta tööala. Veelgi enam – Valerie kahtlustas, et ta seda isegi häbeneb.

Aga asi ei olnud tööalas. Peagi mõistis Valerie, et naiselikkus on omadus, mida Robert hindab ja mis temal just puudub.

Neiu surus huuled kibedusest kokku. Kohtumine järgnes kohtumisele, nad said kokku juba igas

nädalas, aga ei armuavaldust ega käepakkumist.

"Kui ta tõesti muretseks meie suhete pärast, siis ta..." püüdis Valerie teda vaevavat mõtet välja öelda, kuid ei suutnud jätkata ja üksnes vangutas pead. Ta vaikis pisut ja küsis sosinal: "Mida ma olen valesti teinud, Leslie? Miks ma ei suuda Robertile seletada, kui hea võiks meil olla kahekesi?"

Valerie istus, selg ukse poole, ja sestap ei märganud, kuidas Michael ning Steven õuest kööki astusid ja seda vaikset meeleheidet kuulsid.

Sellele kibedale küsimusele järgnenud piinlik valkus tuli katkestada Stevenil, kes kuulutas keerutamata:

"Võibolla seepärast, et ta ei ole sisepõlemismootor. Inimsuhted nõuavad rohkem takti ja teadmisi, kui võib ammutada mehaanikaõpikutest."

Valerie pöördus järsult. Pikad loomulike lokkidega juuksed lakatasid ning katsid hetkeks ta kõrged sarnad ja kauni jonnaka lõua. Põskedele lahvas vihapuna. Neiu vidutas rohelisi silmi ja pahvatas:

"Sinult ei ole keegi midagi küsinud! See on erajutuajamine. Kui mind huvitaks sinu arvamus, Steven Alsworth – kuigi ma kahtlen väga, et selline asi võiks kunagi juhtuda –, siis paluksin ise sind seda öelda!"

Nad ei saanud Steveniga ilmaski läbi. Juba lapsena ei sallinud ta teda enda läheduses. Ta mõjutas vendi ja isa!

Vapper, õilis Steven Alsworth! Ta oli ainult aasta Michaelist vanem, kuid juba tollal oli temas erinevalt eakaaslastest arutlevust ja küpsust... ja veel midagi tabamatut, millele Valerie ei osanud lapsepõlves nime anda, kuid mis teda ilmselt ärritas.

Just Steven soovitas tädile osta tobeda roosade kantide ja vööga kleidi, mille ta kolmeteistkümnendal sünnipäeval selga pani ning mis põhjustas poiste naerulagina. Vööd kasutas ta hiljem vankrirataste

kinnitamiseks. Valerie mäletas siamaani Steveni kokkupigistatud huuli, kui see taipas, millega on tegemist, ja kahjurõõmsat külmajudinat, mis sel hetkel üle ta selja jooksis. Oo, kui rahul ta endaga oli! Tõsi, see uhkeldaja ei õelnud talle sõnagi, kuid Steven ei vajanud kunagi erilisi sõnu...

"Aga küsimus ju ometi esitati," tuletas meelde Steven, keda neiu ärritusepahvak põrmugi ei riivanud.

"Esitasin selle Lesliele, mitte sulle!" sähvas Valerie.

"Aga Leslie on võibolla liiga delikaatne selleks, et sulle tõtt öelda..."

Valerie põrnitses talle otsa.

"Millist tõtt? Mida sa sellega öelda tahad?"

"Sa küsisid, milles on sinu viga ja miks Robert ei ole seni otsustavat sammu astunud?" sõnas Steven külmalt. "Luba, et ma sulle siiski vastan. Robert on mees. Mitte küll jumal teab milline, usu mind, kuid ta on siiski meesterahvas, ja ta tahaks nagu iga normaalne mees näha oma partneris... armastatuses... naist. Naist, Valerie! Ütlen tähtede kaupa. N – naudinguvälv, A – armsake, I – ihaldav ja ihaldatu, N – nõiduslikult salapärase, E – elutruu. Ja ma pean lisama, et naine ei hakka sosistama mehele kõrva sõnu mootorihituse viimastest uudistest. Anna mulle oma käsi," nõudis ta, astus lähemale ja enne, kui neiu jõudis midagi ette võtta, haaras ta vasemast randmest, uuris ta sõrme ja kõverdas irooniliselt huuli. "Kahtlen, kas ükski mees ihkaks sellisesse sõrme sõrmust panna, rääkimata juba selle suudlemisest. Kas mul pole õigus?"

Häbistatud Valerie tõmbas käe lahti ja hüüdis vihaselt:

"Naine?! Olgu, mina võin selle sõna omamoodi lahti mõtestada. N – nurjatu, A – absoluutne tühisus, I – igav, N – noriv, E – egoistlik..."

Sugenes pikem vaikus. Steven silmitses teda tseremoonitsemata.

Kõige hullem oli see, et mehel oli õigus! Alles moodunud pühapäeval oli ta märganud laitvat pilku, mille Robert ta küüntele heitis – need ei olnud nii pikad ja hooldatud, nagu ta sõprade tüdrukutel.

"Kui sa endast nii mõtled, siis võin sulle ainult knasa tunda," ütles lõpuks Steven.

Kulus mõni sekund, enne kui selle rahuliku märkuse mõte neiu pahasesse teadvusse jõudis. Valerie pilgutab abitult silmi ning püüdis hoida tagasi tige-
dus- ja õigustussõnu.

"Sa ei ole naine, Valerie," jätkas Steven pilkavalt pealetungi, kasutades neiu segadust.

"Ei! Olen küll naine!" andis Valerie raevukalt vastu, kui oli kurku tikkunud klombist jagu saanud.

"See ei ole nii! Oo, sa võid näha välja nagu naine, sul võivad olla kõik naise atribuudid... Kuigi pean märkima, et riietus, mida sa kannad, varjab nii osavalt su keha, et seda on raske arvata," lisas ta, vaadates laitvalt ta lohmakat türpi. "Aga ega välimus veel naisterahvast naist tee. Tõelist naist! Olen valmis vanduma, et iga sinu sookaaslane teab sinust paremini, kuidas meeste tähelepanu äratada... Isegi mina tean sellest rohkem..."

"Võibolla annad Valile paar-kolm väärtuslikku suunist?" õrritas Michael teda naerdes. "Anna õige talle õppetund, kuidas mehi lõksu püüda."

"Vahest ehk tasuks proovida," lausus Steven mõtlikult, nagu oleks see täiesti loomulik ja elluviidav ettepanek, mitte aga kõige naljakam ja pahandavam jama, mida Valerie eales kuulnud.

Ta ei suutnud end enam vaos hoida!

"Sa ei oska mulle naiselikkust õpetada! Sul ei ole mitte midagi öelda..."

"Mitte midagi?! Tahad kihla vedada? Ainult mõtle enne järele, kui mulle väljakutse esitad, Valerie! Mõtle hästi järele!"

"Sinu asemel kasutaksin sellist võimalust," järgnes Michaeli tõsine nõuanne. "Ta on ju tõeline mees."

"Või nii?! Täna väärtusliku teabe eest. Ma seda

ei teadnudki!" nähvas Valerie vennale lapseliku jon-
nakusega.

"Aga ega sa nüüdki kuigi palju rohkem ei tea,
kas pole?" küsis Steven hiilivalt, tungides osavalt
läbi ta kaitseliini. "Sa ei oska isegi kujutleda, mida
tähendavad sõnad "tõeline mees". On ju tõsi, Valerie?"

"Jätke ta õrritamine, te mõlemad!" sekkus Leslie
ja ütles Valeriele: "Ometi on Steveni sõnades terake
tõtt. Robert on ära tervelt kolm kuud ja kui ta tagasi
tuleb, on sul ideaalne võimalus... noh, näidata talle,
mida sa tegelikult väärt oled," lõpetas ta ebalevalt,
vältides Valerie ja meeste pilke.

Valerie tõmbas keelega üle huulte. Tuleb öelda
neile täiesti ühemõtteliselt, et nad peavad olema aru
kaotanud, kui arvavad, et ta on võimeline sellises
idiootlikus ettevõtmises kaasa lööma!

Näis aga, et mitte keegi ei kavatse teda kuulata,
isegi talle sõna anda. Steven juba rääkis, ja nii, nagu
oleks Valerie vastu vaidlemata ta naeruväärse välja-
kutse vastu võtnud.

"Mõistagi tuleb sul omandada mõned põhireeg-
lid..."

"Põhireeglid?!" kiunatas Valerie. "Kui sa arvad,
et hakkari sinu käske täitma..."

Ootamatult kerkis ta vaimusilma ette naine val-
ges, kellelt Robert ei saanud pilku lahti, kui ta
Valeriega klirustades hüvasti jättis. On see tõesti
võimalik...? Kas Steven oskab tõesti talle näidata,
kuidas saada ihaldatuks, õpetada talle...? Neiu tõm-
bas sügavalt hinge ja kuulis imestusega omaenda
kähedat häält:

"Väga hea! Olen nõus."

"Oh issand! Tuleb välja, et seda Robertit on sulle
tõesti vaja. Milleks?"

Steveni hääle iroonilise imestuse taga peitus veel
midagi, kuid Valerie oli selle märkamiseks liiga ärrit-
tatud.

"Kuidas milleks?" hüüdis ta. "Ma armastari ju
teda..."

"Mäletad, samasugused tunded olid sul ka siis,
kui nõudsid selle autologu ostmist. Muide, kus see
praegu on?"

"Mädaneb endiselt hallis aidas," ütles Michael
mulates.

Valerie vaatas mõlemale vihaselt otsa.

"Hea küll. Homme hommikul ootan sind Valleys.
Kuigi kolm kuud paistab olevat igavik, ära siiski
unusta, milliseid mägesid meil tuleb paigast nihi-
lada. Esimene, mida meil tuleb teha..."

"Homme Valleysse? See on välistatud! Mul on
liiga palju tööd," vastas Valerie väljakutsuvalt.

"Kas tõesti? Need numbrid räägivad vastupidist,"
ütles Steven ja kummardus arvutuste kohale, mil-
lega Valerie oli äsja tegelnud.

Valerie punastas. Asjatu oli näidata näpuga tema
kaotustele rahandusrindel. Ta teadis neid isegi väga
hästi, nagu ka pangatöötaja, keda ta hiljuti külastas.

"Ta tuleb, Steven, ära kahtlegi," kinnitas Michael
nõbrale.

Valerie paigutas auto maja taha ja ronis väsinult
välja. Järelikult on Michael ja Leslie juba magama
heitnud. Nende magamistoa aknad avanesid ette-
poole ja neiu lootis, et signalisatsioonisüsteemi
lampe, mis süttisid tema lähenemisel, keegi ei märka.
Ta projekteeris ja paigaldas ise selle süsteemi, mis
Michaelile tublisti nalja tegi. Mõõdas olid need ajad,
mil Valeried võis avastada allkorrusel isa või keegi
vendadest ning karmilt küsida, miks ta nii hilja koju
tuleb, kuid siiski ei tahtnud ta väsinud inimeste und
häirida.

Kogu päeva oli Valerie veetnud koos isaga. Mister
Rosland oli asjaajamisest loobunud ja asunud far-
mist kahekümne miili kaugusele mägedesse, kus
elas koos oma lehestunud vanema õega. Mõni päev
tagasi oli Valerie lubanud parandada ta vana "Roverit".
Muide, autole mõtles ta vähe. Kõik mõtted olid

keskendunud peamiselt Steven Alsworthile ja ta uskumatule ettepanekule. Oo, muidugi mitte abielu-ettepanekule – sellele ei tohtinud mõeldagi. Ei, ta avaldas soovi õpetada Valeriele, kuidas saada selliseks naiseks, keda mehed kürustavad endale ihaldama.

Steven Alsworth võib olla ohtlik vastane. Just tema veenis isa tagasi astuma, kui Michael juba enam ei lootnudki, et see lubab tal majapidamise etteotsa astuda ja farmi moderniseerima hakata. Just tänu Steveni kaalukale sõnale võttis vana Rosland kuulda noorima venna Henry palvet ja lubas tal maailma rändama minna, selle asemel, et teda kindlalt farmi külge aheldada, nagu oli algul kavatsenud. Praegu õppis Henry Firenze kunst ja teenis elatist giidina.

Pauli ja Henry vaheline vend Ted juhtis Indias ehitusettevõtet, Paul elas Londonis.

Kuidas oleksid vennad Steveni ettepanekusse suhtunud? Kas maksnuks neilt seda küsida? Kõigepealt oleksid nad laginal naerma puhkenud, seejärel kindlasti öelnud, et see on tähtmatu ülesanne isegi väljapaistvate annetega Stevenile.

Ei, ta ei ole päris loll, kelleks kodused teda nähtavasti peavad. Ta oli ise korduvalt jälginud imetabaseid muudatusi, mis toimuvad naistega, kui asi jõuab vastassugupoole võrgutamiseni. Need võimed tekkisid nagu iseenesest. Aga kas tema oleks selleks võimeline? Ei tahtnuks uskuda, et selleks piisab üksnes garderoobi muutmisest ja vastavast käitumisest. Mida muud on Stevenil veel talle õpetada?

Enne Robertiga tutvumist oli Valerie kohtunud poiste ja noormeestega. Need olid lühikesed sõbrustamised, mis lõppesid vastastikusel kokkuleppel kiiresti. Ent Robertiga oli kõik teisiti. Tema ilmunisel hakkas neiu esimest korda mõtlema ühisele tulevikule, abielule... lastele...

Näis, et ka Robertile meeldis temaga koos olla,

kuid millegipärast ei arenenud nende suhted kaugemale karsketest, peaaegu sugulaslikest suudlustest ja helladest-naljatavatest embustest. Ta ütles endale, et Robert on aumees ja ei taha neid kürustada. Sellesse uskus ta pikalt kuni möödunud pühapäevani.

Valerie astus vaikselt majja ning hakkas trepist üles minema, kuid peatus, sest venna ja ta naise magamistoast kostis hääli. Mõistes, et jutt on temast, muutus neiu valvsaks.

Nad arutlesid täna hommikuse jutuaajamise üle kõõgis. Valerie ei tahtnud pealt kuulata, kuid mingi arusaamatu jõud hoidis teda paigal.

"Kas sa tõesti arvad, et Stevenil läheb korda Valeriele naiselikkust õpetada?" kuulis ta Lesliet küsivat.

"See on lootusetu ettevõtmine," vastas Michael tobusalt. "Val on mu õde, aga ükskõik kuidas ma teda ei armastaks, pean siiski tunnistama, et vaene laps isegi ei taipa, mis asi on seksikus..."

"Oo, Michael, sa oled julm ja ebaõiglane," vaidles Leslie vastu. "Tal on väga ilus figuur, ükskõik, kuidas ta seda ka nendesse koledatesse tööriistadesse ei peidaks. Kui ta pisutki vaeva näeks, võiks ta olla lausa vapustav. Tema ju ei ole süüdi selles, et temaga käituti nagu poisikesega..."

"Ta võib teha mida iganes, kuid Val ei ole neid naisi, keda mehed tähele panevad," katkestas Michael teda kärsitult. "Isegi Steven ei suuda oma kogemustele vaatamata seda muuta. Meil tuleb leppida sellega, et ta kogu eluks meie kaela jääb."

Valerie silmadesse valgusid kibedad pisarad. Kikivarvul hüüis ta tuppä. Isegi oma vend ei pea teda veetlevaks! Hea küll, ma sulle näitan! ütles Valerie endale öela otsusekindlusega. Ta näitab neile kõigile! Isegi kui selleks tuleb vahetada rahupalme sellise võimuka subjektiga, nagu on Steven Alsworth! Tuleb unustada nende senised näaklemised, mis

tekkisid alati, kui Valerie hakkas mässama Alsworthi katsele vastu sekkuda tema elukorraldusse. Ometi tuleb tunnistada, et paremat juhendajat ta kahtlemata ei leiaks. Ta oli nende pikkade tutvuse aastate jooksul märganud, millist muljet avaldab Steven armujanustele, kuid seniajani üpris vaoshoitult käitunud naistele. Kummaline küll, kuid Valerie arvates ei teinud Steven nende jumaldamise saavutamiseks mingeid nähtavaid pingutusi.

Tema ise ei saa kunagi aru, mis selles enesekindlas mehes sundis normaalseid, arukaid, teravmeelseid ja sõltumatuid naisi muutuma võbisevateks tühisusteks. Teda ennast ei võlunud Steven põrmugi. Tihedate kulmudega suurel kolakal oli mingi eemaletõukav mehelikkus. Talle meeldisid Roberti-taolised mehed, valgepäised ja heasüdamlikud, kes sarnanesid rohkem õdusate plüüškarukestega, kui kõigist austatud tõeliste meeste kujukehastustega.

Olgu! Kui ta on kord nõuks võtnud kogu õppekursus läbi teha, siis ta seda ka teeb, olgu see milline tahes. Jah, Steven tahab tema kulul nalja saada, kuid igal asjal peab olema piir!

Valerie älgas kindla käega pisarad silmist ja ütles endale juba teist korda, et kõik vaevad on kuhjaga tasutud, kui Robert on tema kõrval ning tema sõrmes särab selle mehe sõrmus...

Neiu riietus automaatselt lahti ja astus ebalevalt peegli ette. Täna päeval oli tädil talle öelnud, kui väga ta emaga sarnaneb. Tema ema aga peeti iluduseks, aga võibolla üksnes nende silmis, kes talle millegi eest tänu võlgnesid. Robert krimpsutas tema õliseid käsi ja lühikesi küüsi nähes rahulolematult nägu, kuid tema leidis neiu olevat piisavalt veetleva, kui nad esimest korda kohtusid, ja imetles tema tehnilist taipu. Mees oli tema üle isegi uhke ja ülistas sõprade ees tema ebatavalist meisterlikkust.

Tõsi küll, peagi lakkas Robert rääkimast, millega

ta väljaavalitu endale leiba teenib. Ta ei lubanud ka neil endal sellest rääkida ja ärritus, kui Valerie küsis, miks.

Valerie teadis, et erineb ta sõprade naistest ja sõbrataridest. Need tardusid otsekohe, kui ta astus tuppa, kust oli mõneks minutiks lahkunud... Valerie ei kahelnud põrmugi, et need olid temast rääkinud ja võibolla isegi tema üle naernud. See riivas valusalt. Ometi jäi ta kindlaks ja püüdis oma segadust mitte välja näidata.

Kooliajal ei tundnud Valerie suhtlemisvaegust. Tal oli palju sõpru. Ent teismelisena hakkas ta lõepoolest tundma vastikust oma sõbrannade tobedate itsitamiste vastu ning hakkas veetma rohkem aega koos poistega, eelistas nende tempe juttudele tuntud näitlejatest ja moeuudistest.

Ta püüdis end parandada, püüdis kõigest väest. Ükskord ostis Valerie Roberti soovitusel endale tema firma tähtpäeva puhuks kleidi ja võttis endale nõuandjaks tema töökaaslase Racheli. Ent kleit läpardus. Valerie läks nii endast välja, et ei öelnud Robertile midagi. Ta ei suutnud siamaani mõista, miks Rachel Robertile nii häbematult valetas – Valerie olevat ta nõuandeid eiranud ja ostnud just selle jubeda rõiva.

Tema tohutud, tihedatest ripsmetest raamitud sinised, hõbedaselt rohelised silmad, mis olid hetk tagasi omandanud talle võõra sünge ilme, täitusid taas pisaratega. Isegi oma perekond ei pea teda naiseks!

Jah, ta kannab teksasid ja tema töö ei ole naiselik, aga... Ometi oli ta samavõrd naine, kui kõik maailma Rachelid, ning väaris nendega võrdselt armastust ja austust. Nüüd kavatseb Valerie seda tõestada!

"Sa oled täna õige varane. Vahest ehk löid põn-
nama ja mõtled minema lipsata?"

Valerie kergitas vastuseks venna õrritamisele
vihaselt pead.

"Muidugi mitte," valetas ta. Michaeli märkus oli
tõele lähedal.

Sel hommikul ärkas Valerie tõesti raske südamega
ning äreva ja sunge eelaimusega. Millesse ta laskis
end kiskuda?

"Haugu kellegi teise peale," soovitas vend. Ta
tundis Valeried hoopis paremini, kui see oleks taht-
nud. Michael pöördus kõõki astunud Leslie poole
ja sõnas lõbusalt: "Ma ütlesin sulle, et ta ei vea välja
ta..."

"Vean küll!" katkestas öde teda vihaselt. "Ma
ainult tahtsin lõpetada töö, enne kui sõidan..."

Selle tõestuseks tühjendas ta kohvitassi ühe sõõ-
muga ja ruttas tagaukse poole, enne kui Michael
jõudis oma nokkimisi jätkata. Sestap ei märganud
ta sooja, kaastundlikku pilku, mille vend talle järele
saatis. Naise poole pöördudes vangutas ta masen-
datult pead. Neetud! Valerie on ju ta öde, ta armastab
teda ja on valmis sellel tobedal Robertil kaela
kahekorra keerama selle eest, et see Valeriele säher-
dusi kannatust valmistab.

Töö, mis Valerie sõnul kiiret lõpetamist vajab,
seisnes õhufiltri vahetamises. Ta tuli juba maja poole,
kui Steveni auto õue sõitis.

"Mida sina siin teed?" küsis neiu agressiivselt,
kui Steven autost välja astus.

Nagu Valerie, nii kandis ka tema argiseid teksa-
pükse, kuid need olid ideaalselt puhtad ja liibusid
tihedalt kitsaste puusade ümber.

"Mida sina arvad?" vastas mees rahulikult.

Valerie heitis talle hävitava pilgu.

"Sul poleks olnud tarvis siia tulla ja viia mind
nagu... vahialust. Mõtlesin ise..."

Mina aga vabastasin sind liigsest vaevast," sõnas
leven austavalt. "See on esimene õppetund, mille
pead omandama."

Mida ma omandama pean?"

Kuidas suhtuda meeste loomulikku rüütliisoovi
naise eest hoolitseda ja teda kaitsta. Ja kuidas mitte
ühistada tema väarikust, näidates, et sa ei vaja tema
hoolitsust."

Mida ma siis pean tegema? Tänutäheks tema
alade ette viskuma?" küsis Valerie mürgiselt.

Lihtsast tänusõnast ja soojast naeratusest piisab
tulesti. Sa tahad noormeest tänada, mitte aga panna
teda arvama, et oled lootusetu," vastas Steven.

"Ma ei ole lootusetu..." alustas neiu.

"Ei maksa, Vall Ma ju tunnen sind, pea seda
meeles! Ja kuna oled oma kiindumuses Robertisse
oli kaugemale jõudnud..."

Ma armastan teda!" kuulutas Valerie ja kergitas
otsust lõuga, nagu soovides kõik vastuväiteksed
lahi lõigata.

Võibolla sa arvad seda, kuid usu mind, sul ei
ole vähimatki ettekujutust, mis asi on armastus."

Venna õueletulek hoidis ära keelel valmis seisvad
torkavad märkused, kuid kees ikka veel vihast, kui
ta Steveni kõrvale istus ja see värava poole sõitis.

"Sinu aeg on otsakorral," tähendas neiu kriiti-
liselt, kuulatades mootorimüra.

Sul tuleks mind paremini tundma õppida, enne
kui teha selliseid märkusi," lausus Steven Valeriele
õõra leebe, tähendusriikka tooniga.

Pigem tunde kui mõistusega adus neiu erutavas
kühedas hääles mingit sõnumit, mida oli ratsio-
nalselt seisukohalt võimatu seletada.

"Mul on kõik alles ees," jätkas mees veelgi leebe-
malt, kuid lisas siis tavalise häälega: "Autot ei ole

tõesti enam kauaks, selles on sul õigus, Valerie. Räägi mulle midagi," sõnas ta pärast pausi seltskonnatöönil. "Millest te Robertiga räägite, kui kahekesi jääte?"

"Millest me räägime?" Valerie vaatas talle otsa.

"Noh, ma arvan, et te ju ajate juttu?" küsis Steven kuivalt. "Või kulgevad teie suhted, kui nii võib öelda, sügavamal tasandil?"

Kulus mitu sekundit, enne kui Valerie taipas, mida mees öelda tahtis. Ta nägu lõi pahameelest ja hämmingust lõõmama.

"Muidugi ajame juttu! Räägime igasugustest asjadest..."

"Noh, näiteks?" käis Steven peale.

Tume kulm pooleldi tema poole pööratud näos kerkis nõudlikult. See meenutas Valeriele karmee noomituskõnesid, mida noormees talle ta lapselike lolluste pärast pidas.

"Ee... kõigist maailmaasjust," vastas Valerie. Ta kaevas meeleheitlikult mälus, püüdes leida ühtki veenvat näidet nende intellektuaalsetest vestlustest.

"Ah nii? Järelikult oled nõus nendega, kes ütlevad, et sõnaline eellmäng võib olla sama erutav ja erootiline, nagu selle kehaline ekvivalent?"

"Erootiline?!" Valerie põsed lõõmasid endiselt. "Meil on Robertiga palju huvitavamat jutuainet, kui seks!"

"Ja palju huvitavamat tegevust?"

No on alles madu! See leebe küsimus mõõdu peaaegu märkamatu kõlgist tema kaitserajatistest ja võttis Valerieilt võimaluse vastata neutraalselt. Seepärast piirdus ta kontrollitud vastusega:

"Ma ei aruta kellegagi nii intlimseid asju!"

Ent seekord trikk läbi ei läinud.

"Isegi mitte Robertiga? Võibolla oskad sa küll kiiresti ja osavalt mootori lahti võtta, Valerie, kuid ma kahlen millegipärast, kas sa suudad sama meisterlikult meest lahti riietada või ise tema ees lahti riietuda."

Valerie tuhm pilk püsis esiklaasil. Steveni mürgine märkus kordas peaaegu sama, mida ta oli hiljuti kuulnud kahe Roberti sõbranna solvavast jutust.

"Võid sa kujutleda," ütles üks teisele, häbenevata põrnugi, et Valerie võib teda kuulda, "kuidas ta voodi ees Robertile ütleb: 'Nüüd monteerime välja selle osa, nüüd selle, ja seejärel kinnitad selle ümber siia'?! Vaene Robert! Mul on temast väga kahju. Linn ei saa aru, mida ta temas leidis! Aga sina?"

Võibolla on see kõik õiglane, sest ta praktilised eksuaalsed kogemused on tõesti tillukesed. Võibolla hirmutab teda tõepoolest mõte võtta seksi objektus enda kätte, rääkimata juba mehe lahtiriietamisest, aga ta on arukas tüdruk ja võinuks täiesti selgeks saada, kui ta väljavalitu ei oleks nii viisi hülitanud. Robert ei mõistnud tema arglikke vihjeid, sest aga oli juba valmis õrnadest suudlustest ja tekitustest kaugemale minema. Vahest ehk hindab ta piisavalt neidu ja nende suhteid ning laseb seepärast neid areneda kiirustamata, loomulikku teed?

Akitselt märkas neiu, et Steven ei sõida koju, vaid istassuunas – linna poole.

Kuhu me sõidame?" küsis ta järsult. "Ma arvan..."

Kauplustesse," vastas Steven lühidalt.

"Kauplustesse?!"

Valerie tõmbus pingule. Talle meenusid kõik juhused, millal teda veendi riietumisstiili muutma. Muidugi seletasid kodused seda soovimatust nende nou kuulda võtta jonnakusega ja halva iseloomuga. Keegi ei tea, et Valerie kiindumisel türipidesse ja leksadesse on sügavamad juured, mis ulatuvad tema plikaikka.

Kooliajal oli Valerie salaunistus sarnaneda teiste tüdrukutega ja mitte rüblükuga, nagu teda halvustavalt nimetati. Raha, mis talle üheks sünnipäevaks kingiti, aitas lõpuks unistuse teoks teha. Valerie mäletas siiamani õhinat, millega ta lippas mööda poode koos klassiga, keda ta tollal veel rikkumata

pilk hindas naiselikuks, mille poole tema väga püüdis.

Issand, millega see kõik lõppes! Ta võpatas sillamaani, meenutades päeva, mil seadis endale ümber sukahoidja, sukad, kitsa lühikese seeliku ja kõrge kontsaga kingad, mis muutsid ta kõnnaku kohmakaks – ning sattus kokku oma kooli poistekambaga.

Jämedatest märkustest, mis tervitasid tema muutumist kambajõmmist tüdrukuks, mis tegi ta poiste arvates seksuaalselt kättesaadavaks, punetasid Valerie põsed veel mitu kuud takkajärgi. Häbi ja pahameel olid nii tugevad, et ta keeldus terve järgmise nädala vältel kooli minemast, ja isal tuli seletada tema puudumist haigestumisega.

See juhus ning vendade põrmustavad kommentaarid teatud tüüpi tüdrukute kohta võtsid tal alatiseks tahtmise kanda midagi säherdust. Kuigi tal oli tüdrukule sobivamaid rõivaid, kui on tüdruk ja teksad, lõi ta omaste soovitusel panna selga "midagi naiselikumat", üksnes käega. Täna, ei soovi! Ta oli omal nahal veendunud, millega need katsed lõppevad ja kuidas mehed nendele reageerivad. Peale selle peitus hinges kurk kahtlus – ta tundis endas midagi sellist, mis ei lasknud teda kanda rõivaid, milles teised naised tundsid end vabalt ja sundimatult. Nead võivad, aga tema ei saa! Naisehõlpuades tunneb ta end seksuaalse ligiikukumise objektina.

"Ma ei tule sinna!" sõnas Valerie järsult. "Pea auto kinni!"

Steven kuuletus rahulikult, kuid õhus tundus äikese-eelset hõngu, kui ta karmilt küsis:

"Mida sa kardad, Valerie? Ja ära tule ütleva, et see nii ei ole. Pea mees, et ma tunnen sind hästi! Sa kardad läbi kukkuda, kui ei ole tema silmis piisavalt naiselik."

"Ei."

Kas tõesti? Must kulm kerkis küsivalt, andes Steveni näole tuttava üleolekuilme, mis Valeriele meeldis. "Tõesta siis seda," soovitas ta rahulikult.

Mul pole tarvis sulle midagi tõestada," vastas Valerie piredalt.

Mitte mulle," sõnas Steven ta tooni eirates. "Sa ei tõi tahtmist tõestada midagi Robertile... ja ise ei tõi." "

Valerie vaatas kõrvale. Ta ei teadnud, mida vastata.

Muide, eks sa ise tea," sõnas mees juba rahulikult. "See on sinu asi. Aga ma pean ütleva, et ei tõi mind imestama."

Imestama? Valerie vaatas talle kahtlustavalt otsa. Ta oli alati arvanud, et Stevenit on peaaegu imatu millegi üle imestama panna.

Mees kinnitas oma sõnu peanoogutusega.

Arvasin, et sul on rohkem julgust, tahtejõudu jne... enesevalitsemist! Sina aga annad juba enne võitlust algust alla."

Kõike seda on mul küllaga," vastas Valerie rahulolevalt ja lisas: "Olgu! Aga kui sa arvad, et hakkad otsustama raha tobedatele hõlpuadele, mida naised peavad sinu arvates kandma..."

Mul on muldugi palju pattusid, kuid soov näha enda ees igasugustes volangides ja satsides naisi nende hulka ei kuulu. Pealegi tuleb sul enne välimuse muutmist veel palju teha. Täna töötame me maailma kallal. Usu mind, selleks kulub enam kui üks päev. Naiselikkus on midagi seestpoolt tulev. Sa pead õppima olema uhke selle üle, et oled naine, olema kindel oma veetluses ja seksikuses ning mitte varjama, et hindad end just naiseks. Kui sa selle omandad, siis pole enam nii oluline, millega sa oma keha katad. Hoopis tähtsam on teada, millesse on rüütatud sinu teod. Sinu käitumine sarnaneb stenogrammiga, mida loevad hõlpsasti need, kes sind jälgivad."

Jutu ajal oli Steven auto märkamatuult liikuma pannud. Seekord Valerie enam vastu ei vaieldud.

Millegipärast äratasid need rahulikult öeldud laused terve tunnetelaviini. Näis, nagu oleks Steven toonud ta sisemuses valguse kätte midagi sellist, millele ei tohtinud voli anda ja mida Valerie häbelikult endas kandis.

Just sel hetkel, istudes Steveni kõrval, mõtles Valerie ootamatult emale. Võibolla kujunenuks kõik teisiti, kui ema ei oleks tema imikueas surnud... Kes teab...

"Aga see on ju raamatukauplus!" püüdis Valerie vastu punnida, kui Steven teda kindlalt klaasukse poole juhtis.

"Õige," vastas see ja suunas neiu kerge käepuudutusega kaugemas nurgas seisvate riulite poole. "Minu arvates leiame sealt selle, mida vajame."

Valerie kortsutas kulmu. Riulid näisid olevat täis raamatuid dieedist ja enesetäiustamisest. Vägagi vastumeelselt astus ta nende juurde.

"Ma ei usu, et ma sellest midagi kasulikku leian," ütles ta, uurides dieettottumist käsitleva raamatu kaant.

"Nii see vist on," nõustus Steven. "Ainus, mida see võib soovitada, on kaalu vähendamine."

"Selleks, et muutuda naiselikumaks?" Tema vaenulikkus kasvas koos iga Steveni ükskõikse vastusega.

"Tervemaks," parandas mees. "Sa oled loodud hapraks, see on ilmselge." Täiesti ootamatult libistas Steven nimetissõrme üle ta lõuajoone.

Seni veel tundmatu ligutus viis Valerie šoki äärele. Hetkeks jäi tal hing kinni ja pea muutus imeliselt tühjaks.

"Seepärast on täiesti loomulik, et sul on oivaline kehaehitus, pikad jalad, kõrge rind ja peen piht," sõnas Steven häirimatult ning asetas otsekui oma sõnade kinnituseks peod neiu pihale.

Pahandamissõnad surid huultele, kui Valerie tundis läbi õhukese riide mehe tugevat sooja haaret, lükkas sinna, kus ta põidlad kokku puutusid. Tema mine muutus veelgi raskemaks.

"Ma ei saa hingata," kähistas ta kurjalt, võttis kätest kinni ja püüdis instinktiivselt vabaneda. "Kas tõesti?"

See sügav madal bariton äratas Valeries seniadumatu tunde. Keha läbistas tahtmatu sisevärin. Silmi nägi ta, et Steveni pilk püsib ainiti ta huultel. Rahulikult ootab ta temalt hukkamõistu oma käitumisele, rahustas neiu end, võideldes ületamatu vilga keelega üle huulte tõmmata. Ometi ei suutnud ta end tagasi hoida.

"Jäta järele!" sosistas ta. "Jäta otsekohe järele..." Mille ma pean järele jätma?" küsis Steven süütu tooniga.

"Jäta väga hästi, mille! Sa ei tohi niiviisi vaadata mind... nii, nagu sa vaatad," lõpetas neiu tihehäälselt punastades tuhmi häälega ja tundis kergendatult, kui mees ta pahast lalinat adus ning käed ta pihalt lahendas.

"Sa näid olevat segaduses ja rahutu. Kas midagi on viltu?" küsis Steven hoolitsust teeseldes, kuid tema silmis mänglesid naerusädemed.

"Sa tead suurepäraselt, mis on viltu!" pahvatas Valerie. "See, kuidas sa... kuidas sa mind vaatad."

"Ma vaatan sind nii, nagu vaatab mees naist, kellesse on kiindunud," vastas Steven rahulikult. "Seda nimetatakse pilkude keeleks ja see on osa kehakeelest."

Naist, kellesse ta on kiindunud. Või veel! Sellega teda alt ei vea. Ta teadis kindlalt, et ilma igasuguse kohtluseta ei ole Steven temasse kiindunud. Ja ta tahaks hoopiski, et oleks, lisas ta endale kiiresti mõteldes, kui Robert oleks temasse kiindunud, ihaldaks teda, armuks temasse...

"Kehakeel..." jätkas Steven õpetaja toonil, küüni

tas ülemise riiuli poole, võttis sealt paar raamatut ja näitas Valeriele nende kaasi ja seletas: "On teada, et me kõik anname tahes või tahtmatult oma liigutusi ja näoilmega teistele signaale. Esimene asi, mis on tarvilik vajaliku vastukaja saavutamiseks, on näidata, et oled valmis teda vastu võtma. Näiteks allasid, kui vaatasin su huuli, sa paotasid neid. See aga tähendab..."

"See tähendab, et sa vihastasid mind ja viisisid endast välja."

"Viisin endast välja?" küsis Steven poolnaeratusega, mis sundis Valerie'd piinlikkusest pilgu kõrvale pöörama.

"Vihastasid ja viisid endast välja," kordas neiu jonnakalt. Neetud! Hää! ei kõla nii kindlalt, nagu tahaks.

"Mmm... Saan aru. Noh, aga kui Robert niiviisi su huuli vaatab, mida sa siis tunned?" küsis mees lepitavalt.

Aga vaat sellele küsimusele sa vastust ei saal.

"Robert ei vaata mind kunagi nii," vastas Valerie oma jahmatuseks kiiresti ja tunnetas kohe oma viga.

"Oo, kullake... Arvan, et siit," ta koputas sõrmega raamatu kaanele, "leidad nõuandeid, mis aitavad seda asja parandada. Aga kui mitte, võid alati minult küsida."

Aga neiu ei kuulanud teda ja suundus kassajuurde. Enne, kui võtta raha ja pakkida ost sisse, heitis müüja kiirpilgu kaantele ning Valerie lõi pea väljakutsuvalt püsti.

"Ma tunnen teda. Hooldasin ta ema autot," sisistas Valerie, kui nad Steveniga poest välja astusid. "Nähtavasti on see kõik sinu meelest väga naljakas." lisas ta vihaselt, võttis raamatud pakist välja ja uuris vastikustundega nende pealkirju - "Kehakeel ja kuidas seda tulemuslikult kasutada", "Flirtimise kunst".

"Naljakas? Ei, Valerie. Selles ei ole midagi naljakat."

Mees ütles seda nii morni ja ligipääsmatu näoga, kusinuis sellest, kuidas mees siis suhtub kogu ilmse ettevõtmisse ja temasse endasse, suri enne undumist.

"Lapooole." Steven puudutas neiu küünarnukki ja koputas eespool oleva õdusa väikese puiestee ees.

"Lugavad pingid ja pehme poolvari olid meelindud siia ümbruskonna kontoritest hulga ametnikke, ja elistasid süüa oma võileibu värskes õhus."

"Idistused vabale pingile ja Valerie laskis pilgul kõrvale."

"Mis siis nüüd?"

"Kõik on pisut inimesi," vastas Steven. "Vaatame, et tähelepanelik sa oled, ja ühtlasi selgitame, milliseid kehakeele ümtinguid sa suudad praktikas heles panna."

"Olukorda silmas pidades võiks siin rääkida pigem inimest," arvas Valerie.

"See on üks ja sama," tähendas Steven kuivalt. "Nad aga vaata hoolikalt ringi ja ütle, mida sa näed." Valerie tõmbas sügavalt hinge ja luges mõttes ümneni, enne kui ilmetult vastas:

"Ei, puiesteen ja osa tänavast ja veel..."

"Ma ei mõelnud üldse seda," katkestas Steven ta külmalt, vaadates teda nii, nagu varematel aegadel, kui tahtis tõendada oma vanema inimese meessterahva staatust.

"See masendas Valerie'd alati ja muutis kartlikult ilusaks. Nagu selgus, ei ole praegusekski suurt midagi muutunud."

"Aga kui ta lihtsalt tõuseks ja minema kõnniks? Miks ta temale ikka teha saab?"

"Olusekul tema mõtteid lugedes soovitas Steven: Mina sinu asemel ei üritakski jalga lasta. Sa isegi astusid nende õppetundidega, kui mäletad, nüüd kibeled tõestama, et..."

"Mitte midagi ei kibeled tõestama!" pahvatas Valerie.

"Tead, mis?" lausus Steven pilkavalt. "Sinu tahtmine Robertit endale võita sarnaneb lapse nürimeelse jonnakusega, kes nõuab maiust või lelu üksnes seepärast, et ta seda kätte ei saa või neid talle keeldetakse. Ma ei saa lahti tundest, et just oma kätte saamatuses näib Robert sulle nii ihaldusväärne. Möistagi olen kaugel mõttest..."

"Ma ei ole laps," alustas Valerie, kuid taipas siiski, et mas lõksu, mille Steven on talle üles seadnud.

Mees sõnas katkendlikult:

"Kas ei ole? Siis jäta see lapselik käitumine järele. Nüüd aga vaata ringi ja räägi, mida näed. Seekorral vaata inimesi, ja hoolikalt. Vaata näiteks seda gruppi, kes piltniku juurest välja tuleb. Mida sa võid nende kohta öelda?"

Valerie tõmbas kopsudesse rohkem õhku ja jätkas kuulekalt osutatud suunas vaatama. Mees, naine ja kaks last seisid ateljee ees kõnniteel. Naine toetub mehe käsivarrele ja naeratas talle. Ilmselt elevustunud lapsed keerlesid nende ümber. Mees võttis taskust mingid paberid, tõenäoliselt fotod. Naine tõmbas alla teadliku liigutusega lapsed endale lähemale, kui auto mööda sõitis, ja samal hetkel sirutas mees käe et kaitsma teda möödatormava jalakäija eest.

Valeriele oli selge, et see on perekond, peale selle õnnelik perekond, otsustades selle järgi, kuidas nad pilte vaadates teineteisele naeratasid ning kuidas lapsed vaevu oma elevust ja uudishimu taltsutasid. Ent soovimata jonnakalt Steveni õpetusi järgida sõnas ta ainult:

"Näen meest, naist ja kaht last."

"Valerie, sa hakkad mu kannatust proovile panna," hoiatas Steven. "Vaata tähelepanelikumalt. Näed, kuidas mees nende kolme srõhtes käitub hoolitsevalt ja armastavalt -, ja kuidas naine selle vastu võtab, nagu teeks mees midagi erilist. Aga lapsed? Näed nende rõõmsat elevust? Kõige järgi otsustades kavatseb see noor abielupaar minna

inimesele välisreisile ja said praegu kätte pildid. Selle reisi on nad nähtavasti ammu ette valinud, kaua raha kogunud ja mõndagi selleks ohverdanud. Eriti mees on teinud nähtavasti tunde, et reisiraha teenida..."

"Tavaline meeste šovinism," põlastas Valerie. "Nõuab tegi ületunde just naine."

"Minu arutlustes ei ole jällegi šovinismist. Ma mõtlen tõlgin kehakeelt tavakeelde. Sa vaata, mees lausa maa kohal hõljub, kuidas naine

ta vaatab - armastuse ja uhkusega -, kuidas ta puudutab. Aga mehe reageerimist näed? Puudutamine on sotsiaalpsühholoogia asjatundja võib olla ütleks, et see on lihtsalt kopeerivad loomariigi rituaale. Karjas loomad tugevamad nõrgemaid. Antud juhul ma ei ütle, et just mees on teeninud lisaraha. Täiesti loomne on ka see, et ta on hea isa. Vaata, kuidas ta nimega tütre kingapaela kinni seob, ja kuidas see tüdrukule toetub. Ilmselt ei ole see tegevus mehele uus ja ei kutsu esile vastumeelsust. Näed, kui kiindunud on tütar isasse."

Väga huvitav, aga ma ei saa aru, mis sellel puudutamise tegemist on," katkestas teda Valerie. Õnneliku perekonna jälgimine tõi teravalt esile ta üksiklapse tunde. "Ma ei mõtlegi hakata Roberti kingapaelu kinni seama ega teda paitama," lisas ta sarkastiliselt.

Kingapaelte sidumine on vist küll ülearune," mõistis Steven. "Mis aga puutub paitamisse... Seda ei võeta tavaliselt inimeste kurameerimisrituaali osaks ja meeldivaks osaks. Puudutamine ja puudutamise tundmine - tead, kui suur mõte on nendel lihtsatel hellitustel? Võibolla näin ma sulle mõnda näemoodne? Seks on meie päevil kaotanud mõnuseid oma veetlevaid tundejooni. Jääb selline tühjus, et püüd saavutada võimalikult kiiresti orgasmi on muutnud selle kiirautote sarnaseks. Mees nõuab sihile jõudmiseks tähelepanu maksimaalset koondamist. Aga kuhu jääb siis kiirus

tamata tegutsemisest saadav nauding? Kas eelistada seda, Valerie – arvestavat sihikindlat suhtumist seksi, mis madaldab selle pelgalt bioloogilise vajaduseks, mis nõuab rahuldumist kõige ratsionaalsemal ja kiiremal viisil?”

“Sellel, mida ma arvan seksist, ei ole tegemist sellega, mida sa räägid, ega sinu endaga!”

“Arvad? Noh, kui sa tõepoolest nii mõtled, siis pole ime, et sul on nii palju probleeme. Vastupidiselt seksil on tegemist kõigega! Või peaks olema. Kui sa Robertit vaadates ei taha, et ta sind puudutaks, kui sa ei taha teda puudutada, siis...”

“Robert ei puuduta mind kunagi teiste nähes,” katkestas Valerie ja lisas punastades: “Ja ma ei tahakski, et ta seda teeks.”

“No muidugi!”

Steven oli samavõrd rahulik, nagu Valerie erutunud, kui mees ootamatult ta paljast randmest kiirgavalt võttis.

Vahtamata puudutuse kergusele pani see Valerie südame kiiremini tuksuma. Ta ruttas seda seletama pahandamisega nii vaba käitumise pärast. Põlve kiirenes samuti ja see ei jäänud märkamatuks Stevenile, kes hoidis sellel põlval. Otsekui muretsedes neiu pinguloleku pärast hakkas Steven rütmilise ja aeglaselt silitama ta randme sisekülge. Ta tekkis seda minu rahustamiseks ja lõdvestamiseks, valetas endale Valerie, kuid rahunemise asemel hakkas ta süda meeletult galoppima. Pole siis ime, et mees on äkitselt raske hingata, vilksas neiu peas.

Läbi kõrvade kumina kostis temani Steveni leebväärt hää:

“Näed nüüd – ma puudutan sind, Valerie. Puudutan nagu mees, nagu armuke... Teen seda, mida peaks tegema Robert, sealjuures teiste ees, märkides oma soovi palju intiimsemaks tegevuseks, kui jäät kahekesi.”

Ehmatavast tunnetesegadusest, mis Valeriele

hõõr ja vajusid, eraldas neiu aju ainult ühe ja püüdis sellele keskenduda.

“Aga sina ei ole Robert,” lausus ta vaevalt hingates. “Ei ole,” nõustus Steven, katkestas ootamatult ühelt ringitamiselt ja lisas pisut karmimalt: “Võin sulle kinnitada, et kui oleksin tema, ei kahtleks sa mittekiiski minu tunnetes sinu vastu...”

Olgu teistega kuidas on, aga sinu tunnetes ma kahtlen,” leidis Valerie endas jõudu vastata. “Ma tean väga hästi, mida sa minu suhtes tunned, ja ma ei olla kindel, et sedasama tunnen ka mina sinu suhtes, ainult veelgi enam!”

Alumatu naiseinstinkt sundis teda pead tõstma ja need sõnad mehele näkku paiskama, kuid mehe pilgus lõomav leek sundis teda kiiresti kõrvale pöörduma.

Kunagi varem ei olnud ta näinud Steveni pilgus nii palju kirge, sellist... tungivat ilmet. Mees näis alati rahulikuks, vaoshoituks... Liiga rahulikuks ja liiga hoituks!

“Val!”

Neiu pööras pead ja kortsutas kergelt kulmu, kui kuulis hääle omanikku – Roberti töökaaslast Rachelit. Valerie ei sallinud teda, eriti pärast seda äpardunud suhtumist. Pikal sihvakate säärtega brunetil, kes alati temaga üpris upsakalt, oli halb harjumus tema nime lühendada. Seda ei tohtinud teha keegi tema vendade. Pealegi hääldas Rachel seda nii, nagu kuuluks see poisikesele – pisut üleolevalt ja jalgadest väljast.

Kas Robertilt on mingeid teateid?” küsis ta, peitumata huvitatud pilku Stevenilt ja naeratades temale. Mingil moel oskas ta seista nii, et tema hõre varj toonitas soodsalt ta matte põski ja ajutas ta läikivaid musti juukseid. “Täna hommi saime temalt telegrammi. Ta teatas, et on end hõlpsalt sisse seadnud, kuid tunneb meist puudust.” Kuigi ligiastunu rääkis ainult Valeriega, pani see

tähele, et Rachel seisis lähemal Stevenile, nagu tõkestades teda ülejäänuid, kaasa varvatud Valerie.

"Jah, ta saatis ka mulle telegrammi," valetas Valerie oma häbiks ja ehmatuses. Tegelikult ei olnud Robert vaatamata lubadusele läkitanud talle mingit teadet ega helistanud.

Midagi oli settinud ta pähe Steveri õpetuste jälgida teiste inimeste käitumist, Racheli tseremoonitsemata manöövreid, mille abil ta püüdis luua enda ja Steveni vahele teatud läheduseaurat ning Valerie täielikult suhtlemisest välja lülitada. Sest ta ei libisenud see neiu tähelepaneliku pilgu eest kõrvalt.

Noh, ja jumal nendega! Temasse ei puutu see mingil määral ja pole ime, et Steven selle kaunita tähelepanu kõitis. Nad väärivad teineteist.

"Te vist olete üks Valerie klientidest?" kuulis Racheli küsimust, mis oli esitatud Stevenile. Ta hääletas melodiliselt ja õrnalt. Siis lisas ta maheda naisenaeru saatel: "Minu arvates on ta meister iga asjas. Pean oma häbiks tunnistama, et ma isegi tean, kuidas kumme vahetada."

"Vahetatakse rattaid, mitte kumme," teavitas teda Valerie. Ta tõusis, heltis Stevenile paljutähendavat pilgu ja ütles: "Näib, et sa kavatsesid mind kauplustesse viia."

"Kauplustesse? Seda asja ma tunnen!" hüüdis Rachel innukalt.

Mõne hetke väitel leidis Valerie oma õuduseks, et tal tuleb elada üle veel üks alandus ja Steven kutsus Racheli kaasa. Selle asemel naeratas mees tõusis ja võttis Valeriei käe alt kinni.

Kui keegi oleks talle kümme minutit tagasi öelnud, et ta on Steven Alsworthile säherduse vana moodsa galantsuse ja tähelepanelikkuse eest siiralt tänulik, oleks Valerie talle näkku naernud. Tänu jumalale seda keegi ei öelnud. Vastasel korral tuleks nüüd oma naer alla neelata, tunnistas neiu endal vastumeelselt.

Kui nad olid pingist eemale jõudnud, sõnas Steven:

"Ma ei rääkinudki mulle, et Robert sulle telegrammis."

"Ma ei ole kohustatud sulle kõike rääkima!" vastas Valerie väljakutsuvalt.

Steven hoidis ikka veel tal käe alt kinni, aga kui ta püüdis vabaneda, leidis ta, et haare oli hoopis tugevam, kui ta oskas arvata, ja pidas paremaks hoiduda ning piirduda üksnes pahase pilguga ja hõlguvate, hämmastavalt naiseliku pealligutusega. Kui tundis Stevenit vaevaga kaastundenaeratust, ei tahtnud hoidma. Mees tähendas kuivalt:

"Jonoh. Kirjakandja läks täna nähtavasti minu juurde kaarega mööda."

"Oh!" Valerie ei suutnud segadusehüüet tagasi hoida. "Ma ei saanud ju lubada teda mõelda, et Robert telegrafeeris küll oma kolleegidele, kuid mitte mulle," püüdis ta end kaitsta.

"Oma kolleegidele või temale?" täpsustas Steven kinniliselt ja libistas vaba käe pöidla üle ta põse, nagu ärgaks ära mingi prügi või pisara. Ta vaikis mõni hetk ja lisas siis leebelt: "Mis siis ikka, pean ütleva, et minu naiselike instinktidega on kõik korras. Vaatame näid, kas leiame veel mingeid naiselikke jooni. Kas sa panid viimati selga midagi muud peale kanda ja türipide?"

"Eile õhtul," alustas ta, püüdes korrastada hingamist, mis oli mehe naljatlev-õrnast põsepuudutusest kinni jäänud. Küsivalt tõstetud kulme nähes ütles ta sapiselt: "Ma ei maga ju tööriietes."

"No muidugi, sa magad parhist öösärgis," nõustus ta lühidalt. "Arvatavasti samasuguses, nagu teistelst kümneseana."

"Ood on praegu sama jahedad, nagu toona," ütles Valerie piinlikkusest punastades. "Mulle meeldib jalgu sellesse keerata."

"Armunud naine... naine, kellel on armuke... ei

vaja sooja saamiseks öösärki," tähendas Steven mulates ja lisas juba täiesti solvavalt: "Selles järeldan, et sa ei ole naine, kas pole nii, Valerie? Sa ei ole veel..."

"Sinu arusaama järgi mitte," nõustus neiu, otsides abitult sõnu nende mõnitamiste lõpetamiseks. "Milles asi seisneb?" küsis ta viimaks. "Leidsid, et oled võtnud endale üle jõu käiva koorma? Sa suuda mind muuta – muuta mind naiseks?"

Alsworth tardus paigale. Ta nägu muutus ja silmad tumenesid. Valerie püüdis ärevalt selgusele jõuda, mida ta ütles või tegi nii, et see kutsus esile mehe vaevu tagasihoitava vihahoo. Üks oli selge, neiu oli tunginud ootamatult ja ehmataivate tagajärgedega alasse, kuhu ligipääs oli talle suletud.

"Ära vii mind kiusatusse," kuulis Valerie lühemõtetesegaduse Steveni kurjakuulutavalt maheda häält. "Sul ei maksa seda teha, Valerie." Ta tõmbas oma käe ära nii, nagu oleks kaaslase käsivars seda kõrvetanud, ning astus kiiresti edasi.

Millist kiusatust ta mõtleb? küsis Valerie endale ehmunult. Võibolla kiusatust keerata mu kael kahe korra, arvas ta nukralt ja kiirendas sammu, et mitte maha jääda.

Hetkeks tuli talle mõte öelda Stevenile, et ei vaja tema abi, aga siis meenus talle juubeldav pilge, mis kostis Racheli häälest, kui ta rääkis telegrammi saamisest, ja ergutav pilk, mille see häbematu Stevenile heitis. Samasuguseid Robertile läkitatud pilke oli ta korduvalt tabanud. Ei, taanduda ei toht. Neiu kergitas pead ja lõi selja sirgu.

Steven peatus Valerie järel ootama ja jälgis teda salakesi. Habras keha, peidetuna lotendavasse rõivaisse, mis muutsid ta plikataoliseks... Aga see ei olnud enam laps, vaid täiskasvanud naine. Naine, kelle kõik instinktid ärkasid üksnes kaotusest kaotada oma väljavalitu.

Tema väljavalitu. Steven pöördus järsult

peatus kulmu. Ülesanne, mille ta oli endale võtnud, langes endas paljusid ohte. Kõige hullem neist on see, et tema püüdlusi võib kroonida edu ja Valerie läheb oma tee. Ja oma väljavalitu.

4

Mida sa seal näed?" küsis Valerie, märgates, et Steven on peatunud tänavanurgal ja jälgib midagi. Mõgmini kedagi. Arvates, et ta ei oleks pidanud sellist kummutust esitama, Valerie punastas. Steveni pilk muutis päikeses pleekinud kastanpruunide juustega tühjuse. Ka see kandis teksasid, kuid sellega ka armastus lõppes.

Kirinevalt Valerieist, kelle juuksed olid rangelt taha kammitud ja kuklal hobusesabaks tõmmatud, näitses selle näitsiku peas kerge segadus ja täielik ebakindlus. Jäi mulje, et tal leidis kodus huvitavamal tegevust, kui on väljamineku eel juuste kammimine.

Steveni pilk libises neiu näolt ta kehale. See näitsik ei vaevunud isegi oma kitsaste liibuvate kreemikate pükste alla tarvilikku pesueset panema, vaid Valerie mürgiselt.

Voibolla ei ole ta välimuses midagi kergemeelset, tunnistab Valerie endale, kuid miski temas endas ei ole rõivastumisstiilis pani arvama, et tüdruk toonitab meelega oma seksikust ning isegi uhkeldab sellega.

"Mitte midagi erilist." Valerie ei suutnud hoida tagasi põlglikku märkust, kui tabas õrritava pilgu, mille tüdruk Stevenile heitis, enne kui hakkas tänavat ületama. Tänavast üle ujuma – nii olnuks täpsem. Muide, ka see sõna oleks liiga vanamoodne lahustamiseks tema väljakutsuvat puusahööritamist.

"Kadestad?" küsis Steven mulates.

"Üldsegi mitte!" sõnas Valerie sapiselt ja lisa-
pahaselt: "Pealegi ei tuleks mulle pähe minna tänavale
ilma... panemata endale ümber kõiki aluspesu
esemeid."

"Panemata ümber...?" Steven kortsutas kerge-
kulme ja pöördus, et eemalduvale näitsikule veel
kord järele vaadata, kuid Valerie jõudis täheldada
et ta hoiab naeru tagasi. "Sul jääb ilmselt vajaka
haridusest," kuulutas ta naeratades ja ta nägu
noorenes äkitselt. Valerie hingamine millegipärast
raskenes.

"Kui sa mõtled hariduse all sellist... rõivastu-
misstiili, siis jään meelsamini harimatuks..." alustas
ta pahaselt.

Steven aga katkestas teda pearaputusega.

"Tead, sul ei ole õigus. Peaaegu kindlasti on t-
pükste all stringid ja..."

"Stringid?!"

"Jah, selline aluspesuese... naistepesuese, mis
tavaliselt pannakse libuvate rõivaste alla, et vältida
säherduse möe puhul hävitavat nähtust, mida mi-
metatakse NPJ."

"NPJ?!"

"Nähtav pükstejoon," seletas Steven rahulikult.

"Ma tean, mida need tähed tähendavad," sõnas
Valerie.

Võibolla ei olnud ta küll moeküsimustes kuigi
suur asjatundja, kuid luges ajakirju, mida venna
naine tellis, ja teadis, millest on jutt. Olgu! Ta pahan-
dab mitte niivõrd mehe narritamise, vaid selle
pärast, et andis sellele nendeks ettekäände.

"Näib, et see ei kuulu sinu lemmikpesuesemete
hulka?" küsis Steven teed jätkates.

"Ma ei kavatse sinuga minu aluspesu üle aru-
leda," vastas Valerie jäiselt.

"Kahju," vastas Steven häälega, millesse ilmusid
äkitselt kurjakuulutatavad krigisevad toonid. "Kuigi
paha on sellest rääkida, aga mees kui liik on jäänud

ningepohjas vanamoeliseks ning tunneb huvi naiste
aluspesu vastu ja olgem ausad, püüab endiselt
kahtlusväärse visadusega luua endale kujutlust
selle iseloomust ja isiksusest, tuginedes tema
põhivalikule ning sellele, kui erootilise ja erutava
ta leiab selle olevat..."

Kui sa räägid sukkadest ja sokkidest..." alustas
Valerie sõjakalt, sest ta oli kuulnud plikaeas venda
telt nii palju kommentaare nende rõivaesemete
ingutavate võimaluste üle, et lakkas alatiseks neid
mõeldmast.

Muu hulgas ka neist," kinnitas Steven. "Mina
mõtlen pean erootiliseks, kui naine kannab hoolt.
Tema lahtiriietamine mehe poolt oleks armumän-
nule celnev omamoodi aperitiiv. See sarnaneb kerge
elamusevärinaga, mida tunned kingitusepakki
avades..."

Ohoo, selline on siis sinu suhtumine naisesse!
Iga esemesse... mänguasja... kingitusse!" hüüdis
Valerie pahaselt. "Olgu siis sulle teadmiseks, et ma
ei olegi suren, kui hakkad end sedaviisi välja pak-
kuma, niiviisi alandama..."

Järelikult arvad, et Robertile meeldib teha
legemist hüva ja igati funktsionaalse pesuga, mida
ta kahtlemata eelistab? Ütle, Valerie, kas sa lubad
teda olla enda suhtes sama askeetlik? Kas sulle
meeldib näha teda kortsus kotitavates poksija
pükstes või isegi pikkades aluspükstes, mille
õlad on talle naljaviluks sünnipäevaks kink-
itud?"

Valerie nagu tõmbus piinlikkusest ja vihast
olupunaseks.

Meil on Robertiga hoopis teistsugused suhted
ja ma ei ole..."

Ta takerdus ja Steven nõudis kahtlaselt mahe-
dust.

"Nonoh, jätkal! Sa ei ole... mida?"

Valerie pööras pilgu kõrvale, surus huuled jonna

kalt prunti ja keeldus vastamast. Ta ei mõelnudki Stevenile tunnistada, et tal pole aimugi, millist pesu Robert eelistab, samuti seda, et oletuspildid, mida mees esitas, olid kibedale tõele enamvähem lähedal. Roberti sõbrad võisid tõesti talle kinkida mingi totra pesueseme, see aga oli täiesti võimeline seda kandma.

Steven aga väljaspool igasugust kahtlust... Tema mõttevoog katkes, kui taipas, et tema kujutletav Steven, mis tekkis Leslie ajakirjast nähtud nimetu modelli põhjal, kes poseeris seal neitsilikel valgetes aluspükstes, ei kuulunud nende hulka, kes võinuksid talle nalja teha. Selles ei olnud midagi naljakat, ja Valerie ei suutnud kuidagi mõista, miks see nii on.

Vilmast korda nägi ta Stevenit ilma... napilt rõivastatuna, kiirustas neiu end parandama, kui nad kõik käisid koos suplemas, enne kui Alsworth läks ülikoolieksameld tegema. Tema oli laps, kuid Steven nooruk... poiss... Ühtlasi kuulus keha, mis ta mõttepilgu ette kerkis, kindlasti mehele. See oli meesterahvas...

"Valerie!"

Neiu peltis piinlikkusest pilgu, kui tabas mehe hääles küsivaid toone.

"Hea küll," ütles Steven ja vaatas kella. "Tänaseks kauplustest piisab. Meil on aeg Valleyssse naasta. Mul on tarvis midagi teha, sina aga hakkad sel ajal kodust ülesannet täitma."

"Ma võin seda ka kodus teha," reageeris Valerie elavalt. Teda ei köitnud üldse võimalus istuda ja lugeda Steveni järelvalve all. "Pealegi võib Robert helistada."

"Seda parem," vastas Steven kindlalt. "Talle on kasulik nuputada, kus sa võiksid olla. Ja ei mingeid vaidlusi! Ära unusta, mida sa tahad saavutada."

Jah, tal on paraku õigus! Hommikupoolikul oli hetki, ja üsna palju, kui ta tõesti sootuks unustas, miks ta sellistele vaevarahketele katsumustele allus.

Parklas võttis neid vastu autoalarmi kõrvulukus olgumine. Steven peatus järsult, vandus ainult hõlpsalt liigutades ja pomises tundeküllaselt:

Kui see on see, mida ma arvan, läheb töökojal kindlasti."

Valerie libistas pilgu üle parkla ja märkas, et on jäänud tööle just nimelt Steveni auto signaali-
batoon. Suunatuled süttisid ja kustusid ning üle-
l oli see nagu valgusmuusikaetendus. Valerie
kõlts muige tagasi ja venitas mesimagusalt:

Oo, kulla Steven, näib, et sul on probleeme..."

Pilk, millega Steven teda õnnestas, ütles selgelt, et meest ei petnud põrmugi tema teeseldud hoo-

Mul ei ole mingeid probleeme, aga töökojal tekib mul kindlasti," vastas ta. "Nad ütlesid, et on vea leidnud ja selle kõrvaldanud."

Selle klassi autode häiresüsteemid on väga keerulised ja tundlikud," kumrutas Valerie, kuid ta loovalest kostis võidukaid noote.

Kõik pool aastat tagasi, kui Stevenile anti uus auto, palus Valerie luba sellega tutvuda, kuid mees keeldus, deklareeris tema arvates ülemusetoonil, et auto ei ole mänguasi ja ta võib kaotada garantiivõimalduse, kui lubab kedagi peale diplomeeritud hunniku selle sisemuses urgitseda.

Ma ei hakka urgitsema," vastas ta tookord läbi hammaste, "ma tahan ainult vaadata."

Ma tean su ülevaatusi," vastas Steven sapiselt. Mul on meeles, mis juhtus, kui võtsid nõuks minu "Ferrari" mootorit uurida."

Valerie krampsutas nägu. "Ferrari" oli Steveni hõim ja uhkus. See väike sportauto läks talle maksma kenakese hunniku raha. Ent tarvitses tal vaid mõni pöörata, kui Valerie rikkus tema puudutamise keelu. Ühel päeval tuli ta koju tavalisest varem ja ta kutsus tüdruku garaaži põrandal istumas, ümberringi vaadates, mida ta usinasti mootorilt maha kruttis.

Valerie polnud süüdi selles, et noormehe pahandamisest segadusse aetuna kiirustas ta mootori kokku pannes nii, et ajas segi kaks omavahel sõltumatu osa. Niipea, kui ta taipas, miks auto ei käivits, ja miks jahutussüsteem paiskab sooja asemel jääkülma õhku, parandas ta oma vea, kuid ei suutnud vältida kahju, mida kandis Steveni tollane sõbratar ja mis hävitas juba eos nende algava romaani.

Pole tema süü, et see sõbratar oli pannud selge häbemata lühikese seeliku, õigustas end Valerie. Tema niigi häbist punetav nägu punastas veel sügavamalt, kui Michael Stevenile õelalt tähendas, et vist esimest korda peatati tema pealetung armastuserindel korrast ära küttesüsteemiga.

"Esimest ja viimast korda," vastas Steven ähvardavalt ja soovitas Valeriele karmilt:

"Mitte kunagi, kuuled! Mitte kunagi ära astu enam mu auto ligi! Muidu läheb sulle vaja tublit sorti külma õhku, et jahutada su liiga uudishimulikke tagumikke!"

Valerie oli tookord selles eas, millal tga ta kehaosade nimetamine kihutas näkku piinava häbipuna. Nagi ta mäletas, ületas tookord ta piinlikkus kõik piirid.

Nüüd jälgis ta lõbusust varjates, kuidas Steven püüab olukorrast välja pääseda – avas alguse ukse, seejärel püüdis alarmi välja lülitada.

"Ma arvasin, et need vigurid jäävad kahekümne minuti pärast iseenesest vait," porises ta, kui kõik ta katsed olid lõppenud täieliku läbikukkumisega.

"See käib ainult majasignalisatsiooni kohta," seletas Valerie särades.

Tema lõbusus kasvas veelgi, kui märkas Steveni näole tõusnud kerget puna. Esmakordselt koges nende tutvuseaja vältel ilmutas mees piinlikkust ja ebaluse tundemärke. Ta juuksed olid sassis näost paistis ilmne tusk, mida võimendasid veel parklanaabrite tähelepanu ja kaastunne.

Oleks võinud minna veelgi halvemini," rahustas Valerie teeseldult hoolitsevalt. "Kuulsin, et selle aja viimased mudelid on varustatud seadmetega, mis karjuvad inimehale: "Appil! Mind varasta!"

Valerie tegi otsekohe pailapse näo, kui Steven pööras ja teda pilguga põrmustas.

"Aga naljakas!" turtas ta piredalt ja küünlitas laudalaekast võtmeid võtma.

Valerie raputas pead ja tähendas lahkelt:

"Ma ei saa seda lahti, kuni..."

"...kuni signalisatsioon töötab. Seda ma tean," katkestas Steven teda järsult. "Aga kuidas on see võimalik? Arvatavasti ei saa ma ka seda välja?"

Kardan, et mitte," nõustus Valerie viisakalt.

Olgu, ole siin. Ma helistan töökotta. Seal nurga all on telefon."

Hea küll, aga on parem, kui sa jätaksid mulle need," vastas neiu kuulekalt. "Kui sa seda ei tee, peadki arvata, et püüan su autot ärandada."

Steven ulatas talle vaikides autovõtmed.

Valerie ootas, kuni mees nurga taha kadus, ja hakkas siis vaikselt laulu ümisedes tegutsema. Hea, et ta pool aastat tagasi siiski keeldu rikkus ja selle kallid auto järele uuris.

Sirenihiilgeid eirates rikkus ta alarmsüsteemi. Lõpuks laekast kätte kasutamishuulend. Siis avas ta osavalt mootorikaane ja pani kolme minutiga mootori vaikima. Veel kahe minuti pärast oli tal käes võti, mis seisnes tema arvates juhtmelühises.

Muidugi tuleb süsteem uuesti paigaldada, sest tema ühendas selle ahela lahti, kuid Valerie oli ikkagi endaga rahul, kui ta end sirgu ajas ja vaikusi naudit. Ta lõi kapoti kinni ning nimetas end targaks tüdrukuks.

Mis pagan...?"

Neiu pöördus Steveni kurjakuulutava sisina ümber, naeratas ja ütles rahulikult:

"See jäi vait..."

Silmanurgast märkas Valerie parklasse sõitvat Stevenit teenindava töökoja embleemiga autot. Kui see peatus, astus ta lähemale ja ütles aknast väljumarduval mehaanikule:

"Ma ühendasin keskploki lahti ja võtsin elektroonika anduri rõnga maha, kuid arvan, et asi on ühe juhtmes."

"Täiesti võimalik," nõustus mehaanik ja vaatas neiule otsa algul kahtlustavalt, pärast kapoti ja tuhnimist aga tunnustavalt. "Selliseid hädasid juhtub seda tüüpi autodega sageli. Seda viga on katsetuste raske leida. Arvame, et põhjuseks võib olla järsk temperatuuri vaheldumine, kuid seni on meil liiga vähe andmeid, et öelda midagi kindlat."

Just sellist toetust oligi Valeriele vaja. Järgmise hetkel olid kaks sugulashinge juba elavas vestluses ning läks vaja Steveni pilkavaid sõnu "kui te, poisid, olete lõpetanud...", et katkestada kahe automeistri innukas vestlus ja pöörata nende tähelepanu taas Steveni autole.

Kümne minuti pärast, kui nad juba parklat välisõitsid, vaatas Steven Valerie poole ja sõnas külmalt:

"Hea küll, Valerie, sa andsid kiusatusele järele. Nüüd ütle, millal see juhtus."

Valerie ei hakanudki teesklema, et ei saa temas aru.

"Ee... Sel nädalavahetusel, kui sa Bostonisse lendasid. Sa palusid Michaeli end lennuväljale viia ja hiljem vastu tulla, sest ei tahtnud autot mitte päris ohutusse parklasse jätta. See seisis farmi garaažis..."

"Sa eirasid minu hoiatust ja võtsid nõuks sellega mängida. Saad aru, võibolla oli sinu sekkumine rikke algpõhjus?"

Valerie parajasti tähele, kuidas Steven peateele roolides lõualuud kokku surus. Meeldiv on teada, et leidub kas või üks valdkond, milles ta meest teadmistelt ületab, ja on äärmiselt vahva, et Steven

ilmselt aru saab, ning tema ähvardava valkimise järgi mõeldes ei olnud see talle meele järgi.

Valerie kastis taimi, mida ta hoolikalt üleasustatud pottidest päästis. Ta harutas lahti kokkumunnud juuri ja paigutas istikud ümber avarale elupaika. Armastuse ja tähelepanu eest loodi lilled talle meeletu õitsemisega, vaatamata nende mürgistele märkustele.

Ende isa oli vana kooli farmer ja põlastas kõike, mis elas pelgalt silmailuks. Tema lahtust kartes Valerie lapsena häbelikult oma aiakest, mida üks oli kõik muutunud ja isegi Michaelile avaldunud muljet, et naiskliendid ta kastides ning rippides vahavaid lilli kiitsid ja need pealegi hõltsu linna pidustustel esimese auhinna päl-

ju. Teises otsas olid vend ja tema naine vestlusesse arenenud. Valerie tardus paigale ja jälgis vastu võtmist seda paari huviga. Vastu ootusi olid raamatud, mida Steven soovitas osta, võimaldanud tal näha inimesi teistsuguse pilguga. Praegu, nädal pärast seda meeldejäanud kõiku raamatupoodi, vaatas Valerie, et temast on saanud suur inimsuhete objekt.

Kuidas vend naise vastu libus, kuidas nende kehad kokku puutusid, kuidas Leslie Michaeli naeratas - kõik see rääkis armastusest ja lähedusest. Valerie surus huuled jonnakalt kokku, kui tundis valusat kadedustorget.

Miks on nii, et meestele on veetlevad ja ihaldatud naised tüdrukud, aga tema mitte? Milles on saladus? Kuidas mitte selles, et tuleb näida häbelik ja kuulekas ning mängida meeste enesearmastusel? Kui nii, siis tema sellele ei lähe. Ta peab endast liiga palju lugema, et laskuda sellise teesklemiseni. Ent midagi ei ole viltu... Ei maksa unustada, kui tugev on tema ja kui kindlalt ta Michaelile vastu astub, kui

tunneb selleks vajadust. Ei saa aru. Aga ilma armastamiseta...

Valerie asus taas oma tegevuse kallale, kuigi seekord ei tegutsenud kuivanud lehti kõrvaldava sõrmed enam nii kindlalt. Võibolla polnud tema suhted Robertiga tõesti täis seksuaalsust ja kirglikkust, kuid tähendasid talle palju rohkem, kui pelgalt seksuaalsuhteid. Neis oli mõtestatust ja headust, mida Valerie oli alati meestega suheldes taotlenud...

Ta vaatas kella. Steven peab õhtul tagasi tulema. Viimased päevad oli ta olnud ringsõidul, kuid helistas talle hommikul hotellist ja käskis tulla õhtu Valleysse plaani järjekordset punkti läbi arutamiseks.

Silmanurgast märkas ta, kuidas Michael Leslie kergelt kõhule patsutab.

Valeriele ei olnud saladus, et vend ja ta naised kavatsesid varem või hiljem lapsi soetada. Kas see omanikuligutus tähendas, et Leslie on lõpuks omanikust rasestunud?

Nüüd pani Michael naisele käe ümber õlgadele ja juhtis teda maja poole. Viimastel päevadel oli vend olnud Leslie vastu eriti tähelepanelik ja hoolitsuslik. Või oli Valerie muutunud vastuvõtlikumaks läkitustele, mida anti edasi kehakeeles?

"Nähtavasti ei ole Steven veel valmis sind uuesti kauplustesse viima," teravmeelitses Michael ja tõmbas naljatades Valerie juuste hobusesaba. "Ma ei jõua ära oodata, mida ta on sulle välja mõelnud. Küllap riietab sind üleni musta, et õliplekid vähem silma hakkaksid."

"Michael..." püüdis Leslie teda peatada, ent Valerie raputas naeratades pead.

"Kõik on korras, Leslie," ütles ta. "Ma tean, millal tuleb solvuda."

Jah, ta teadis, kuid varem oli alati reageerinud sellistele õrritamistele vihapahvakutega, ilmsete liialdatult. Ent olles avastanud endale kehakeele

keelekeele ja võimalused, mõistis Valerie, et on õppis delikaatsemaid ja mõjusamaid veenmisviise sõnadeid, kui sõnavahetus. Nüüd ta teab, et meeste tähelepanu saab kõita mitte üksnes väljakutsuva ilme ja häälega. Ta harjutas igal õhtul magamistoas peegli ees väikesi nippe, mis pidid seisma selle ülesande tähtsustuses.

5

Keset ülekuulamist teemal, kui palju aega ja tähelepanu oli Valerie pühendanud äsjaostetud kassadele, tuli Stevenil vabandada ja tööalasele telefonikõnele vastama minna.

Sellest hetkest peale, kui ta Valleysse ilmus, oli Steven Alsworth rääkinud temaga nagu kooliplikaga, kuidas Valerie ja libistas hajevil pilgu üle äsja sisse viidatud teleri ekraani. Äkitselt ta silmad avarustisid. Ekraanile ilmus meeletult suudlev paar. Kui kaamera nägudele ligines, tõmbus Valerie pingule ja hakkas tähelepanelikult jälgima.

Robertiga suudeldes ei tundnud ta midagi sarnast selle ohjeldamatu kirega, mis näis näitlejaid ühendavat. Ei, Robert polnud teda kunagi nii suudelnud – hoides ta nägu käte vahel ja rünnanud ta huuli sellise januga. Naine ekraanil vastas, vääneldes mehe käte vahel ja liibudes üha tugevamini partneri vastu, nagu oleksid nad ikka veel teineteisest liiga kaugel.

Valerie südamelöögid sagesid. Võlutult ekraanil näidatades ei märganudki ta Steveni naasmist. Kui ekraanil suudles nüüd teisiti – nende huuled üksteisega liitunud ning hingamine muutus raskeks ja katkendlikuks.

Mis lahti, Valerie? Kas Robert ei ole sind niivõld suudelnud?"

Valerie pidi peaaegu üles hüppama, nagu oleks

teda tabatud tõelist armastusstseeni piilumas.

"N-no muidugi on suudelnud," pahvatas ta piikogeledes ja pööras millegipärast pea kõrvale.

"Mina seda ei usu," avaldas Steven viisakalt kahtlust. "Ma ei usu isegi seda, et oled üldse kunikujutlenud, et võib niiviisi suudelda."

"Muidugi olen kujutlenud," kuulutas Valerie kiiresti.

"Ah nii? Siis tõesta seda," nõudis mees leebelt. "Tule lihtsalt minu juurde ja tõesta, Valerie... Suu mind..."

Algul arvas neiu, et Steven peab silmas midagi muud, seejärel leidis, et on kuulnud valesti, kui talle kinnituse otsimiseks näkku vaadates taipa äkilises hirmuhoos, et mees peab silmas just seda.

"Sa ju ei oska, eks?" kuulis ta Steveni häält. "Oskate ega tee seda..."

"Oskan küll," valetas Valerie otsekohe.

Kuidas õnnestus Stevenil nii kiiresti ta juurde jõuda? Ta käsi oli juba neiu kuklal ja ei lasknud Valeriele kõrvale pöörduda ning huuled olid tema omadest paari tolli kaugusel. Neiu sulges ehmunud suu ja kuulis:

"Mis siis, algus on huvitav, kuid eeldus oli selline, et sina suudled mind, aga ei oota minu suudlust."

Ta ootab mehe suudlust? Hirm ja viha, see plahvatusohtlik segu hõlvas äkitselt Valerie. Ta ei jõudnud kaotada julgust, lähendas oma näo mehele, tonksas kokkusurutud huultega mehe suu. Steveni huuled olid jahedad ja kõvad. Neil polnud neiu arvates midagi ühist Roberti huultega, nagu ausalt öeldes näisid alati olevat liiga niisked, liiga pehmed ja...

"Seda nimetad sa suudluseks? Kui see on parim, mis sul pakkuda on, siis pole midagi imestada, et su armuelu ei klapi. Veider, et see sul üldse on ütles Steven katkendlikult.

Valerie tahtnuks pahaselt vastata, kuid leidis

otsekohe, et see on võimatu. Kuigi ta oli kindel, et tema naisele nihkunud, kattis Steveni suu ta huuled

Valerie silmad avanesid tahtmatult pärani ja pilk maandus Stevenil. Need liigutused äratasid temas meelde teistsuguseid tundeid, kui Robertiga suudeldes. Veelgi enam – ka tema enda reageering oli... eeldamatu.

Miks taob ta pulss võimalikkuse piiril ja südamepeksud tulevad kusagilt kõrist? Miks ta tundis äkitselt hirmumalist, teravat, peadpööravat vajadust veel ühedamini mehe vastu libuda? Miks kostab tema kõigest sõltumata ta kõrist pehmeid, kirklikke kuri-võid hääletsusi?

Steven..."

Katse protesteerida oli viga, taipas neiu hetke pärast huulte avamist, kuid ei suutnud teha piuksa katset. Steven kasutas neiu segadust ja kattis taas huultega Valerie nüüd juba avatud suu. Hoides teda lõuale surutud põidlagaga sellises seisundis, libutas ta keeleotsa üle neiu huulte.

See liigutus mõjus talle nagu hüpnosis. Tuleks mees peatada, tema aga... tema...

Suletud laugude all sähvatas selgesti teleris suudeldunud paar. Nagu Valerie mõtteid lugedes hakkas Steven suudlema teda just nii – kiirete meeletute suudlustega, mis vaheldusid pikkade ja õrnadega, mis panid millegipärast neiu end ta vastu suruma.

Valeriele näis, nagu ujuks ta kaasa teda haaranud seniadumata tunnete hoovusega, mis ta täiesti kaitsetult endasse kiskus. Keha nagu läbistas kerge elektrilöök. Steven mõjus talle nii, nagu seni ei olnud keegi mõjunud. Steven paitas ta kukalt, kuna keel asus aeglaselt ta suud uurima.

Tema keel!

Olles juba minestamise äärel, surus Valerie küüned Steveni käsivartesse, suutis mingil moel jõuriisid kokku võtta ja end tema huultest lahti rebida.

"Sa poleks tohtinud seda teha!" hüüdis neiu, kes oli pisut toibunud, ja tundis häbiga, kuidas ta positsiooni punetavad ning kui katkendlikult ta hingab.

"Jah, ei oleks tohtinud," nõustus mees ootamatult. Ta nägu süngenes.

Steven tunnistab, et tal ei olnud õigus?! Kuidas saab seda uskuda? Kuidas saab uskuda ka seda, et tema, Valerie Rosland, ta suudlustele nii kirglikult vastas? Tegelikult ei peagi ta seda uskuma, kiirustades neiu end rahustama. Tuleb üldse unustada, mis siin äsja juhtus.

Ta heitis äreva pilgu Stevenile, kes astus akna juurde ja pööras talle selja.

"Homme lähme jälle kauplustesse," ütles ta ootamatult, "ja seekord..." Ta viivitas pisut ja jätkas: "Kui tahad, et sinusse suhtutaks nagu naisesse. Valerie pead õppima ka sellekohaselt riietuma."

Milline õnn – ta väldib nende vahel juhtunu arutamist! Isegi püüdmata vaielda vastu uutele plaanidele ja neid saatnud kommentaaridele, noogutades Valerie lühidalt pead.

Jah, need tunnid, mida ta oli pühendanud imetuste käitumise hoolikale jälgimisele, milleks ta oli end visalt sundinud, polnud möödunud asjatult. Eneselegi ootamatult jõudis Valerie esialgsele järeldusele, et peale nende kahe absoluutselt vastandliku naisterõiva tüübi, mida ta oli varem tundnud, on olemas ka teisi.

Naiteks täheldas ta ükskord veetlevat naist, kes kandis väga hästi istuvaid pükse, laitmatult valget pluusi ja pastelset bleiserit, mis näis isegi silma vaadates väga pehme puudutada. Ta täheldas seda ja küsis endalt nukralt: mis oleks, kui ta ise kannaks selliseid rõivaid sama sundimatult?

Ta nägi ka teisi kaunitare – sellistes rõivastes, mida tema, Valerie, kunagi ülle ei paneks – lühikestes kitsastes seelikutes ja liibuvates pluusides – kuid kõik nad käitusid nii vabalt, nagu Valerie ise, kunagi ei oskaks.

Tuleb vaadata tööle silma – ta ei pidanud riietumisel silmas niivõrd praktilisust, nagu ta kõigile ütles, vaid, nagu nüüd selgus, seda, et rõivad teda kaitseksid ja kaitseksid.

Valerie ei taibanud, kust tekkis see võõras, arglik mees millegi muu järele, muutuda teistsuguseks, kui mees pani neiu närvitsema. Esmakordselt pärast seda, kui ta hakkas saama täiskasvanuks, tekkis tal äisevajadus võtta ette midagi naiselikumaks muutumiseks. Varem oli ta need mõtted visalt eemale loojunud.

Kaks tundi hiljem, kui Steven ikka veel küsitles, mida ta oli raamatust ammutanud, oli Valerie juba peaaegu unustanud need erutavad hetked, mida ta oli mehe süleluses üle elanud. Ta imestas isegi, kui palju oli jõudnud õppida. Ent kui tema edu tunnustanud avaldasidki õpetajale mingit muljet, siis üllas viimane seda hoolikalt. Tema nägu jäi ükskõikseks, pilk oli suunatud kusagile kõrvale ning ta näis ta kuidagi kaugena ja äraolevana.

Alles siis, kui ta hakkas näovigureid tehes näitama oma peegliesiste harjutuste tehnikat, näis mees tema tähelepanu temale koonduvat, kuid otsustades Steveni silmis vilksatanud pahameelesähvatuse järgi ei rõõmustanud õpilase saavutused teda üldse.

Steven..."

Neiu sirutas alateadlikult kää, et teda puudutata, andmata endale aru sellest, kui palju tema mõistus oli loetust omandanud, ega sellest, kuidas uued teadmised juba kajastusid tema loomakus, rääkimisviisis ja naeratuses. Kümme nädala tagasi ei julgenud Valerie isegi mõelda sellele, et võib puudutada Stevenit või kedagi teist meest. Nüüd oli Stevenit – tema tähelepanu äratamiseks. Nüüd tegi ta seda nii loomulikult, nagu oleks see kogu aeg nii olnud.

Valerie naeratas pilkavalt.

"Sulle endalegi poleks paha need raamatud laenutada," ütles ta. "Seal on öeldud, et pead vastandama sellele..." Ta puudutas taas kergelt mehe käsivart nihkus lähemale ja kinkis talle veel ühe pilkenaaratuse, "erilise pilguga ja liigutusega minule vastu."

"Sa pead harjutama oma peibutamisevõtteid Robertil, mitte aga minul," sõnas Steven end eemale nihutades. "Minu meelest on parem teineteisele head soovida."

Kui Valerie pool tundi hiljem koju jõudis, valdas teda mingi lõpetamatuse- ja pettumusetunne. Aga mida sa veel ootasid? küsis ta endalt mõnitavalt. Ega ometi Steveni kiitust? Selleks tunned teda liiga hästi. Nii kaua, kuni ta end mäletas, eriti plika põlvest, oli Steven teda ainult arvustanud.

Kui Valerie oli läinud, valas Steven endale suurt klaasi viskit. Ta ei olnud vägijookide austaja, kuid sel hetkel...

Millesse ta end segas? Ja milleks? Ta raputas enesepeitsutamishoos pead. Tegelikult polnud ta tarvidust seda endalt küsida. Kuni tänase õhtuni oli tal läinud korda end veenda, et tema motiivid ei ole kui mitte saja-, siis vähemalt üheksakümne üheksa protsendi ulatuses puht altruistlikud. See, mis ta juhtus, hajutas ta enesepettuse riismed.

Ta mäletas hästi, kui sageli tal tuli hambad riisipigistada, et mitte minna tülli oma sõprade vendade Roslandidega nende suhtumise pärast Valeriest. Ei saa öelda, et nad soovinuks öekesele paha või tahtnuks talle kahju teha, ent nad olid saanud sellise kasvatuse, et ei lasknud tahtmatult tüdrukut arenedä täiskasvanud naiseks, kes on kindel oma naiselikkuses ja seksikuses. Ta nägi ja mõistis seda kõike, aga... tema ju ei olnud Valerie vend!

Endamisi vandudes valas Steven endale veel ühe portsu viskit, seadis end sisse ühel aknaalust tugitoolil, toetas pea leenile ja sulges silmad.

Ta mäletas siamaani seda päeva, tundi ja hetke, millal sai selgeks, mida ta oma sõprade õe vastu tundis. Tookord läks ta kohtumisele ja tabas end üllatelt, et oma järjekordse kiindumuse, veetleva sõpru seltskonna nautimise asemel võrdles teda hoopis aeg Valeriega ja tundis, et parem oleks jääda Roslandide juurde ja nautida nipsaka tüdruku kiiruseid teravmeelsusi.

Ülkskord tuli ta kõrvalteed kaudu farmi, et oma haeliga kokku saada. Köögiuks oli lahti ja ta kuulis koputamata sisse. Köögis helises telefon. Ta vahtus, kuidas ülal avanes uks, ja trepist jooksis välja Valerie supelmantlis, mille ta oli kiiruga tõmbanud märjale täiesti paljale ihule, mis paistis läbi õhukese rüü.

Stevenit nähes värvus ta nagu vaarikapunaseks, närel valgus puna üle terve keha, maalides kuuma puna üle ta rinnanibud, mis samanesid nüüd...

Steven lonksas viskit. On selliseid patuseid mõttestusi, mis jälitavad meest kogu elu. Valerie oli talle kõigest kuueteistkümnene... Ta rüüpas veel. Hoovalt suudab ta kunagi tolle päeva vapustusest unustada. Terav ihalus tüdruk sülelusse kahmata, teda katsuda, erutada oma kuuma suuga nende kiihtivate rindade ligipääsmatut neitsilikkust... Erutada seni, kuni tüdruk hakkab ta käte vahel murelema, ohutada kõrvetavat, meeletut kireleeki, mis piinas teda ennast, metsik iha teda võtta – seda tundis ta tookord.

Moistagi ei teinud ta midagi säherdust. Moistagi tundis ta end kõrvale pöörduma, et lasta tüdrukul uuesti joosta, ja moistagi ei rääkinud kumbki kunagi sellest juhtumist. Ent sellest ajast peale jälgis Steven Laworth hoolikalt, et ei läheneks Valeriele liialt – ei kehalises ega emotsionaalses mõttes –, eriti emotsionaalses.

Muidugi sellest ei pusanud. Ta adus seda liiga hästi, alles siis, kui oli pusavalt täiskasvanud mees

oma tunnete mõistmiseks. Ta ei olnud endaga rahul selle pärast, et oli armunud mingisse plikasse lapsesse... Ta püüdis seda tunnet endast välja juuda, nimetas end rikutuks ja millekski veelgi halvaks, kuid see kõik ei aidanud. Ainus, mis tal jäi, oli lohutada end mõttega, et vähemalt suudab end täielikult kontrollida. Kuni tänase õhtuni see nii oligi.

Nüüd aga ei suutnud Steven kuidagi mõista, miks täna toimunud purustas tüked, mida ta oli neiu kaitseks hoolikalt rajanud. Ta oli varemgi märkinud, kui Valerie rääkis Robertist, ja olnud äärmiselt pealt kaotamas enesekontrolli, kui kujutles, kuidas neiu teda suudleb. Nüüd aga tekkis veel miski, tundus, et ta ei saaks enam kontrollida. See miski oli Valerie ümber ilmunud aura, peaaegu tabamatu, kuid väga ahvatlev see tundus, et neiu oli hakanud äkitselt tundma end naisena.

Kui palju aega kulub veel, enne kui Valerie õpetab end paremini mõistma ja taipab, miks tema, Steven, on nii kindlalt otsustanud hoida teda väljasirutatud käe kaugusel? Ja kui see juhtub, mis siis edaspidi saab?

Ta silmitses telefoni. Kiusatus helistada Roslanale, et öelda, et nende lepe on tühistatud, oli tohutu! Lihtne on mõelda välja mingi ärireis, mis võimaldaks tal mõneks päevaks kaduda, ent Steven juba teadis, et ta seda ei tee, ei suuda seda teha.

Kui ta armastab neidu nii, nagu endale kinnitab, siis piisab sellest armastusest, et anda talle... meeldida keda ta ihaldab. Võimalik, et kui ta temaga kihlubi abiellub, saab Steven lõpuks omaenda elust mõne tunda. Praegu aga...

Olgugi et Valerie ei ole enam laps, on ta tunduvalt tema, Steveni vastu jäänud samasugusteks, nagu need olid plikapõlves. Neiu ei armasta ega usalda teda ikka veel. Kas on siis mõtet midagi muuta? Ta soovib üksnes, et neiu oleks õnnelik, kuid sell

enne leiab ta ilma temata, Steven Alsworthita.

Steven avas taas silmad. Kas see tüdruk oskab mõelda, kui lähedal ta oli täna õhtul enesekontrolli täielikule kaotamisele? Kuidas ta neitut ihaldas, kui järele janunes?

Mulle näis, et Steven tuleb sulle järele mitte enne kella kahte," tähendas Leslie naeratades, tabades selle kärsitu pilgu, mille see kõõgiaknast välja peeti.

"Jah," kinnitas neiu ja punastas kergelt.

Kui ma sind nii hästi ei tunneks, siis hakkaksin arvama, et ootad kannatamatult seda poeskäiku," sekkus vennanaine.

"See näitab, milliseid plinu on valmis taluma naisnaislik, et aga oma meest kätte saada," sekkus Michael, vabastades sellega õe vajadusest end lootsma hakata.

"Kui hommikul olid nad Valeriele öelnud, et Leslie on toesti lapseootel, ja uhkust täis neiu ütles, et oli juba ära arvanus.

"Õngi Steven," ütles Leslie, kui mingi auto õuele sõitis. "Te ainult vaadake – ta kibeleb samuti, nagu mina."

"Ta ei jõua ära oodata, millal see kõik läbi saab," ütles Michael. "Mina isiklikult ei salli kauplust..."

Kui see peab olema avalask lahingus selle nimel, et viilida kõrvale pisikesele varustuse ostmisest, siis hoiatan juba ette, et jääd kaotajaks pooleks," sõnas Leslie lõbusalt ja lustis mehe näoilmet nähes. Pealegi meeldib Stevenile erinevalt sinust kauplust käia ja tal on hea maitse, mida ei saa öelda ühe muu hea tuttava kohta."

Kui Valerie autosse istus, ütles Steven, et viib ta otse naaberlinnakesse, vaid uude kaubanduskeskusesse, mis oli hiljuti avatud osariigi pealinna lähedal.

Valerie oli kuulnud sellest keskusest ühelt oma

kliendilt, kes oli sealt ostnud tütrele pulmarõiva. Kui endine Valerie oleks mehele otsekohe öelnud, et ei ole mõtet teda sinna vedada, sest ta ei kavatsenud kuulata Steveni valdlustamatuid märkusi selle kohta, mis talle sobib ja mis mitte, siis uus Valerie leidis ootamatult, et tal on raske naiselikku vaimu tushüüet maha suruda. Ainuüksi mõte vajadusest astuda sellesse rõivaste võlumaailma kutsunuk temas esile tuttava hirmusööstu.

Oma uutest raamatutest oli ta saanud teada, et rüetud, mille naine endale valib, kätkeb endas suurt mõttelaengut ja et vastaspool on sageli otse haiglaselt vastuvõtlik visuaalsetele signaalidele.

Mis aga puutub tuhinasse osta mõni päev tagasi endale ajalehe või uue autoülevaate asemel paar kallist ja nooblit moeajakirja, siis olgu – kui ta tahab järgida Steven Alsworthi nõuandeid, siis kulub tal juba igasugune lisaabi selleks, et see katsumus kiiremini lõpeks. Kui Valerie loibus šokist, mille kutsusid esile rõivaste hinnad, ja ületas vastumeelsusest esimesest leheküljest edasi lapata, leidis ta, et moerõivaste loige ja poon on sama huvitav, nagu tume autode kujundus, ning mõistis, et teda tõmbab rohkem täpsuse ja lihtsuse, kui lugse kaunistatuse poole.

Juba praegu hakkas ajakirju lehitsedes ja tal meesi jälgides nähtu talle märkamatu mõju avaldama. Ometi märkas Steven, et teksad, mida Valerie täna kandis, istuvad tal märksa paremini, kui need kotitavad, mis talle varem meeldisid. Ka lumivalge ilmselt venna rõivistust laenatud meestesärk oli hoopis veetlevam tema tavalistest ruudulistest pluusidest.

Valerie pidi endale tunnistama, et kaubanduslik keskus avaldab muljet. Nad ületasid Steveniga pooltühja siseõue. Noored puud ja põõsad ning sümpaatsed lillepeenrad kõrvuti restoranide, baaride

ning õdusate laudadega kohvikutega – see kõik ütles luua lõdvestava, peaaegu euroopaliku õhkku. Samuti rõõmustas Valeried üldine puhtus.

Millest me alustame?” küsis Steven. “Või tahakid kõigepealt kohvi juua?”

Uus kohvi näis ahvatlev, ja mitte üksnes soovitud vältimatut edasi lükata, kuid Valerie raputas hõlpsakindlalt pead. Kui ta juba siin on, tuleb kõige võimalikult kiiresti valmis saada.

Mis siis lahti on?” õrritas Steven teda leebelt. Kuidas kaotada otsustavust?”

Valerie heitis talle põlgliku pilgu ja vastas paha

Muidugi mitte!”

Virjates muiet, mille säherdune ootamatu reaktsioon esile kutsus, viitas Steven õue teisel pool asuvalle kauplusele. Valerie oli juba teel selle poole, kuid kortsulas äkitselt kulme ja peatus ebalevalt.

Maateakende peen kujundus ütles, et see peab olema üks neid kauplusi, kus müüjad vahivad sind hoolikalt, silmad pilukil. Seni oli Valerie eelistanud vältida mööda käia. Ent Steven astus edasi. Netul jäi ühe üksnes talle järgneda. Ei tohi ju anda Stevenile põhjust arvata, et ta närvitseb või mis veel hullem kordab.

See kauplus on osa ettevõtete ketist, kus valmistatakse ainumudeleid ja varieeritakse neid vastavalt hooajale,” seletas Steven.

Lõsi või? Väga huvitav!” hüüdis Valerie ning lisas, et kasvava ebaluse ja hirmu varjamiseks mürgiselt: avalavasti aitab see su elu kergendada. Kui riietad end kõiki oma sõbratare, siis võid vähemalt kindel olla, et sa neid tänaval nähes segi ei aja.”

Neetud! Mida sa sellega öelda tahad?”

Valerie tardus jahmunult paigale, kui Steven selle asemel, et suhtuda tema märkusse leebe lõbusuuna, äkitselt tema poole pöördus. Tema huuled tõmbusid peeneks kriipsuks ja silmad vihast külmaks

"Mina... ei midagi erilist..." lalises Valerie. "Lah salt... püüdsin nalja visata..."

"Nalja?" Steveni kulmud kerkisid. "Kas tõesti? Mina ei leia midagi naljakat selles, et mind püütakse kujutada mehena, kelle järel venib terve roo intriigikesi. Olgu sulle teadmiseks, et mina ei suuda mõttes ega teos solvata naisi sellega, et pean ne nukkudeks, keda võib lahti riietada ja riidesse panna minu või kellegi teise suva järgi. Lisaks ei pea põrmugi naljakaks, vaid isegi solvavaks, et sin minust niiviisi mõtled."

Vaatamata pahameelepuhangule pidas Valerie end vapralt üleval ja isegi püüdis oma prohmkas siluda.

"Vabanda, võibolla ma eksin, kuid mulle on jäänud mulje, et kuulud meeste hulka, kes valivad sõbrannasid sagedamini, kui teised vahetavad... sokke..."

"Kas tõesti?" hüüdis Steven pilkavalt. "Jätka jätkal! Palstab, et sa tead minu isiklikust elust rohkem, kui ma ise. Järklikult oled harukordselt läbinägelik, Valerie. Olin alati arvanud, et sa ei märka midagi peale oma rataste ja mootorite, kuid tene olge lahked, on kursis minu elu kõige intümsemate üksikasjadega... Muide, viimast korda olid mis suhted, mis sarnanevad kas või kaugeltki..."

Teda sundis vaikima neiu tormakas protest. Valerie ei suutnud enam vastu pidada ja pahvatas.

"Ma ei tea, miks sa niiviisi tiigetsed või üksnes seda teeskled, aga... Ma kuulsin, kuidas Michael mõnikord enda ja sinu võitudega keikis." Nii Valerie silmad kui hää reetsid tema tundeid, kuid neiu seda ei taibanud. Ta lisas nagu eneseõigustuseks vaikselt: "Arvasin, et... sina oled... samasugune enesega rahulolev kiidukukk..."

"Üldsegi mitte," katkestas teda Steven. "Mul tule meelde ühtki juhust, millal oleksin selliste asjadest sinu kuuldes rääkinud. Tegelikult..."

Mehe süngelt karm hääletoon sundis Valerie'd me tulipäiselt öeldud sõnu lõplikult häbenema ja sammemeelselt tunnistama:

Olgu... Võibolla mulle üksnes näis nii ja sa ei oleks midagi sellist, kuid pead tunnistama, et olid osa sellest, millest Michael rääkis. Teie ju..."

Me võibolla tegimegi kunagi alaealistele omasid kallusi," katkestas Steven, "aga võrgutada ja seejärel iljata rodude kaupa kaitsetuid plikaseid, nagu sina kujutled... See on kõige ehtsam väljamõeldis! Ühelt poolt sa alahindad... Teiselt poolt on noortele pois omame ennast petta ja kõike tohutult suureks puhuda. Enamik saab üsna kiiresti sellest veast lahti ja ei maksa võtta liiga tõsiselt poiste jutte..."

Valerie tõmbus kergelt kõssi, pöördus kõrvale ning sõnas madala, kergelt väriseva häälega:

Mulle ei meeldi, kui sa räägid niiviisi... tüdrukutele... ja..."

"Seksist?" lõpetas Steven mahedalt ta lause.

Valerie punastas. Milleks, no milleks ta üldse seda juttu alustas? See oli teema, millest ta pelgas kõige mõelda, rääkimata sellest, et arutada seda ühelt poolt, liati veel Steveniga.

Jaa, võib arvata, mida sa tundsid, kui kuulaskid mulle mõningaid meie jutte."

Steven vaatas talle mõtlikult otsa. Äkitselt asusid paljud asjad oma kohtadele.

"Ei tohi!" hüüdis Valerie vihaselt. Teda haaras mehaaval kabuhirm, kui talle meenus, mida ta ole elas, kui sattus juhuslikult kuulama vendade meestejutte ja nende headest kavatsustest ajendat, kuid rohmakalt esitatud loenguid sellest, kuidas kalluda poistega ning millised ohud teda ähvarlavad, kui ei järgi tarku nõuandeid. "Sa oled mees... ei suuda..." Valerie peatus, taibates, et oleks trepealt öelnud midagi liigset.

Kent Steven ei mõelnudki sellest teemast loobuda ja argutas teda teebelt:

"Mida ma ei suuda?"

Valerie surus hambad kokku, raputas pead põrnitses jonnakalt vaateakent. See paik, mida oli kümme minutit tagasi pidanud külalislokkikuseks, ebaõdusaks ja võõraks, näis talle töötanud maana võrreldes Steveni tseremtoonitsemat sissetungiga tema hoolikalt varjatud mõtetesse tunnetesse.

"Mida ma ei suuda, Valerie?" käis Steven peale. "Ma suudan mõista, millist laostavat, kehaliselt võimselt mürgistavat mõju võivad avaldada noort tüdrukule, kes seisab sugulise küpsemise lävepoiste juttude kuulamine, kes ei häbene tema juuresolekut."

"Nemad ei telnud mulle mingit kahju," astus Valerie vendade kallseks välja. "Sellest oli hoopis kasu. Vähemalt sain teada, mida mõtlevad poisid."

"Jah, sa said teada, mida mõtlevad poisid," nõustus Steven rahulikult. "Aga kuidas on meiega, Valerie? Kas oled teada saanud... kas sa tead, mida mõtlevad ja tunnevad nemad? Või ajas õppetund, mille vennad sulle tahtmatult andsid, sulle nahka säherduse hirmu, et pead silamaani seksimisekski ebameeldivaks ja häbiväärseks?"

"Muidugi mitte!" tõrjus Valerie kiiresti. "Tegelikult..." Valerie kergitas vapralt pead ja pahvatas. "Mulle ei ole see pähegi tulnud... Ma... tegelikult meeldib mulle seks, isegi väga..."

"Saan aru. Tähendab - kui oleksin soovitanud poeskäigu asemel Valleysse minna ja voodis meeldivalt aega veeta, oleksid rõõmuga nõustunud?"

"Ma ei või sinuga voodisse minna," vastas Valerie surutud häälel.

"Miks siis? Ma ei erine millegi poolest teistest meestest." Ta libistas üle neiu keha meelega seksilise pilgu. "Ma ei taha näida kiitlejana, kuid arvan, et suudan sind rahuldada sama hästi, nagu iga teine mees, kes on sul olnud."

Valerie tegi suured silmad.

"Ma ei... mul ei ole olnud... Sa vist unustad, kui..." suutis ta öelda.

"Ah jaa, Robert," nõustus Steven, kuid lisas kohe: "Teda ei ole siin ja me..."

Valeriele juba piisas. Nüüd, kui ta oli Steveni hummalisest ettepanekust põhjustatud jahmatu üle saanud, ütles talle kaine mõistus, et siin ei ole klapi. Ta raputas pead ja ütles mehele otse:

"Kui üksnes irvitad minu üle? Ma tean väga hästi, et ei kavatsengi minuga voodisse minna, sa ei taha minuga armatseda..."

"Ma ei ole õigus. Ei taha," nõustus Steven, kuid neiu jälgides lisas mõttes: aga ma tahan ju kuradi külli sind armastada, ikka ja jälle, ning kui su sõbrad vennased oleksid praegu siin, siis keeraksin neid sõprust eirates nende neetud kaelad kahekorra.

Valerie kergenduseks pöördus Steven ja hakkas kompluse poole minema, kuid niipea, kui neiu talle meele jõudis, tabas teda ootamatu küsimus.

"Vahtavasti on sinu ja Roberti suhete seksuaalne elu laitmatu?"

Valerie tõmbus otsekohe valvsaks.

"Muidugi," kinnitas ta, rõõmustades selle üle, et ta ei eraldab piisav vahemaa ja Steven ei kuule, kuidas ta süda taob. Kõige vähem tahtis ta, et just Steven avastaks ainukesena tema kõige hoolikamalt varjatud ja kõige häbistavama saladuse... mis tähendas selles, et ta oli ikka veel neitsi.

Mõistagi teadis Valerie teoreetiliselt, mida seks elust kujutab. Selliste lobisevate vendade kõrvalt saanud see teadmatuks jääda. Vanemad vennad olid üksnes arutasid avalikult oma seksuaalelu, kuid arvasid, et tüdruk millestki aru ei saa, vaid andis talle ka vennalikku nõu, mida sellistele ettepanekutele vastata.

"Ütle ei ja jää endale kindlaks," õpetas Michael

karmilt. "Siis nad taipavad, et sind niisama lihtsa kätte ei saa, ja hakkavad sinust lugu pidama."

"Just nimelt," lisas Paul. "Kui nad seda ei tee, on neil tegemist meiega."

Ainus, mida nad ei öelnud, oli see, kuidas öelda ei asemel jah, ja mis kõige tähtsam tema suhe puhul Robertiga – kuidas anda mehele mõista, et on selleks valmis.

Nende suhete algul oli Robert mõistagi temas piisavalt kiindunud selleks, et Valerie voodisse viia, kuid vendade karme nõuandeid järgides ütles neile talle väga kindla ei. Ent tema ärasõidule eelnenu nädalatel rahuldaski Robertit juba täielikult jahedat suudlused ja süütud heilitused, mida nad vahetasid. Valerie murdis pead selle üle, kuidas süüda nende vahel kas või kiresädemeke.

Kui nelu võttis ette arglikke katseid end pisutihedamalt tema vastu suruda, küsis mees ainult, et ega tal külm ole. Kui ta püüdis suudelda pisut sügavamalt, ei pannud Robert ta vihjeid tähele.

Nüüd oli temas ärganud lootus. Raamatute loetud targad nõuanded aitavad teda Roberti lähemale jõuda. Vaatamata Steveni sõnadele, et ta ei ole praegu mingeid kiindumusi, oli tal kahtlematult hoopis rohkem kogemusi, kui temal, Valerieil, kuna ta ei kavatsenud selliseid asju Steveniga arutada.

Mõtteisse süüvinud Valerie märkas äkitselt, et on juba poes ja talle lähenenud neiu, kes ei kuulunud sellesse upsakasse inimitüüpi, keda Valerie kartis, naeratas siiralt ja soojalt.

"Kas saan teid millegagi aidata?" küsis Valerieilt. "Või eelistate üksinda ringi liikuda?"

"Meil on tarvis..."

"Tahaksin kõike ise vaadata!"

Valerie peatas Steveni otsustavalt ja eiras samal ajal kindlalt ka tema järgmist pilkavat märkust, mis oli määratud üksnes tema kõrvadele.

"See ei ole tööriidepood," ütles ta, kui müüja

on asunud kampsunite virna kallale, mida ta oli nendele sisseastumist korrastanud, ja neile seljatanud.

"Ma tean," sõnas Valerie rõhutatult, pöördus ja las Stevenist mööda kollektsoonide poole, mis olid paigutatud värvide kaupa ning mis talle kottipealt silma hakkasid.

Algul võisid need pastelsed rõivad näida särtsakamatega võrreldes tuhmide ja lihtsatena, kuid Valerie oli ühest oma ajakirjast näinud, kuidas need olid sobitatud kokku modellide juuste ja silmade värviga ning näojoontega.

Ta puudutas ebalevalt pükse. Nende riie tundus olevat siidpehme ja jahe. Nelu vidutas silmi ja luges kiirelt firma nime, "Tensel". See ei öelnud talle midagi, kuid Valerie juba teadis, et "Tensel", tähendab see mida tahes, toodab rõivaid, mida on meeldiv katsuda ja mis istuvad hästi.

Lähedal kohvilaua lebas prospekt, mis oli avatud just sellelt leheküljelt, mis kujutas neidsamu pükse. Lühil täiendas neid hoolikalt nõõbitud jakk, mille all paistis midagi kreemikas toonis lihtsa topi taolist.

"See on meie viimane uudis," astus talle appi äkitsevalt Valerie kõrvale materialiseerunud müüjanna. Mille meeldib see seeria üle kõige. Olen sellesse juba lausa armunud," lisas ta innukalt.

Valerie vaatas talle nürilt otsa ja püüdis kiiruga meenutada, millisest kehtast ta räägib, kuni märkas, et Steven võtab riidepuu sellesama siidpluusiga, ja ulatab temale.

"Jah, mina arvan samuti, et see sulle sobib, Val," ütles ta rahulikult.

No muidugi! Nüüd tuli tallegi meelde, et ka ajakirjas oli sellist rõivas nii nimetatud. Ta oli Stevenile juba tänulik selleks, et hakata talle harjumus püüaselt vastu vaidlema. Poole tunni pärast seisis ta juba mehe ees selles kehtas, pükstes ja jakis, kuni müüja püüdis talle selgeks teha, kui olstar

bekas oleks võtta ka sellesse komplekti kuulv
varrukateta kleit, sest selle saab jaki alla panna.

"Ma ei taha..." alustas Valerie, kuid takerdus
punastas, kui nägi, millise pilguga Steven teda va
tab. "Mis juhtus? Mis on lahti? Miks sa mind niiv
vaatad?" küsis ta, kui müüja läks kleiti tooma.

"Mitte midagi ei juhtunud," vastas mees lühidalt
kuid Valerie märkas ta kulmukortsutust.

Lausa kõrvetav enesekindlus ja hetkeline rahu
dustunne halhtusid otsekohe, kui ta seisis proov
ruumis ja uuris end peeglist. Tal oli kange tahtmine
pärast siidpükste mahavõtmist sattuda taas om
harjumuspärastesse kaitsvatesse rõivastesse.

Samal ajal vaevas Stevenit küsimus, kas ta ikk
on terve mõistuse juures. Kuidas ta ei arvestanud
oma tunnetega, kui Valerie sila tõi? Täielik meeleolu
oli viia teda kusagile, kus peab jälgima, kuidas
tõugust saab liblikas. Millise mulje jätab ta teistele
meestele, kui need näevad ta painduvat keha sel
lisels rõivais? Kuidas ta ei arvestanud, et välise
ilme korralik neli avastas iga liigutusega oma õrna
naiselikkuse, mida rõivad pidid tema arvates varj
ma ja kaitsma?

"Teil on vapustav figuur!" hüüdis müüja, naaste
kleit käsi varrel, ja peatus imetlema oma veenmis
tulenumusi. Nähes, et Valerie vastusega viivitab, lis
ta: "See on täpselt teie värv! Eks ole, selles riietuse
on midagi, mis paneb teid ennast tundma ja valg
nägema väga naiselikult?"

Valerie oli juba peaaegu valmis Steveni reageer
ingu pärast ostust loobuma, kuid sel hetkel lange
ta pilk ühele külgepeeglitest. Selles nägi ta kelle
samasuguselt rõivastatud naise selga, kuid tem
üll nägid need riided tõesti välja väga elegantsed ja
naiselikud. Valerie tõstis käe salli juurde ja tardus
vapustatud ootamatust avastusest, et see on tem
enda peegelpilt, et just tema näeb välja tõeliselt ele
gantne ja tundmatu selg, mida ta oli imetlenud, on

elikult tema oma.

"Ma võtan need," kiirustas Valerie ütleva, ei
olte ümber mõelda. "Kõik need... ja kleidi ka."

Müüjanna naeratus laienes veelgi.

Kümme minutit hiljem, pärast ostu eest maks
mist, heitis Valerie Stevenile võidutseva pilgu. Arvaku
mõelgi, et temas ei ole seda, mis lubaks teda nii
iseliklike rõivaid kanda. Müüjanna arvas teisiti ja
ta on näinud igasuguseid ostjaid.

Maat kui Robert näeks teda sellisena!

Loodetavasti ei pane te pahaks," ütles poe neu
talle kogukat pakki ulatades. "aga mulle meeldivad
nii need pleekinud salgud teie juustes. Kas te ei
oleks öelda, kuidas te neid teete?"

Pleekinud salgud? Valerie vaatas müüjannale
mestunult otsa, kuid Steven, kes seda juttu pealt
kuulas, seletas valmilt:

"Arvan, et selles on süüdi ainult päike."

"Tahate öelda, et need on loomulikud? No küll
ei ikka veabi!" ütles neli kadestavalt. "Mul tuleb
sõltutada ränka raha, kuid ei saavuta kunagi nii
hõlpsat tulemust."

Kauplusest lahkudes mossitas Valerie ikka veel.
Pleekinud salgud! Kas mõni tõesti maksab selle
eest, et juuksed näeksid välja pleekinuna? Kui see
on moodne, siis, jumalale tänu, sellega tal küll muret
pole. Iga suvi muutis ta juuksed heledamaks.

Kohvi?" pakkus Steven.

Ent Valerie raputas pead ja küsis tungivalt:

Sulle see ju ei meeldinud? Riided, mille ma
olen? Need ei meeldinud sulle, ma nägin seda sinu
peal..."

Otse vastupidi," kinnitas Steven siiralt. "Need
meeldivad mulle väga." Kust küll tuleb see naiste
line tabada ja omamoodi tõlgendada iga meeste
televaatamatut reageeringut?

Aga sulle ei meeldinud mina nendes riietes," ei
pöelnud Valerie jopni. "Järelikult ei pea sa mind sel
le asjade kandmiseks küllalt... küllalt naiselikuks."

Steven süngestus taas ja ta nägu muutus karmiks. Neiu süda hakkas nagu alati kiiremini lööma. Aga muide... Kas ta tõesti kardab selle mehe laitu? Üldsegi mitte, otsustas ta kiiruga.

"Olgu sellega kuidas on, aga mulle ei loe sinu arvamus midagi," kuulutas ta, raputas pead jätkas enne, kui mees jõudis vastata: "Tähtis on ainult see, mida arvab Robert."

"Mida ta arvab või mida ta teeb?" küsis Steven kähedalt. Näis, et ta on kaotanud kontrolli oma tunnete üle. "Millist reageeringut sa temalt ootad? Val? Et ta heidab sulle ainsa pilgu ja hakkab sinu nõi ihaldama, et kukub sinult otsekohe rõiva seljast kiskuma? Või loodad, et ta hakkab pöörduma sinu suuna poole? Või loodad, et ta hakkab pöörduma sinu suuna poole? Kui nii..."

"Kui nii, mis siis?" hüüdis neiu vihaselt. Ta sõrm klammerdusid paki külge ja nägu kattus häbi puna. "Sa arvad, et ma... et Robert mind ei armasta. Olgu siis öeldud – ta armastab mind," ütles Valerie uhkelt. "Ja kui ta tagasi jõuab..."

Ta peatus. Nähes, kuidas pisarad, mida Valerie püüdis kõigest väest tagasi hoida, tema silmades sädelevad, kirus Steven end mõttes oma loolu pärast. Kõige vähem tahtnuks ta neidu solvata. Kui leida sõnu, et panna Valerie mõistma – armastustõeline armastus ei olene sellest, mis inimesel selles on või mida teised temast arvavad, vaid temast endast? Kuidas talle seletada, et mees, kes suudab armastada üksnes sellist naist, kelle võib panna kõigile nähtavale nagu ilusa nipsasja, ei ole kelle mees? Kuidas seda kõike teha?

olapoole. Me pole veel lõpetanud."

Valerie kortsutas kulmu, kui Steven tal kõvasti löödi kinni võttis ja teise kaupluse poole pööras.

"Pesu," lisas ta lühidalt, kuigi mingeid lisaseletusi polenudki tarvis. Valeriele oli niigi selge, mida seal oli – tema ees sädeles luksusliku vaateakna poe klaas. Sellel pesul ei olnud midagi ühist selle kohalikust poest ostetud lihtsate ja mugavate riidega, millega Valerie oli harjunud ning mida ta tavaliselt kandis.

"Pole tarvis. Mul on kõik olemas," pomises ta tõelise patustades. Steveni uskumatule näoilmele mõtles ta pireda pilguga.

"Kas tõesti?" küsis mees pilkavalt. "Sa ei kavatse ühe kunda neid kahtlemata mugavaid asju, mis sa olnud nädalal minu ilmumisel kiiruga radiaatorit ära korjasid, Roberti peibutamiseks? Kui lugu on nii, siis..." Ta jättis lause pooleli ja lisas juba teisel silmel. "Siidpükste all on see kõik näha."

Valerie avas juba suu vastu vaidlemiseks, kuid pani selle kinni. Võibolla vajab ta tõesti uut, uuele kontingendile vastavat pesu, kuid ta ei hakkaks seda mingil juhul Steveni nähes ostma.

"Ära ei ole mul enam selleks aega," ütles ta kiirelt. "Mind ootab klient, kelle auto ma lubasin kella poole viieks kätte anda."

"Joh, siis peame kiirustama," nõustus Steven. "Kell on varsti neli."

Nad olid juba poolel teel auto juurde, kui mees pöördumatult ütles.

"Minu arvates võiksid ka üldse ilma pesuta hakkama saada. Sel juhul võid olla täiesti kindel, et kõik istub su ümber oivaliselt. Küllap oled oma ootamatutest saanud teada ka seda, et enesekind

latel meestel tekib arvamus, nagu ihaldaks nad teda nii väga, et ta on juba varem valmistunud temaga seksimiseks ja tahab, et mees seda teaks.

Valerie tardus paigale, heitis Stevenile tapva pilgu ja sõnas põskede lõkendades:

"Mina ei hakkaks kunagi nii tegema! Kuidas julged arvata, et ma olen millekski selliseks võimeline?"

Tema pahameele naiivsus peaks minus tekitama kaastunde, mitte aga sapise rahulolu, arutles Steven neiu kõrval astudes. Valerie vaikis. Olgu, tema tõrjõudis päralt. Kahju küll, aga end neiuale täielikult avada ta ei tohtinud.

Ometi peaks ta näiteks seletama, et mehed, ehk tema, ei pea midagi erootilisemaks, kui teadmine, et ainus tõke ta kätele ja huultele on ainult püksid ning pluusist koosnev väliskest, mille all on naist valmistav paljas ihu!

Steven raputas kindlalt pead ja tuletas endale karmilt meelde, kui ohtlikud on sellised mõtted.

Piisab temale sellestki vapustusest, mida ta tundis, kui nägi Valeried uutes rõivastes. Ta oli võluvalt elegantne ja ühtlasi otse haiglaselt enesekindlusetu... Kohutavalt raske oli hoiduda teda sülelemast ning rääkimast, rääkimast, rääkimast, mida ta tema vastu tunneb, mida on alati tundnud. Mõneks hetkeks oli kiusatus nii suur, et Steven juuksekarva kaugusel sellele allumisest ja enesekontrolli kaotamisest.

Nüüd jälgis ta tähelepanelikult, kuidas neiu tuiskas püstipäi ja sirge seljaga tema ees üle parki. Mingi osa temast tahtis selle tüdrukuga tegelda, näidata – vajadusel ka kehaliselt –, mille pärast tõeliselt armunud mees võiks teda armastada ja ihaldada just sellisena, nagu ta on. Teine osa tema palvetas selle eest, et Valeried ei tabaks kunagi pettumus ja valu teadmisest, kui vähe väärib ta kallis Robert tema armastust.

Üksikset viisi ümisedes andis Valerie kerge laksu kelle "Pontiacile", mida ta parandas.

Režiistapuu kuulus tema naabrinnalele Gina ytonile, kes oli pärinud selle oma New Orleansi meenalt, see aga omakorda oli saanud sõiduki kuni viimaselt mehelt, Gina vanaisalt. Seetõttu pidid seda pigem koduloomaks, kui lihtsalt autoks, koheldi sellele vastavalt.

Seda on võimatu juhtida ja kallis üleval pidada üht ausalt öeldes eelistan oma džiipt, kurtis ta kokord Valeriele. "Ometi ei suuda ma sellest lahku. Olen sulle väga tänulik, et nõustusid sellega minema! Töökojas, kus mu džiipt hooldatakse, ütli, et olen õnnega koos, kui leiad kedagi, kes teeb seda teha."

Valerie vaatas kella. Tal on veel aega, et see sõiduk üle pesta ja poleerida. Neiu naeratus asendas grimassiga, kui ta märkas kitsal teel kihutavat autot. Olgu see kes tahes, ta sõidab selle maantee ääres liiga kiiresti. Valerie kortsutas kulmu, kui auto lahuses ja ta juhi ära tundis.

Keda Rachelil siit tarvis on? Vaevalt tuli ta selleks, Valeriele Roberti järjekordsest telegrammist teada.

Neiu pühkis käed türbi vastu puhtaks ja läks tööle vastu.

Alati, kandis ta praktilisi, mustaks farmi-koos kohaseid rõivaid ja raskeid saapaid. Rachel poikentses lahtistes kõrge kontsaga kingades ning lühikeses – väga lühikeses, täheldas Valerie – valges kleidis.

"Oh, Valerie, küll on vahval Tore, et sa siin oled!" ütles ta, kui Valerie kuuldekaugusele jõudis. "Minu töö teeb mingit kummalist häält. Kas võiksid sellele natuke peale heita?"

"Võin küll," nõustus Valerie ja heitis mõõdamis- pilgu suhteliselt uuele numbrimärgile. Kas

garantiiäeg on tõesti läbi?

Ta mäletas, millise mulje jättis Robertile see. Racheli tookordne sõber kinkis talle täiskasvanu saamise puhul auto, ja kuidas tema kommentaar sundis neidu tundma end tühja kohana: "See meest ei saa süüdistada pillamises ega soovis talle muljet avaldada. Rachel on tõepoolest vapustav."

Vapustav või mitte, aga masinaist ei tea ta ilma midagi, leidis Valerie kümme minutit hiljem, kui "Bulcki" mootori käivitanud ja ei kuulnud mingi võõrast müra.

"Millist häält see tegi?" küsis ta Rachelilt, kui kõik võimalikke vigu kontrollinud ja need kõrvaldunud.

"Ma täpselt ei tea... midagi nagu... noh, tead, lihtsalt müra," pomises Rachel abitult. "Issand, sa ju oled tark," lisas ta. "Mul ei ole automootorit õrna aimugi ja ei saa öelda, et ma seda eriti püüaksin. Kogu see pori ja õli... Puhh... Muide," lisas ta naeruga, muuseas, kui Valerie vastuse võlgu jäi. "kes on sinu noormees, kes sinuga kaasas oli, kui linnas 'kokk' saime? Mulle tundus, et olen teda kusagil näinud kuid..."

"Sa mõtled Stevenit?" küsis Valerie ja sügavalt kapotikaane. "See on..." Ta pidi peaaegu hakkama seletama Steveni päritolu ja seisundit kohalike seltskonnas, kuid loobus sellest, sest mingi naisel kuues meel äratas valvsusele. Mis seisab Racheli näiliselt suutu küsimuse taga? Tema kartusi kinnitas naise ahne kiskjapilk. "Oo, see on lihtsalt Robert."

"Naaber?" Racheli silmad ümardusid kerge pillutusid siis ja uurisid Valeried hindavalt. Ta naeris ja puhkes naerma. "See on väga sinu moodi tähendas ta ja lisas ilma mingi nähtava põhjusega. "Mina ei suudaks kunagi sellist tööd teha."

"Seda sa juba ütlesid, Rachel," meenutas Valerie karmilt.

Ma isegi ei kujutleks end säherduses ebanaise rüütluses," jätkas ta, märkamata ilmselt Valerie sõnu külalisest kiiremini lahti saada. "Mulle meeldib, kui mu nahka puudutab pehme siid, siidpesu. Kas oled kunagi kandnud siidpesu, Val?"

"Muidugi mitte kombinee all," vastas Valerie pulse deega.

Arvatavasti pole sa kunagi ka sukki kandnud?" ütles Rachel ja heitis talle laiva pilgu. "Robert on õpetanud mind üle nalja visanud selle pärast, et kannan alati isegi kuumadel ilmadel."

Valerie pöördus kõrvale. Ta ei tahtnud näidata, kuid vastumeelsed on talle külalise avameelilised. Ta hakkas mõistma, et need on mõeldud tema haavamiseks, nende erinevuse toonitamiseks. Oh, olgu, igaüks võib osta endale sukad ja need ei lööda tõmmata.

Kõikiselt hakkas Valerie süda kiiremini lööma. Viimase kahekümne nelja tunni jooksul öeldi talle kolm korda, et tavaline aluspesu mehi ei veetle. Ühikunsti raamatus toonitati, et ka naisele on täiesti soovitatav pisike vürtsikusetunne.

Valerie ohkas sügavalt ja langetas ootamatu otsuse.

"Ma ei leidnud sinu autos mingeid vigu," ütles ta Rachelile kindlalt. "Aga võibolla tuleks sul seda igaks juhiks müügifirmale näidata, et nad auto veel kord üle kontrolliksid."

Ta pöördus rõhutatult kõrvale, andes külalisele mõista, et sellel on aeg lahkuda. Kui Rachel tahab tema kallal hammast ihuda, siis lasku käia, kuid tema teda küll selles aitama ei hakka. Veelgi vähem kiirustas ta lasta kasutada end ettekäändena Steveni Alsworthiga tutvumiseks.

Kas see kaunitar peab teda tõesti nii rumalaks, et vabaks naiselikust vaistust, et ta ei suuda mõista, millised taotlused peituvad selle autoloo taga? Ehk Rachel tema vastu pisutki siiram ja ausam,

kui ta ei mõnuleks avalikult selle üle, et Robert p...
teda veetlevaks, oleks Valerie ehk teda aidanud...
Igal juhul piisanuks tal naiste solidaarsust hoid...
maks Rachelit, et naiste vaimustatud pilgud ei...
Stevenile uudis.

Valerie ei pöördunud enne, kui "Buicki" moot...
müra oli kauguses kustunud. Kui Rachel on S...
venist nii kangesti huvitatud, siis las leiab teise...
tema tähelepanu köitmiseks. Need kaks võik...
teineteisega väga hästi sobida, mõtles ta õelalt.

"Mis on sinuga juhtunud? Sa ei lausunud ke...
õhtusöögi jooksul sõnagi," ütles Michael ärevalt.

"Mitte midagi ei ole juhtunud," vastas Valerie.

Tema vaikimise tegelik põhjus oli see, et ta ei...
ikka veel üle möödunud päeva sündmusi. Akna...
välja vaadates võrdles neiu oma tüüpil müüri...
keha ja Racheli tuharate rauget, sihilikult meele...
õotsumist lühikese seeliku all, seda, kuidas ta em...
liikuma hakkamist vihjavalt sõrmed üle puusae...
libistas.

Valeriele meenusid Racheli sõnad selle kohta...
kuidas Robert oli selle sukkade üle nalja heitnu...
Selle kaupluse vaateaknal, millele Steven päe...
osutas, olid väljas ülirkergemeelsete trippide...
sukad ning samas toonis püksikesed.

"Mõtlesin homme Thornide poole minna. Ne...
pidi toodama mingi uus imekombain ja ekskavaator...
Tahad kaasa tulla?"

Valerie vaatas vennale otsa ja raputas pead.

"Ma ei saa. Pean endale midagi ostma."

Valerie selja taga seisev Leslie püüdis mehe...
meeleheitlikult märku anda, et see loobuks komme...
taaridest.

"Valerie läheb endale midagi ostma! Seda o...
voimatu uskuda!" ütles Michael Lesliele hiljem, ka...
nad olid jäänud kahekesi. "Ta on tõepoolest selle...
Robertist kõvasti kinni."

"Ta on naine, Michael," vastas Leslie leebelt. "Ta...
lokkab juba tundma rahuldust sellest, et seda olla...
tunda uhkust oma naiselikkuse üle."

"Aga ta on ju alati olnud säherdune rüblik!"

"Just seepärast, et teie tahtsite teda sellisena näha!"...
nais Leslie kindlalt. "Nüüd aga ei ole ta enam plika...
naine, ja pealegi väga võluv."

"Val?!"

"Val," kinnitas Leslie, raputas venna uskumatuse...
de pead ning lisas tuliselt ja mehe arvates salapä...
ralt: "Kui sa ei usu mind, siis küsi Stevenilt."

"Stevenilt...? Mis...?"

Leslie raputas taas pead ja naeratas mõistatus...
kult. Oh neld mehi küll! Miks on isegi parimad neist...
milkord nii nürimeelsed?

"Steven helistas," ütles Leslie, kui Valerie järgmisel...
minikul kööki läks. "Tal tuli mõneks päevaks ära...
olla. Mingid tööasjad, mis nõuavad tema kohalo...
kut. Ta palus sulle öelda, et tuleb tagasi nädala...
püs."

Steven on läinud! Valerie süda vastas sellele...
eria lühikeste intensiivsete löökidega. Ta kiirustas...
melele ütleva, et see tuleneb kahtlemata kergen...
husest. Lõpuks ometi vabaneb ta kas või lühikeseks...
üks tema sunnitud ligiolekust.

Muult et – miks ta nii ebameeldivalt erutus? Ega...
ta ei kuulu nende hulka, kes vajavad Alsworthi...
ligiolekut, mingi kaaslane, kellega see mees võib...
rela töövälisest aega ja kellele võibolla meeldib, kui...
teda veetakse mööda kauplusi ning riietatakse...
nendessesamadesse kergemeelsetesse siidjama...
lisse, mis möödunudõises rahutus unes tema ees...
püüdnud? Ei saa öelda, et see oleks teda loks...
lanud. Ei, muidugi mittel! Mis au pärast! Steven võib...
ta aluspesu nii paljudele naistele, kui heaks arva...
temale ei tähenda see midagi. Mitte midagi!

Leslie kortus kulmu, kui Valerie kaerapudru

peaaegu puudutamata jättis. Võibolla on Michael siiski oigus ja Valerie on Robertisse kõrvuni arminud, kuigi Leslie lootis kogu südamest, et see nii oleks. Paljudel põhjustel.

"Lähem parem üles ja riietun ümber. Kavatsin poodi minna," ütles Valerie. Ta oli langetanud äkitselt otsuse, mille vastu oli kõvasti võidelnud.

Ta jõudis hõlpsasti kaubanduskeskusse, mida Steven oli talle näidanud. Hoopis raskem oli ukse avada ja sisse astuda. Asja otsustas leti taga istunud tüdruku sõbralik ja pisut murehk naeratus. See oli juba mitu korda läbi vaateakna tema poole vaadatanud. See ärgitaski Valerie üle läve astuma.

"Sellise külluse hulgast on raske valida, eks ole?" tähendas neiu, kui külastaja selles stiilide ja värvide virrvarris ebalevalt ringi vaatas. "Kas võin teid aidata?"

Valerie ohkas ja noogutas pead. Kuna ta oli ainu külastaja, oli piinlik keelduda ettekäändel, et tahab ainult vaadata.

"Otsite midagi endale?" küsis müüja ja kui Valerie taas noogutas, jätkas küsitlemist: "Midagi erijuhumiks või eriliste rõivaste alla? Näiteks püksid juurde võime soovitada kas stringe või neid." Valerie heitis lühikese proshipilgu Valerie teksadele ja osutas kõrvalvitriinile.

Stringid, nagu näitsik neid nimetas, panid Valerie ärevalt huulde hammustama. Võib kujutleda, kuidas reageerib Steven tema katsetele panna ümber selline naiselik, õrn ja peaaegu kaalutu ese.

"Need on hoopis praktilisemad ja libuvamad, kui välja näevad," ütles müüja ning võttis selle tõestuseks riulilt ja laotas tema ette mingi pitsist olematuse. "Olen ise neid kandnud ja need jäävad täiesti märkamatuks ka kõige kitsamate pükste all. Ka mu sõber peab neid väga õnnestunuks," lisas ta vandeseltslasliku naeratuse saatel. "Muidugi müüme

selliseid." Ta hääli ja nägu muutusid märksa tõhusumaks, kui ta stringid kõrvale lükkas ja need püksid võttis. "Me nimetame neid suurteks püksteks," sõnas ta mulates. "Neil on muidugi sama lihtne joon, kuid... Meestele need ei meeldi. Muidugi, kui soovite midagi kergemeelset, mis sobib pigem flirdiks, kui mugavuseks, võime pakkuda ka komplekte."

Valerie tõmbas taasraahunemiseks sügavalt hinge ja küsis kiiresti, et mitte kaotada otsusekindlust:

"Ee... Tegelikult tahtsin teada... Kas teil on suka- komplekte?"

Temä kergenduseks ei näidanud näitsik millegavälja, et leiab selles küsimuses midagi ebatavalist.

"Oo jaa, need on seal," sõnas ta teisele vitriinile viitades ja astus ta juurde. "Tuleb öelda, et ma ei kannu neid eriti sageli pärast seda, kui hakkasin elustama seelikutele pükse, kuid aegajalt tuleb kinnistada, et sukahoidjas on midagi seksikat. See on väga populaarne, eriti pruutidele," ütles ta, viitis riidepuult valgest siidist ja pitsidest esemele ning ulatas selle Valeriele. "Te olete graatsiline ka ilma trippideta, mis on ideaalsed väga avameelsete kleitide puhul, aga kui vajate ainult sukahoidjat, siis soovitan väga kindlalt seda. Need püksid kuuluvad selle juurde," lisas ta ja võttis selja taga rippuva pükse. "Teile on muidugi vaja vaiksemat numbrit."

Valerie ta mõttikult ja laskis Valerie üle asjatundjapähe. "Kui aga kavatsete osta ka sobiva rinnahoidja, siis on teilt mõõtu võtma."

Möödus paar tundi, enne kui Valerie lõpuks kompleksest lahkus. Lisaks sukahoidjale ja kahele rinnahoidjale oli tal tulnud osta ka püksid ja ilus rinnahoidja, mis nendega väga hästi kokku sobis. Kuigi ta müüjale kurtis:

"Liiga väikesed selleks... et olla nii kallid!"

Oodake ainult, kuni teie sõber teid nendes näeb," soovitas näitsik mulates. "Siis saate aru, et pesu

väärrib iga sellele kulutatud senti. Uskuge mind, ma ju tean seda!"

Valerie omandas veel kaks sädelevast kahki kollasest peaaegu läbipaistvast riidest rinnahoidurist ja püksikesed, mis sobisid müüja sõnul väga hästi valge riide alla ning nende värv ei erinenud tema omast.

Väljas kirka päikese all tundis Valerie kummitava segu kergendusest ja arutusest, mille tiibadel ta hõljus jalatsipoe poole, mida lahke müüjanna oli ta soovitanud. See pidi tulema sellest, et ta täna hommikusöögist loobus. Samaga seletus ilmselt ka see, kust tekkinud kujutlust sellest, kuidas ta kogu selles toreduses, kaasa arvatud pesu, Steven vaatab teda õndsaliikus vaimustuses!

Miks imetles tema muutumist just Steven, mitte Robert, seda ei suutnud Valerie mõista. Vahel ehk oli see seotud sellega, et Steven soovitas ta kõike seda osta.

Jalatsipoe müüjanna oli sama lahke ja abivaline ning tundis oma kaupa sama hästi, kui pesu näitsik, kuid nüüd seisis Valerie juba kindlalt oma jalul ning valis kiiresti oma pükskostüümiga sobivad kingad ja veel ühed lahtised, mida tal ei olnud millegagi koos kanda, välja arvatud ehk sukahoidur ja sukad.

Tundes ikka veel kerget peapööritust, astus poe kidega koormatud Valerie poest välja. Kõigepealt kulus talle ära tass kohvi. Tänavalauakese ääres päikesevarju all istudes märkas ta üle tee astu apteegi plakatit, mis teatas kosmeetikavahendite suurmüügist ja nende kasutamise õpetamisest kõigile soovijaile.

Teadmata isegi, kuidas see juhtus, leidis Valerie end jahedast apteegiruumist uurimas pakutava pikka nimekirja.

Vennad õrritasid ta poolsumnuks, kui ta kolme teist- või neljateistaastasena esmakordselt jum

est proovis. Michael läks isegi selleni, et käskis teda kaaluvpunase huultevärvi ja sinise lauvarjutuse pekohe maha pesta. Nende ostmiseks oli ta mitu nädalat oma taskuraha säästnud. See aga, mis oli ta müügile pandud, erines väga nendest odavatest vahenditest, mida ta tookord pruukis. Erines

...!

Kas saan teid aidata?"

Valerie pöördus naeratava müüjanna poole ja astus paratamatusele.

Kodus vaatas Michael kulmu kortsutades kella. "Val ei või ometi nii kaua kauplustes ringi käia," ütles ta Lesliele. "Ta läks ära juba neli tundi tagasi." "Mispärast ei või?" küsis Leslie rahulolevali kortsutades. "Ta on ju naine."

Lõplikult segaduses Michael taandus põllumajandusajalehe varju. Võibolla ei ole ta nii suur asja-ajaja naissoo alal, nagu Steven, aga isegi tema vabandis, et neid on põrmuks tehtud.

Küll sul ikka veab viltu, kui see..." ta tõmbas kogu üle kõhu, "kui see on tüdruk," lõpetas ta, ilma mehe mõtted õigesti ära arvanud.

Musalt öeldes on mulle täiesti ükskõik, on see tüdruk või tüdruk, ütles Michael siiralt, pani ajalehe krest, astus ümber laua ja tõmbas naise – nad mõlemad – enda vastu. "Minu poolest võid saavuta tule mitte pidama jääda ning tuua ilmale terve pesakonna tüdrukuid."

Võin ilmale tuua?" vastas Leslie muiates. "See on sinust, mis soost on meie võsuke, aga mis muutub pesakonda..."

Valerie uuris silmi vidutades oma peegelpilti. Michael ja Leslie kasutasid harukordset võimalust veeta koos õhtu linnas ning seetõttu võis neiu vabalt katsetada oma uusi jumestusvahendeid. Ja mitte üksnes neid, tunnistas ta endale ja püüdis otsustada, kas järgida müüja nõuandeid ning süvendada veel pisut varjutust, mille ta oli püüdlikult ja närviliselt näole kandnud.

"Teie silmade ja juuste värviga sobib kõige enam kokku beež," oli müüja heasüdamlikult naerdes öelnud, kui Valerie oli lõpuks lõdvestunud ja oma äpardunud katsetusest sinise lauvärviga rääkinud.

Nüüd uuris Valerie pisut ehmunud, kuidas varjutus toonitab tema silmade suurust ja värvi, kuidas see toob koos korallpunase buketivärviga esile ja rõhutab tema naiselikkust, ning ta tundis end hoopis teisiti, kui tavaliselt.

Kas Robert imetleb teda samuti?

Robert oli talle täna helistanud, kuid teda ootav klient ja seetõttu jäi jutt lühikeseks ning ei rahuldanud teda. Robert näis kuidagi kaugena ja ülekravituna. Paistis, et ta muretseb rohkem mingi ebameeldivuste pärast Mehhiko kolleegidega, kui nende suhete pärast.

Nende suhted.

Pisut närveerides astus Valerie sammu peegli eemale ja vaatas end täispikkuses, sundides end uurima kõike, mida ta nägi. Sellest polnud midagi, et ta ei pannud endale põsepuna. Naha loomulik roosatusest piisas täiesti. Kuigi ta sai aru, et on naljakas häbeneda omaenda peegelpilti, olles üksinda oma magamistoas, ei saanud Valerie siiski midagi parata. Tema ees seisev kuju erines järsult sellest, mida Valerie oli harjunud peeglist nägema.

Kui Valerie oli oma töö garaažis lõpetanud, käis duši all ja pesi pead. Nüüd langesid ta juuksed naise kosena õlgadele ning toonitasid kuidagi üllaselt ta põskede õrnust ja naha pehmust.

Eht mitte nägu ega juuksed ei vlnud teda sega hõluse. Kasutades Michaeli ja Leslie äraolekut võttis ta nõuks proovida mitte üksnes jumestust, vaid ka uut pesu.

Mida arvab Robert, kui ta astub tema ette sellisel kujul? Kas mees märkab, mis on temaga juhtunud? Kas ta näeb, kui sihvakad on tema jalad nendes ähvardavates sukkades? Kas ta märkab... Mida ta mõtleb... ütleb...?

Valerie hingas sügavalt sisse. Millise näo ta teeb, kui näeb tema sukki üleval hoidvat pitsvigurit? Kuidas ta reageerib, kui näeb ta uut rinnahoidjat, millel pole midagi ühist sellega, mida neiu oli varem kandnud ning mida nähes tuli müüjannal võtta kokku kogu oma kutsemeisterlikkus, et öelda Valeriele peaaegu siiralt, et ka sellised on üpris tavalised?

Ja kõige tipuks, nagu poleks kõigest muust veel piisanud, need püksiasendajad! Eest nägid need ilja kui mitte nii viisakad, nagu tema tavalised püksid, kuid ei paljastanud rohkem, kui supel-kuu, aga tagant! Esialgu ei piisanud tal veel pruust selleks, et uurida end tagantpoolt. Pealegi ei sobinud ta magamistoa peegel eriti sellisteks mänguteks.

Michaeli ja Leslie toas oli suurem, kokkupan- lavate külgedega peegel.

Valerie kõõritas kahtlevalt uusi kingi. Millised need kontsad! Ta astus nendes üle oma toa, tun- les end sealjuures abituna ja kohmakana nagu elusündinud varss.

Valerie tõmbas sügavalt hinge ja ütles endale, et nem või hiljem tuleb tal nendes rahva silmade ette minna. Nii et mida varem ta end nendes käima

harjutab, seda parem. Kuna ta sellistes jalavarjude
nagunii autosid parandada ei saa, siis tuleb kas-
tada harjutamiseks iga võimalust. Praegu pole läh-
duses ühtki hinge, kes võiks ta koperdamist näha.
Ta tegi esimesed sammud ukse poole.

Töökohtumine, milleks teda oli ootamatult Toron-
tosse kutsutud, osutus isegi raskemaks ja ebameeldivaks, kui Steven oli arvanud, kuid lõpuks
saavutas ta ikkagi oma eesmärgi. Enne seda
tuli tal rohkesti vaeva näha tõestamaks oma seis-
kohtade õigsust. Peale isikliku vara oli tal rohkesti
aktsiapakke ja väärtvabereid, millesse ta oli aasta-
vältel paigutanud üha rohkem raha, ning viimasel
ajal oli ta hakanud toetama algajaid ettevõtjaid mil-
üksnes rahaliselt, vaid ka korralduslikult. See
üpris riskantne ja nõudis terasvärve, elevand-
kannatust ja eneseusku, kuid see usk oli viimasel
ajal proovile pandud.

Lennureis Torontost oli hilineanud. Sestap jätkas
Steven mõnuga selja taha heitgaase täis maanteel.
Ometi ei pakkunud kojunaasmine talle erilist rahul-
dust ega kergendust. Ta pöördus kitsale teele, mis
viis nii Michaeli kui tema enda kodu juurde. Kui
sõitis mööda Roslandide farmi viiva tee otsast
vähendas ta nagu iseenesest kiirust ja gaasipõ-
daule vajutamise asemel talle arusaamatul põhjusel
hoopis pidurdas.

Pidurdas, vaatas, pööras auto ümber ja sõitis
farmi poole.

Algul arglikult, seejärel üha kindlamalt sammus
Valerie oma elegantsetes kingades trepist alla ja
üles. Tunne oli väga veider, kuid ebameeldivaks
seda raske nimetada.

Ta krimpsutas rahulolematult nägu, kui märkas
oma hooldamata varbaküüsi. Sukad olid täiesti
labipaistvad ja neid pidi vajadusel kandma ka lah-

kingadega. Valerie leidis, et tuhm lakk sobiks
nii tema kingade kui õhukeste sukkade
värvidele. Täpselt samuti soovitaks ta klientidele autot
ordumini pesta ja poonida.

Kui Valerie oli kõrgetel kontsadel kõndimise
harjumist selgeks saanud, leidis ta, et on aeg minna
võttes magamistoa peeglist uurima, kuid tuppä-
ras avastas, et on äärmiselt raske sundida end
peeglisse vaatama. Südamelöögid kiirenesid ja teda
võlgas mingi hirmusegune erutus.

Ta pööras pead ja tardus jahmunult paigale. On
võimalik, et pikaajaline olend tõesti tema? Pika-
ajaline naine, parandas ta end üleni värisedes. Aga
kui kumerused... see peen piht, need kaunid
rinnad – kust need tulid? Ta ei olnud
võinud end peeglist vaatama, kuid oleks kahile-
litanud juba ammu märganud, et ta keha on nii
erinev, nii naiselik, nagu peegelpilt nüüd talle ette
tõusis. Aga võis ju olla ka nii, et ta nahale andis
võimaluse allasläike magamistoa tuhm valgus.

Valerie puudutas elegantse rinnahoidja kausi
all kõrguvat rinnakumerust ja punastas. Ta ei
võinud üldse iseendaga, ta oli... Siis heitis ta
pea üle õla ja vaatas uskumatult oma kindla
naha, ahvatlevaid tuharaid.

Valerie oli nii süvenenud eneseuurimisse, et ei
mõelnudki, kuidas Steveni auto õuele sõitis ja
pehmitas.

Kõogis ja üleval põles valgus. Steven koputas
lupidiselt tavalisele üksnes lühidalt avatud
autoklausele ja astus sisse. Ta oli ju selles majas
mõjuline juba lapsest saadik ning Michael ja
Leslie olid talle soovitanud visata minema igasugune
hümnitsemine, sest nende arvates oli ta nagu
võimkonnaliige.

Kõiges, et kõik oli tühi, ei olnud midagi erilist.
Michaelil ja Lesliel oli veel liiga vara magama heita
võttes toa akendest mööda sõites oli ta märganud,

et selle aknad on valged. Sestap kavatses ta veerühki jõudes pererahvast hõigata, ent enne, kui jõudis seda teha, avati magamistoa uks...

Valerie avas ukse ja astus trepikotta.

Neiu oli ikka veel imelises seisundis, mis ei lasknud teda millegipärast maha sellest hetkest peale. Millal ta suurde peeglisse esimese pilgu heitis. See peegelpildi naiselikkuses ja seksikuses ei olnud mingit kahtlust... Tema naiselikkuses ja seksikuses. Ta peatus lävel, painutas uhkelt kaela ja naeratas salapäraselt. Proovigu ainult Steven talle nüüd öelda, et ta peab jälgima teisi õppimaks naiselikkuse omandama Roberti jalustrabamiseks kehaliigutuste keelt!

Esmakordselt taipas Valerie, mida tähendab see uhke selle üle, et oled naine, ja mitte häbenenud oma keha. See kajastus otsekohe ta käitumisviisis, kõnnakus, kui ta oma magamistoa poole läks.

Ja kuidas veel kajastusi!

Steven seisis, nagu oleks ta pöranda küljele naelutatud. Algu ta lihtsalt ei suutnud uskuda oma silmi, või õigemini – tema aru keeldus tunnistamast, et see naine on Valerie.

Tema kehal aga selliseid probleeme ei olnud. Sest tundis neiu otsekohe ära ja reageeris, kusjuures see reageering jätkus ikka veel. Ootamatult süttis kõik tunded, mida ta oli pool eluiga maha surunud, ja mis nüüd eriti teravalt esile tulid, taltsutamatuks raevuks, mis sundis teda kaht astet võttes trepi üles tormama ja tõkestama neiu tee ta magamistuppi.

"Valerie... Pagana pihta, mis pagana mängu mängid?" küsis ta vihaselt.

Kui öelda, et Valerie jahmus, oluiks see sama hea kui mitte midagi öelda.

Kui talt oleks küsitud, kellele ta oleks kõige vähem tahtnud end sellisena näidata, oleks ta pisim viivitusega nimetanud Steveni nime. Ometi oli Steven Alsworth siin ja vaatas teda nii tigidalt, et marutsevalt, et...

Kus ta on?" kuulis ta mehe karmi häält. Mehe meel haaras tal randmest ning ei lasknud teda lahkuda ja Leslie tuppa taanduda.

"...? Kes tema?" Valerie püüdis kätt vabastada. Kuidas kes?! See, kelle jaoks sa oled end niiviisi muukunud!" ütles Steven kihvtiselt. "Ära tule mulle ütlema, et teda ei ole, Valerie, sest ma ei usu seda."

Tema pilk oli naelutatud neiu kehale. Valerie nägu avus piinlikkusest tumeroosaks, seejärel valgus tema kuumalaine üle kogu ta keha. Mingil aruannetul põhjusel kõvenesid ta rinnanibud ning ta õhukese rinnahoidja all ahvatlevalt esile. Ja kauge koledam – Steven märkas seda, sest ta oli püüsis neiu kehal.

Valerie kattis instinktiivselt vaba käega rinnad. Hiljavõitu," tähendas Steven sapiselt. "Sama keha oleksid võinud olla täiesti alasti. Sa oled sellele kehaadima lähedal."

"Üldsegi mitte," andis Valerie vastu. "Mul on seljas midagi pees, mida sa ise soovitasid osta," kaitses ta end vapralt.

Mina soovitasin?! Steven takerdus ja kortsutas kulmu. "Ära isegi püüa mulle selgeks teha, et ostsid midagi selle... need... minu pärast," sõnas ta järsult.

Miks ka mitte?" küsis Valerie arutult väljakutsetavalt. "See on tõsi. Just sina..."

Valerie sai sõnal sabast kinni ning ta nägu oli punet tulipunane, sest taipas, et oleks äärepealt öelnud seda, mida ei tohi mingil tingimusel öelda. Alles viis minutit tagasi, kui ta seisis peegli ees ja mõeldis kujutleda Roberti reageeringut oma muutunud keha, mõtles ta oma häbiks kõigepealt Stevenile, et ta nägu ja kuulis ta häält.

Kõigest mõne peadpööritava hetke vältel, mis ta otsekohe kõrvale heitis, puudutasid just Steveni keha ja huuled ta peaaegu paljast keha. Vaatamata kumplikale katsetele neid sekundeid unustada

reageeris Valerie kohkumuseks ta keha neile praegu ikkagi, rinnad palusid tuliselt neid mitte eirata kusagil sisemuses...

"Tähendab sa siis panid need minu pärast kuulis ta Steveni uskumatut küsimust. Mees lasi ta ootamatult lahti ja lisas peaaegu mõrta "Valerie!"

Kui neiu alateadlikult tema häälest kostva käsule alludes pilgu tõstis, muutus mehe nägu äärmiselt täielikult. Käsi sirutus taas neiu poole, kus seekord mitte selleks, et teda tavalise, pisut jõhkralt liigutusega kinni hoida, nagu lapsepõlves, vaid see oli hoopis hullem – selleks, et katta peoga rinnakumerus. Põial paitas ta ihu, tõmbas rinnahoidja kitsast riba allapoole, nii et võis näha tumeroosat tukslevat rinnanibu, mis nagu nõudis et Steven selle riidetüki hoopis kõrvaldaks.

"Kas minu pärast?" kordas Steven sellise häälega, mida ta ei olnud varem kuulnud ja millest kostundmatuid pisut kahedaid ja erutatud noote. "Kas minu jaoks?"

Tema jaoks? Valerie avas suu, et kustutada selle arvamuse varjud, kuid kuulis, kuidas Steven ütles erutava võbinaga ta nime... ja tegi automaatselt, alateadlikult väikese saatusliku sammu ettepoole. See kaotas nende viimase vahemaa. Neiu keha kõikus ahvatlevalt, nagu püüdes kõrgete kontsadel tasakaalu säilitada, ja liibus mehe vastu.

"Oh issand!" pomises Steven hingetult. "Ma pole olema aru kaotanud, kui seda teen!"

Mida sa teed, tahtnuks Valerie küsida, aga ta saanud öelda sõnagi, sest Steveni suu neelas kohelid, sealhulgas ka protestihüüded.

Võibolla ütleb ta endale hiljem, et tema peapöörituses olid süüdi kõrged kingad ja tal oli pealaluspesus jahe ning see sundis teda Steveni kuuma keha najale toetuma... Võibolla oluks nii ka täiesti kult rõivastatuna, aga Valerie ei olnud nii naiivne.

Lihtsalt mitte tunda mehe ihu kõvadust ja mõista, mida ta tähendab. Ta surus end taas Steveni vastu, lootuna uuest avastusest. See, mida ta oli oma oodatutest lugenud, osutus täiesti õigeks – mehed aga tundlikud naiste kehaliigutuste keelele.

Kuni Valerie adus toimuvat juba ähmaselt, kuni kuulis tema janunevat keelt oma kaitsetus suus. Siis taipas ta, mida olid teinud tema süütud liigutused. Aga selleks ajaks... selleks ajaks oli ta ainus, mida ta tahtis ja millele ta suutis mõelda, kui ta käed Steveni ümber ning lubada end ajendada tundlike suudluste rünnakuga.

Kui mees lõpuks peatus, et libistada keelega ümber ta huultepiiri ja käskida teda end suudelda, kuulis Valerie täiesti loomulik, kõigest muust tähtsam teha seda, mida Steven palus. Algul arglikult, et vältida üha kindlamalt, sedamööda, kuidas ta hakkas tundma kasvavat naudingut sellest tegevusest, hakkas ta keeleots uurima mehe suu niiskust.

Alles siis, kui Steven ta keele tabas ja hakkas ta õrnalt imema, mõistis neiu lõplikult, kui kaugele oli ta ujunud kodurannast ning kui ohtlikud ja raskest veed, kus oli ainus päästevahend Steveni meeliku usaldamine.

Ta avas rasked laud, mille oli mehe süleluses otsedes sulgenud. Steven libistas sõrmeotsa üle kokkukleepunud huulte ning see uskumatult meelitas liigutus pani Valerie võpatama.

Steven lausus hingeldades:

Kui sa juba suudlusele niiviisi reageerid, siis on kujutleda, mida sa tunned siis, kui suudlen sinu rindu, nibusid... sind üleni..."

Valerie ei suutnud endaga midagi ette võtta. Mehe sõnad nagu tungisid temast läbi, uputasid ta meelainesse ja soovi temale alluda. Mõistmata, mida ta teeb, kuulis ta, kuidas ta oiates Steveni nime ütleb. Neiu käed tõusid rindadele, soovides kas neid

kaitsta või varjavast kattest vabastada, näidat kuidas Steveni sõnad talle mõjusid – seda ei teadnud ta isegi. Aga Steven nähtavasti teadis. Tema käe raskus paljal rinnal üksnes suurendas tema sisemuses tuikavat kuumust.

Steven suudles ta kaela, paitades samal ajal rindu. Vaatamata oma vapustusele võttis neiu see valmilt vastu, soovis seda.

Siis olgas ta taas ja ta keha kooldus Steveni käte kui selle karedad põidlad puudutasid ta rinnanapi ning äratasid meeletu soovi tunda oma keha huuli, nagu ta oli äsja öelnud.

"Jah... mida? Mida sa tahaksid?" kuulis ta Steveni katkendlikke küsimusi vastuseks oma pahvile mille ta oli alateadlikult välja öelnud. Nais, et koostoomulikum asi kogu maailmas oli vastata kaeblike häälega, mille ta ise vaevaga ära tundis:

"Ma tahan, et sa teeksid nii, nagu ütlesid... Suud mind... shia..." sosistas neiu ja asetaskäe oma rinnakavale mehekäele.

Hiljem ütles Steven endale, et kui ei olnuks tema keha ja hääle värinat, kui polnuks tema äsjaargamais naiselikkust väljendavat pilku, võinuks ta ehk peatuda, end ohjeldada ja olukorrast üle olla. Aga ta teadis hästi, et see oli vale. See, mis juhtus, pidi juhtuma.

Ent see kõik oli hiljem. Praegu aga tundis ta kuidas neiu käsi tema käe peal vöbiseb ja ta keha veelgi tugevamini väriseb, eiras ta sisehääle karmihoiatust, võttis Valerie süle ja viis ta tema magamistuppa. Teel ta peatus, langetas pea ja näksas oma neiu kõrget rinnatippu.

Valeriel oli tunne, et seniadumatu jõud ta tapas kui mehe suu ta rinna kohal sulgus. Ta polnud siiski osanud isegi kujutleda, et võib olla olemas sellise meeletuid tundeid, sellist valulist vajadust haarama mehe juustest ning hoida mehe pead ja huuli juukseal, kus need parajasti asusid.

See oli Stevenile juba liig. Ta võpatas.

"Kas sa tead ka, mida sa minuga teed?" küsis ta katkendlikult. "Kas tead, mida sa paned mind mõtlema?"

"Näita mulle," nõudis Valerie vastuseks. "Näita, mis mulle.... õpeta mind, Steven."

Pilk, mis neid sõnu saatis, oli naise võrgutus ühenditest kõige ilmekam, ning Steven oli sellele kaitsetu.

"Val," protesteeris ta kähedalt. "Ma..."

"Vota end riidest lahti, Steven," sosistas neiu. "Ma tahan sind näha, sind üleni..." ütles ta paluvalt ning tema nägu kattis taas reeturlik puna.

Hetkeks jäi Steven köhklema. Seejärel võttis ta pilguse kokku, asetaskäe väga ettevaatlikult vöökohta ja asus aeglaselt lahti riietuma. Ta pilk püsis pidevalt Valerieil ning oli valmis iga hetk oma tegevust katkestama, kui neiu näoilme muutub, kui ta muutub vähimatki soovi kõike tagasi pöörata.

Ent seda ei juhtunud. Kui Steveni käsi peatus omaisel rõivaesemel, mis tal veel oli – püksikutel –, muutnud Valerie hoida tagasi lühikest protesti-ke kärsitusehüüatust.

Moistagi oli ta näinud Steveni keha ka varem... tal juhtul suuremat osa sellest. Lapsena suples ta oma igasuguse häbitundeta koos vendade ja õveniga nende valdustest läbivoolavas jões. Alles pärast seda äpardunud katset oma seksikusega olmeteistkümnesena kaotas ta huvi poistega koos mängimas käia.

Hiljemgi oli ta üsna sageli näinud Stevenit üksnes kinnatud lühikestes pukstes. Tal oli tuttav mehe õngukas ülakeha, mida katsid kohati pehmed karvad, kuid kunagi varem ei olnud ta tundnud sellist teravat vajadust teda puudutada, lasta oma sõrmed nendesse karvadesse ja näksata nende all levivat ihu. Kunagi varem ei olnud ta tundnud sellist hõlkku, südant ja hingamist tarretavat seksuaalset

erutust ning kirglikku iha, nagu praegu siin olemas, lamades, ja veelgi vähem seda, mida ta praegu tundis.

Kui Steven endalt viimast hilpu võttis, pööras selja, kuid Valerie sirutas käe teda peatama. Nii silmad reetsid ta, kui Steven allus ta sõnatule peale ja andis talle näha end kogu mehelikkusega.

Mees kuulis ta sagenenud hingamist, nägema avardunud silmi ja peaaegu tundis ta keha võhkimist, kuid oli juba liiga hilja end kinni katta. Mida kergelt jahmunud, kuid kahtlemata õndsalik "Steven" äratas temas vihahoo enda vastu, ning see lahvas välja tahtmatu hüüatusena:

"Mis? Milles asi? Sa oled ju varemgi mehi näinud, eks ole?"

"Selliseid, nagu sina, mitte kunagi!" tunnistas neiu hääle värisedes ausalt. "Mitte midagi sellist."

"Oo, Val..." Võideldes naeru ja pisaratega astus ta neiu juurde ja pani käed lohutavalt ta ümber. "Meestele ei tohi selliseid asju öelda, muidu läheb uhkusest lõhki." Siis lisas ta vildakalt naeratades: "Rääkimata juba sellest, et see tähendab mehe kehalist..."

"Kehalist?"

"Ma ihaldan sind," ütles Steven otsekoheselt, võttis ta näo pilkude vahele, "aga sul ei ole varem meest olnud... ja..."

Valerie kiirustas solvuma.

"Kust sina seda tead?" hüüdis ta.

"Sa ütlesid mulle... andsid mõista..."

Pealegi, lisas ta mõttes, kuidas seletada selle süütule tüdrukule, et kogu ta reageerimine armastustunnetest seksuaalsete kogemuste ilmsest puudumisest? Ent mees, keda Valerie tõeliselt ihaldab, ei ole tema, Steven Alsworth, ja tema teab seda, kui neiu on selle äsjaavastatud seksuaalsuse laenu unustanud.

Neiu vaatas Stevenile otse silma.

"Aga ma tahan, et mul oleks," ütles ta õiglaselt. "Ma tahan sind!"

Kanne, kui Steven jõudis teda peatada, kummaras neiu ettepoole ja puudutas tema keha. See õige, õrn, nagu liblikatiiva puudutus tema pingulunud januneva liikme vastu purustas lõplikult ta meelevalitsuse riismed.

Steven oigas, liibus Valerie vastu ja hakkas mullema ta huuli, algul õrnalt, seejärel juba ilma hõnguse õrnuseta. Mees paitas ta keha ja vabastas ta viimastest pesuesemetest. Igale paitusele eelnes ta ahel kergeid suudlusi, mis, nagu Valerie pala kulliselt töötav kujutus näitas, kudasid ta ümber hõlgerge, kuid ühtlasi kõrvetava kättevarju.

Tundes, kuidas mehe sõrmeotsad teevad ringi ümber ta naba, karjatas Valerie piinatult, painutas ta instinktiivselt ja pakkus talle oma keha, pakkus talle ühe ürgses, ajale allumatus keeles.

Steven hakkas võbisema ja klammerdus ta puusade külge, püüdes neiu tundetulva maha hoida - sama edutult, nagu püüdis vaigistada tema reageeringut sellele. Kui ta tundis, kuidas neiu, eadumata, mida teeb, püüab reisi paluvas kutses talalt lükata, sai ta aru, et ei suuda teda enam tagasi hoida.

Steveni keha janunes tema soojust nii, et ei suutnud end enam kontrollida. Vastu panna oli kurnatu. See, mis pidi juhtuma, oli sama paratamatu, kui öö vahetumine päevaga ja kuu vahetumine paikesega, aga esialgu...

Kinnisilmi, väikesed käed kõvasti rusikasse muutunud, protestikarjatusega selle pärast, et ei saa oma piinavat iha kustutada, ei taibanud Valerie. Kui ta Steven kavatseb ette võtta, kuni tundis mehe keha oma reitel ning seejärel ta juuste pehme muldust oma kehal. Aga oli juba liiga hilja... Liiga hilja selleks, et vältida šokki intüimsetest hellitustest, mida mees talle kinkis, liiga hilja, et teda peatada,

ja muidugi liiga hilja selleks, et hoida tagasi oma keha reageerimist tema huulte, tema suu, tema käte puudutustele kõhul, reitel, seejärel ka tema kõhualasel salajasemal ja varjataval kohal...

Tunne, mis neiu sisemust valitses, oli nii sensuaalne, et ta karjatas instinktiivselt Steveni nime, aga kui mees taipas, mis Valerie toimub, oli liiga hilja. Valerie juba võppus teravate orgasmikrampides.

Sokk, mis kõiki Valerie tundeid haaras, oli peaaegu talumatu. Ta keha võbises ja silmad täitusid kiiresti pisaratega.

Steven süleles teda, hakkas paitama samuti nagu teda lapsena lohutades, surus ta enda vastu, hällitas ja pühkis pisaraid.

"Mis..." Valerie nuuksatas ja vaikis.

"See oli orgasm."

"Ma tean..."

"Väga hea... Sel juhul tunned sa selle ära ka järgmisel korral, eks ole?" narritas Steven leebelt, enne kui neiu jõudis vastuvaidlemiseks suu avada. Sulges selle huultega ja sosistas kähedalt: "See kõht on tühi... Oota pisut... ja sa näed."

"Ma ei taha..." Valerie mõistis äkitselt, et ta temale lihtsalt tahab, ja isegi väga Peagi pomises ta juhtumisi Stevenile, kui tugevasti ta tahab... kui kangesti ta tahab, teda üleni, tunda sügavalt enda sees, kuidas ta tahab, et mees jätkaks liikumist nagu praegu, liituks temaga ühte iga võimsa tungimisega selles erilisse võlupaika, mille ta oli alles äsja avastanud, ja mis tundis nüüd meeletut janu, mille võis kustutada ainult Steven.

Kui neiu ta nime karjatas, saavutas Steven kõrgpunkti. Valerie tundis peapööritusega tema kergeid kuid paljutähendavat tukslemist ning naudingu laine lõi tal üle pea.

Steven kohendas ettevaatlikult magavat Valerie

kolvat tekki. Ta oli juba kogunud ja pannud korralduslikult kokku neiu laialiloobitud pesuesemed ning seejärel ka ise riietunud. Nüüd on aeg astuda Valerie enda ette, kui see ärkab ja mõistab, et mees on olgustanud talle osutatud usaldust.

Steven ei teinud endale illusioone. Neiu seksuaalne reageering ta kallistustele seletub pelgalt sellega, et ta avastas lõpuks endas naiselikkuse, mis isegi mitte sellega, et Valerie ihaldab just teda. Valerie ju kinnitab, et armastab Robertit.

Oleks ju lihtne pärast nende lähedust magusas unibuses kõrvuti lamades veenda Valeried, et ta pole neiu ühekskõik, et ta armastab teda ning just pärast kutsus ta Valeried esile nii tugeva iha, et ta näeb, kui palju vaeva maksis temale, Stevenile, olma klusatuse vastu võitlemine! Aga ei, ei tohi olla neiu õigust omaenda seksuaalsele kogemusele ja tunnetele.

Neiu armastamine ei tähendanud Stevenile ükskõiksest kehalist kiindumust. Ta peab laskma Valeried olla vabalt ja teha ise oma valik. Aga kulub palju aega, kiratlikult palju aega, enne kui ta suudab kuulutada mälust neiu magusa lõhna, tema soojuse ja pehmuse, tema kirepuhangud, tema läheduse... Ta ei unusta ta kunagi. Mitte kunagi!

Steven heitis magajale viimase õrna pilgu ja lahkus toast.

"Val, on sinuga kõik korras?"

Valerie võpatas, punastas ja hammustas muhulikult huulde. Leslie südamlikku, ärevat pilku vaadates pahvatas ta:

"Jah! Jah, kõik on väga hästi!"

"Ega sa ei ole unustanud, et Steven sind homme hommikul ootab?" küsis Michael ja lisas tähenduse rikkalt: "Ta helistas äsja ja ütles, et talle on vaja sind näha."

"Ei ole unustanud," vastas Valerie tuhmilt.

Unustanud?! Kuidas ta sai unustada, kui... Praegu ei tohtinud mõeldagi sellele, miks ja miks ta ei saa unustada. Ei, ainult mitte praegu, kui silmade ilme ja reeturlik puna võivad tähelepärandlikule naiseõele rääkida tema tõelistest mõtetest.

Ta ärkas sügavast unest, mida tal polnud enam hulk aega olnud, alles hilisõhtul, kui pere kofu te ning ikka veel unisena ja halvasti taibates poordeta voodi selle külje poole kus lamas Steven ja emme teda raugelt pärast... pärast seda, mis juhtus. Stevenit muidugi enam ei olnud. See äratas Valerie lõplikult. Mõtted ja tunded vaheldusid nagu kaladoskoobis. Netu püüdis taastada mitte üksnes seda mida ta oli teinud, vaid ka seda, mida oli rääkinud. Sedamööda, kuidas mälu pildid selgemaks muutusid, punastas ta aina sügavamalt. Talle meenus, kuidas oli palunud, et Steven teda puudutaks ja kallistaks ning kõige hullem, palus teda...

Ent hoopis tähtsam oli taastada see, mida ta tundis ja miks.

Mõistagi ei tekitanud üksnes harjumuspärase pesu vahetamine millegi ahvatlevamaga tema selliseid hämmastavaid muudatusi ja pannud teda käituma nii, nagu ta käitus. Ja veel kellega – Steveniga!

Isegi Robertiga ei olnud ta kunagi... Valerie arutas kramplikult, tundes maos iiveldust, ja kuulis Leslie hoolitsevat häält:

"Oled ikka kindel, et sul pole midagi viga? Sa ei ole kuidagi kahvatu."

Ma... Mul on väike iiveldus," pidi Valerie tunnis oma ja lisas siis ebalevalt: "Võibolla see kala on mürk, mida ma eile sõin..."

Kuid süngestus juba Leslie.

Arvad? Siis viskan selle parem minema."

Mul vist on tarvis värsket õhku," ütles Valerie, lisades, et tema vaevustel ei ole midagi ühist Leslie omaga.

Valerie laks töökotta, kuid ei võtnud isegi vaevaks minna pilku autole, millega pidi tegelema.

Kuidas ta ometi võis niivõrd alluda kirele... hädusele... ihale, et tahta... Valerie neelatas närvi, kui talle meenus, milline kabuhirm haaras ta öösel, kui ta leidis, et Stevenit ei ole ja tema ei ole, et ta oleks... ning soovis seda ka hommikul näha.

Motteis ja tundes valitses kaos. Ta lihtsalt pidi minna kellegagi rääkida! Aga kellelt küsida abi ja abi? Kes võiks ta ärevate tunnete puntra lahti aru anda ja talle selgeks teha, et juhtunu... See, mida ta ei tahtnud, ei tähenda hoopiski... Ei tähenda mida?

Valerie oli alati arvanud, et selline lähedus, mille ta osel üle elas, on võimalik üksnes mehega, keda ta tõeliselt armastab ja kes teda sama tugevasti armastab. Ent mees, kelle järele ta nüüd igatses, keda ootas ja iga keharakuga ihales, ei olnud kunagi olnud Robert, keda ta nagu armastas, vaid Steven. Steven, kellest ta ei olnud kunagi, isegi mitte kõige salajasemates unenägudes ega fantaasjates unustanud. Muide...

Valerie avas kiiresti teda ootava auto kapoti, kuidas mitte millelegi mõelda ja kartes tööle silma panna.

Neiu moraalireeglid ei lubanud teda endale võtta. Isegi mitte enesekaitseks. Lähiminevikus olnud hetki, lühikesi, ehmatavaid ja meeldejäävaid millal ta tundis mingit arusaamatut erutust, mis neid saatsid sellised mõttekujundid, mille meenutamine pani Valerie punastama samuti, nagu möödunud ööl, kui ta silmad avas ja juhtunud tundeid netas.

Neiu tardus paigale, kui kuulis maja teises otsas kõõgi ust avanevat ja nägi Michaeli enda poole tulevat. Ta taipas, mida vend tahab talle öelda, tuletada meelde, et Steven tahab teda näha.

Valerie laskis kapotiluugi alla, kuid nii äpardus, et metall langes talle sõrmedele.

Nahk oli terve, kuid muljutud koht valutab muu päeva, leidis ta kannatada saanud kohta imed. Otsekohe tuli talle meelde, kuidas Steven ohust kaitsmatut ja vastuvõtlikku keha öösel imenud ning mida ta selle juures tundis. Selleks ajaks, kui Michael kohale jõudis, lõi juba kogu ta keha kuumadest, tagasihoidlikusest kaugetest mõtetest. Mitte seepärast, et ta juhtunud kahetses, vaid seepärast... seepärast...

"Sa tead, et Steven palus sind minna Valley... just hommikul?" küsis vend ettearvatult.

"Jah, ma tean," Valerie komistas iga silbi juures ning puna kord tõusis, kord kadus täiesti.

Põlnud mõtet end kauem petta. Ta ei suuda tunda midagi sellist, mida tundis möödunud ööl, kui ta Steveni vastu midagi ei tunneks. Aga kuidas seostada praegu, kirkas päevavalguses neid tundeid ja seda kirge vaenulikkusega, mis oli Valerie arvates alles hiljuti ta hingest Steven Alsworthi vastu valitsenud?

Valerie tunnistas endale, et ta mõtted on töö eemal, ja kui ta ei taha, et Michael ta kallal terve päeva näriks, on parem alla anda ja Steveni juurde minna. Ta pühkis käed nartsu vastu puhtaks, kringi

valgu valu pärast paistetunud käes nägu ja astus uuesti poole, et end loputada ja ümber riietuda.

Samas ta peatus. Pesta ja ümber riietuda? Aga mis halb on, kui ilmub Steveni poole selles, mis tal peab olema? Nii on ta ju teinud lugematu arv kordi. Miks ta siis nüüd tunneb vajadust ilmuda sinna oma pehme väljanägemisega?

Valerie uuris magamistoas arglikult ja ebalevalt oma peegelpilti. Tema õlgadele langevad helepruunid juuksed läikisid siidselt, jumestus, mille ta oli eelmikult teinud, toonitas ta silmade värvi ja naha puhtust, huultetoon...

Valerie pidid juba võtma pabersuurati, et see kõik ei lähe pühkida, kuid loobus. Müüja oli öelnud, et jumestus toonides jumestusvahendid sobivad igaks otstarbeks. Võibolla seepärast, et ta ei olnud varem huulepulka kasutanud, näisid huuled praegu täiesti loomulikud, isegi pisut pundunud, või tuli see... Ta tundis värisesid pisut, kui ta tarvitamata suurati korvale pani.

Mingi osa Valeriest kartis Steveniga kohtuda, kuid teine osa... Tema süda jättis vahele ühe löögi, et teha teise. On ta tõesti enese teadmata Alsworthi armunud? Ja kas mitte seepärast...? Järelikult Steven teab, rahustas ta end automaatselt. Järelikult saab ta aru... ja seletab. Steven võiks...

Kuum puna värvis ta põski, kui neiu taipas, kuhu on patused mõtted teda viinud. Steven võiks... Miks? Steven võiks teda süleleda, suudelda meeleloome ja seejärel...

Üksapüksid ja ruuduline särk näisid talle raskesti ning palavatena. Kogu ta keha läbistas magus hirm, samasugune, nagu ta oli tundnud möödunud ööl.

Steven... Valerie oli kindel - mees teab, mida ta tunneb, milline pelgikkus ja ebakindlus temas eliseb, kuidas ta vajab tema mõistmist, tema... armastust!

Steven kortsutas kulmu ja püüdis süveneda enesesse, et leibavaisse pabereisse. Pea valutab. Silmad on liiva täis. Kahtlemata oli see unetuse tagajärg, kuidas ta suutis pärast juhtunut uinuda? Mõtles, kuidas Valerie täna hommikul ärgates? Vihkas ta endisest veelgi enam või...?

Mõistagi on see nii! Asjaolu, et ta neidu armastab, ei õigusta teda põrmugi, ei tema enda ja veel vähem Valerie silmis selles, et ta pea kaotas. Ikkagi – lebades unetult ja mõeldes Valeriele, nutades, kuidas neiu ta embustes käitus, teeskoosust, tema millegagi tumestamata usaldusi kahetsenud Steveni hinge mehelik ja häbitu olemine juhtunud.

Ta ei suutnud kahetseda, et kuulis esimesena ja ainukesena neiu kirekarjeid, tema tahtmatu naiseliku erutuse sõnu. Võibolla Valerie ei armastanudki teda, kuid möödunud ööl kuulus tema lühikest aega täielikult ning ta võis neidu armastada ja hellitada, võis talle näidata ta kire ja iha tõelist sügavust, nagu ka enda oma.

Ent saabunud hommiku kaineastavas valguses oli ta kohustatud vaatama näkku tegelikkusele ja Valeriele. Seepärast helistas ta Michaelile ja suhtus tema kinnituse, et öde tuleb tema poole.

See, mida ta kavatses Valeriele öelda, nõudis omaetteolemist ja aega. Neiu pidi teda lõpuni kuulama ja aru saama, et selle eest, mis juhtus, ei kannu Valerie mingit vastutust. Vähemalt sellest koormast suudab ta tema vabastada. Muudel asjaoludel teiste naiste puhul pidanuks ta küsima: kui sa armastad siiralt teist meest, miks sa siis mulle kirglikult, nii meeeldi ja nii instinktiivselt vastasid?

Praegusel juhul arvas ta teadvat vastust: lihtsalt seepärast, et ta oli lähedal ja surus oma ihaga mahasid Steveni kortsutas kulmu, kui nägi majale lähemal tundmatut "Buicki". Ta pöördus aknast kõrvale.

üks välisuksele. Võibolla saabus Valerie kliendi...?

Loos naisterahvas, kes autost välja astus, oli talle tuttav, kuid tema kehakeel kindlasti ei puiskas ühest pilgust, et aduda külalise kõnna peent provotseerimist, nagu selleski, kuidas ta ilus laimamatult siledat seelikut, libistades käed puusi alla ning läkitades talle sealjuures pika ja aeglase naeratuse.

"Vabandage," alustas ta kohe, kui oli kuulde- ja nägemisele jõudnud. "Te vist ei tunne mind. Ma olen Valerie sõbranna Rachel Craig. Me kohtusime teiega paar nädalat tagasi linnas." Ta raputas juukseid ja naeratas taas. "Käisin just farmis, aga Valerie'd seal tolnud. Kas te ei võiks talle võimaluse korral minu eest midagi edasi anda? Ma ei oleks teid tülitanud, kui sellega poleks kiire. Tema sõbralt Robertilt tuli telegramm. Ma töotan samas kontoris. Ta saabub homme, kui oli kavandatud. Arvasin, et Valeriele on hea seda teada. Ilmselt igatseb Robert Valerie väga samuti, nagu Valerie tema järele." Näitsik vaadates ukse poole, mille Steven oli enda järel sulgenud. "Kui ilus majal!" tähendas ta asjatundja ilmel. "Tahaks näha rohkem..."

"Kardan, et me ei ole ekskursioonil," vastas Steven kiretult ja lisas viisakalt: "Mõistagi hoolitsen selle eest, et Valerie teie teate kätte saaks. Nüüd vabandage mind, mul on palju tegemist."

Enne, kui Steven pöördus, märkas ta külalise mõle lahvatanud puna ja oli kindel, et see on põhjustatud pigem pahameelest, kui segadusest. Ei saa öelda, et Stevenile ei meeldi naised, kes algatuse kätte võtavad. Põhjus, miks see daam temas elukamist äratas, ei seisnenud niivõrd tolles, kui võrdluses, et just tema tegi teatavaks uudise, mida Steven kõige vähem teada tahtis. Steven lõi muliates kinni ja jättis naise tee seisma.

Tähendab – Robert igatseb Valerie järele? Vaat

kus uudis! Mis siis ikka. Kahju, et ta ei hinnanud neiu tundeid rohkem siis, kui tal oli selleks valmis. Ent Valerie võtab nagunii joovastuses vabate tema enneaegsest naasmisest isegi siis, kui see on nii.

Kas Valerie räägib Robertile, mis nende vahel juhtus? Kui jah, mida peab siis Robert tegema? Mida enda kasuks peab ta Valeried selle eest hoolitsema? Ütles Steven endale karmilt. Ta oleks üldse pidanud kohe neiu ütlema, et ta sellest kellelegi ei räägi. Milleks on talle vaja üldsuse kohtumõistmist?

Valerie märkas sissesõiduteelt maanteele pöördumisel "Buicki" hetkel, kui ta Steveni maja poole suundumiseks suunatule sisse lülitas, ning tundis otsekohe ära nii auto kui selle juhi. Rachel rapus pead ja lähetas talle pilkava naeratuse, nagu Valerie tundis, kuidas tema nägu lõi lõõmama selle samast mürgisest leegist, mis kõrvetas ka ta tundeid.

Tee Steveni kodu juurde oli lühike, kuid sellel piisas Valeriele taipamiseks, miks temas pulbitas Racheli nägemisel äkkvihahoog.

Ta oli armukade... ja põhjus oli selles, et ta tundis, teine naine Steveni pool käis. See kiivus hoopis tugevam sellest, mida ta tundis siis, kui Rachel tema juuresolekut eirates Steveniga avasid kult flirtis.

Steven kuulis, kuidas mingi auto järsult pidurdas. Kes pagan see siis veel on? Ta avas ukse ja nägi Valeried. Neiu lendas kuulina autost välja, silmad hiilgamas ja väikesed kämblad tugevalt rusikas. Steven jooksis trepist alla talle vastu.

"Mida tema siin tegi?" pahvatas Valerie ja ütles enne, kui Steven jõudis vastata: "Muide, võiksid seda isegi taibata!"

Ta nägi Stevenit ähmaselt läbi silmisse valguneid pisarate. Need olid peaaegu sama kibedad, nagu

Robert, mis teda rusus ning mida võimendas mõtuse- ja tühjusetunne.

Ta tuli sulle teadet tooma. Nähtavasti tuleb ta tagasi varem, kui arvati."

Robert tuleb tagasi?"

Valerie kahvatas ja seejärel punastas. Kiivuse tõttu laava tardus otsekohe, kui ta äkitselt tundis oma käitumise vääritust, ent kui Steven ta ümber vahetumist nägi, järeldas ta otsekohe, et tuleb hirmust ja süütundest.

"Tule sisse," soovitas ta järsult. "Meil on tarvis rääkida ja parem oleks seda teha toas."

"Ma tahan..." alustas Valerie, kuid Steven katkestas teda ust avades kähedalt:

"Oo, pole raske mõista, mida sa tahad, kuid ma ei saa sulle seda anda, sest..."

Kolm jardi, mis neid lahutasid, ei takistanud teda mõlmast, kuidas neiu hingeldas, kuid õnneks läks mõnel korda langetada laud enne, kui mees jõudis jõuda ta silmis talumatut valu.

Neiu tahtnuks öelda, et mees eksib rängalt ja tema julmus on täiesti kohatu. Siia tulles ei kavatsetud ta Stevenile öelda, et armastab teda, ega kahelda tema vastuarmastust. Selleks oli ta liiga õhuke. Kui mees mõtleb kas või hetkekski, et mõõtnud öö pärast... et ta võiks tahta... et ta on siin... eks...

"Hoopis sina soovisid mind näha," ütles neiu kühvi kokku võttes ja astus vastumeelselt sisse.

Valeriele polnud tarvis juhatada, kuhu lihtsas, kuid elegantises vestibüülis pöörduda, et minna otse raamatukokku, mis oli Steveni lemmikruum. Mõeldud tavalisele ei hakanud Valerie sisse astumisel nautima vana naha ja puidu lõhna ega tärnitud toredat punasest puust mööblit imetlema.

"Milleks sa mind näha tahtsid?" küsis Valerie karmemal, vältides Steveni poole vaatamist. Ta teab juba vastust sellele küsimusele.

Näis, et ka Steven ei märka oma ümber midagi. "Poleks osanud arvata, et sa seda küsid. Kuid toesti ei tea?" sõnas ta väljakutsuvalt. "Möödunud ööl..."

"Möödunud öö ei tähenda midagi," kiirustas Valerie teda katkestama, ikka veel Steveni poole vaadates. Sestap ei märganud ta varjamatut kibedust nende sõnade juures mehe nagu moonutades.

"Sulle võibolla toesti," nõustus Steven end kokku võttes.

"Nagu sullegi!" hüüdis Valerie, kes ei jõudnud enam sõnu tagasi hoida.

Sõnu, mida Steven tõlgendas omal viisil. Kõlanud neiu hääles palve, et mees kinnitaks, et ei tähendaks see öö ka temale midagi, et ta ei loobuks oma armastuseavaldusega teda piinlik olukorda seadma? Seepärast noogutas ta nõuvalt ja jätkas järsult:

"Meile mõlemale võibolla küll, aga teistele... Ma arvates oleks mõistlik, kui see, mis meie vahel toimunud ööl juhtus, jääks ainult meie teada..."

Alles nüüd vaatas Valerie talle otsa.

"Sa ei taha, et keegi sellest teada saaks?" küsis ta põlglikult.

"Aga sina?" küsis Steven pahaselt ja tõmbas üle juuste. "Asi pole selles, kas mina tahan või taha, et inimesed sellest teada saaksid, Valerie mõtlen sinule. Sinu Robert tuleb varsti tagasi ja ta ei taha vähem tahaks ta teada, et sa... Ma räägin sinu kasu pärast, mitte aga... Lõppude lõpuks see, mida sa tegid... mida me tegime," õiendas Steven "aitama ainult kaasa sinu suhete kujunemise Robertiga..."

"Ah selleks sa siis tassisidki mind voodis armatsesid minuga?!" karjus Valerie, kes ei suutnud end enam ohjeldada. "Sellepärast, et see võiks panna Roberti minusse armuma?! Ma vihkan Steven Alsworthi!" jätkas ta tuliselt. "Vihkan teda rohkem, kui kedagi kunagi oma elus!"

...kui Steven jõudis teda peatada, jooksis Valerie raamatukogust välja, tuisas läbi vestibüüli ja välisukse enda järel kinni.

"Valerie!" hüüas Steven talle järele.

Tema oli juba hilja. Automootor mõiratas ja hetke ajuti trepile hüpanud Steven nägi üksnes kogunevat tolmutpilve ning lõi nukralt käega.

Valerie leidsid tema kartused kinnitust. Valerie ei olnud mõeldud ööle oli kohutav. Nagu ta oli mõeldud, süüdistab neiu kõiges teda. Nii selles, et ta ei osanud kirest pea kaotas, kui selles, et on nüüd teinud armastuse reetmise pärast, mida ta ei ole end sõnul Roberti vastu tundis. Aga ega ta ei saanud parem oled. Nüüsi arvates, et suudab temaga rääkida, teda aidata, veenda...

Valerie koduteel vähendas Valerie kiirust ja peatas. On tarvis rahuneda. Sellises seisundis ei tohi

...juhuks koju minna.

Ta suunas kuivade silmade tuhmil pilgu kaugemale. See, mida ta praegu tundis, oli liiga valus.

Valerie lähtus nii sügavalt südamest, et Valerie ei saanud - see jääb temasse alati. Nüüd tuleb tal mõelda teadmises, et Steven ta hülgas. Tema aga armastab meest väga...

Valerie pigistas hambad kokku ja võpatas pealemeelt valuhoo. Ta oli Stevenit alati armastanud. Nüüd omandas ta inimesena, kes varem ei olnud, et ta nägemine oli ähmane ja moonutas. Nüüd, nägemise, tõeliselt selge nägemise, suutis ta mõista, kui väljamõeldud, lapsik ja paljuski naerukas oli olnud ta armastus Roberti vastu.

Valerie ei armasta Robertit üldse, ei ole kunagi armastanud. Tema kujutluses oli mehe ja naise vaheline armastus midagi hella, õdusat ja sundivat, osa elust, mis ei puuduta ega muuda selle

...kuidas ta võis niiviisi eksida? Armastus ei ole

sulnis, õrn ja allaheitlik, see ei lase endaga magu leerida ega end kellegi elu kindlatesse raamid pigistada.

See tema tõeline armastus osutus tormak juhitamatuks jõuks, mis hõivas ja vapustas ta deid ja ihalusi. See muutis kõike – kogu ta käitumise osakest. See armastus sai eelkõige valu meeleheitteks, kirglikuks kiindumuseks ja vapuseks, selle lõputuks igatsemiseks, mida ta küsi ei saa.

See armastus oli Steveniga. Aga Steven teda armasta. Steven ei taha... Teda pole Stevenile. Ta vist isegi ei meeldi temale. Iseloomulik nähtus, et mees ei hoidunud meenutamast, et Robert on sõber.

Robert. Valerie püüdis meenutada ta nägu, leidis, et ei suuda seda teha. Ainsad näojooned, ta ette kerkisid, olid Steveni omad.

Steven jälgis mornilt, kuidas Valerie auto tõusis pilvedes kaob. Neiu oli harukordselt hea autojuht, mis viis tema kodust Roslandide farmi, rahul sellel ei sõitnud peaaegu keegi, kuid Valerie praegu meeleolu juures...

Ta otsis taskust oma auto võtmed ja hakkas minema, kui kuulis telefonihelinat. Hetkeks tõusis Steven kiusatust seda eirata, kuid ta ootas tänu tööalast kõnet.

Steven pistis võtmed vastumeelselt taskusse ja astus majja.

Möödus ligi tund, enne kui Valerie tundis kojuminekuks piisavalt rahulikuna. Kurjus ja äratatud uhkus, mille tiivul ta Steveni juurest minema lendas, andis aset tuhmile ja tummale tühjusele, mis sulges ta nii hapraste kookonisse, et ta polnud läheneda millelegi või kellelegi, et seda mitte rikkuda. See laseks selle valu taas välja ennast hõivata.

Valerie nägi, kuidas Valerie auto ära pani ja astus kuumisid töökoja poole, saatjaks meeleheide, mis püs tema kohal nähtamatu pilvena.

Ta jättis taina, mida ta segas, sinnapaika, tegi tassid kohvi ja viis töökotta.

Valerie silmitses vennanaist apaatselt, kui see astus, sisse astus ja kohvikandiku töölaualale, kus ta kohta asetas.

"Ma ei tea, mida ma tunnen viimendal kuul," ütles Valerie ja istus, nagu poleks midagi juhtunud, nagu praegu näen välja suur ja kole."

"Kõige mitte," kinnitas Valerie ja pani käest hoidumise, mida oli püüdnud lugeda.

Regelikult sobis vennanaisele rasedus. Õitsev ja meelik naine lausa säras. Valerie täheldas muudatust ka vennas. Ta oli Lesliet kogu aeg armastanud, kuid nüüd... nüüd suhtus temasse nii, nagu oleks ta olma imetabaseim naine.

Vennanaist vaadates tundis Valerie äkitselt, kuidas ta silmadesse valguvad kuumad, kibedad silmad. Ta pöördus kiiresti kõrvale, et Leslie neid ei näeks, ja tegi näo, nagu uuriks mingeid pabereid. Ümmal ajal jätkas Leslie kergel toonil:

Pool tundi tagasi helistas Steven. Ta tahtis teada, kuidas ta tagasi jõudnud. Ta hääls kõlas väga ärevalt."

Steven muretses tema pärast? No küll on lugu... Valerie kartis, et ta eirab holatust ning räägib juhtumist Lesliel ja Michaelile.

Ta ütles veel, et Robert tuleb varem tagasi." Valerie lah, kinnitas neiu puise häälega. Ta ei tahtnud, et juhtu jätkata.

Leslie rüüpas kergelt kulmu kortsutades kohvi. Valerie oli millegipärast erutatud, kuid ta ei kiirustanud küsitlust süvendama.

Arvatavasti oled sa temaga kohtumise eel pisut ärritatud ja ebalev. Kujunenud olukorras on see täiesti loomulik ja..."

Erutatud... Steveniga kohtumise eel? Kujunenud...

nenud olukorras? Ei tea miks?" küsis ta polgult unustas silmades sädelevad reeturlikud pisarad vaatates Lesliele kahtlustavalt otsa. Järelikult Steven vastupidiselt sellele, mida Steven teinud ütles, ikkagi Lesliele midagi rääkinud. Aga mille? Võibolla selleks, et panna Valerie tema sonu kuulama? Vaene Leslie! Enesele teadmata oli ta lasknud Stevenil end ära kasutada sama halastamatult, kui tema, Valerie, olgugi teisel moel...

Leslie kuulas hammastunult ta sõnavalingu. "Val, ma räägin Robertist, aga mitte Steveni õimestus tal lahkelt vahele torgata.

Valerie taipas liiga hilja oma viga ja seda võinuks seetõttu oma saladuse avalikuks teha.

"Kas läksite Steveniga tülli?" küsis Leslie leel.

Valerie ei suutnud vastata ja raputas ainult pead. Leslie loobus targalt edasisest küsitlemisest.

9

"Ole terve head nõu andmast, Steven," ütles Michael kogu südamest sõpra ja tõusis, et minna hakata.

Kogu hommikupooliku oli ta veetnud Alsworthi kodus ning arutanud pensionifondi plusse ja miinuseid, sest kavatses selle liikmeks astuda.

"Farm annab meile suhteliselt head tulu, aga võl ilal teada, mis saab edasi," Michael raputas pead. "Võttes arvesse lapse tulevikku..."

"Küllap vist ootate Lesliega kannatamatult otsustavat puhkust," sõnas Steven. "Ärasõit on peal lähedal."

"Jah, me ei jõua seda päeva ära oodata. Aitäh lubasid selleks ajaks meile kolida ja majapidamist järgi vaadata. Muidugi saaks Val sellega ka hakkama, aga me ei tahaks teda üksinda ja

pelikult..." Ta tõmbus kergelt pingule, viivitas pisut ja jätkas ebalevalt: "Leslie mureiseb pisut ta vigase seisundi pärast. Talle näib, et olete tülli läinud ja... Jah, Val kannatab kindlasti. Muidugi kuulab suurt osa ka eelseisev kohtumine Normaniga pangast. Sa tead, et ta võttis töökoja sisustamiseks laenu ja kui olla avameelne, siis..." Michael raputas pead. "Räägin sulle seda, mida olen temale mitu korda öelnud. Asi pole selles, et ta oleks halb mehaanik - sellena on ta esmaklassiline. Lihtsalt teie on vastukarva mõte, et nende autot parandab naisterahvas."

Lahad öelda - meestele ei meeldi tunnistada, et nad tunneb nende auto mootorit neist endist paremini," parandas Steven kuivalt.

Michael naeratas viltuselt.

Eks sa proovi seda Valile öelda! Sa ju tead teda. Ta on talle nagu punane räät härjale. Ta plahvatab laskkohe, nagu näärilpauguti. Nii oli vähemalt varem. Viimasel ajal on ta kuidagi rusutud. Mulde, kuidas edenevad teie õppetunnid?"

"Me kalkestasime need," vastas Steven süngelt. "Vastastikusel kokkuleppel."

"Tema ütleb sedasama," venitas Michael.

Nad olid Steveniga koos kasvanud ja Michael püüas teda sõbraks. Ometi oli Alsworth talle selgesti mõista andnud, et ei taha mõningaid eluseiku temaga jagada. Ükskõik mis neil Valiga ka juhtus, andis nende ühine vaikimine mõista, et see ei kuulu isegi jututamisele. Mõistes, et edasine küsitlemine võiks kahanes Stevenit pahandada, jättis Michael selle tema kõrvale.

Leslie palus sind mitte unustada, et oled meie maailmas alati oodatud külaline," ütles ta teda kõrvale majaperemehele.

"Jaan," vastas Steven ja küsis äkitselt ärevalt: "Kui, Michael... Kas Valerie lood on tõesti nii halvad?"

"Halvemad ei saagi need enam olla. Ta püüab pinnal üksnes selle tõttu, et tal ei tarvitse maksta ruumide kasutamise eest. Pakkusin talle abi, aga sa ju tead, kui uhke ja kõigutamatu ta on. Mõnikord tuleb tunne, et jälgin last, kes koera moodi on kallastest väljunud jõe ujub. Esimepe loomulik kaud on hüpata vette teda päästma, kuid Val... Mõõduna nädalal kaotas ta veel ühe kliendi. Mees ostis selle uue auto ja garantiiajal võib seda hooldada üksnes töökoda. Midagi sellist juhtus ka siis, kui talle parandada ette parandada avariit teinud auto. Ta oleks remonteerinud seda meelsasti ja täiesti mõistliku tasu eest, aga kuna ta töökoda ei ole registreeritud ühekiindlustuskompaniis, siis öeldi talle ära. Leslie ütles, et ta olevat jälle hakanud otsima õpilase kohta mõnikord aga rääkivat isegi sellest, et kolib siia kusagile kaugemale."

"Kolib?" kordas Steven järsult. "Aga miks? Nad ei lõpul saabub ju Robert, eks ole?"

"Jah," kinnitas Michael. "Otsustades tema viimast päevade telefonikõnede hulga järgi tuleb mõelda, et võibolla tunnistada, et eksisime, kui arvasime, et ta kavatseb Valiga suhted katkestada."

Õnneks vaatas Michael sel hetkel kõrvale ja näinud Steveni nägu moonutavat valugrimassi.

Milleks kõik need piinlemised? küsis Steven endalt ärritatult, kui Michael oli läinud. Miks ei võiks tema kõike maha müüa ja kolida kusagile Valerie kaugemale? Aga tal ei ole õigust murda truudust kahesaja-aastasele perekonnatraditsioonile, ka katkestada ajalugu üksnes seepärast, et ei suuda taluda armastatud naise lähedust, kes kuulub teisele mehele... Tal ei ole õigust kas või seepärast, et on Alsworth ja onu osutas talle au, usaldades tema kätte perekonnajärgi. Ometi ei suuda selline omamine liialgi heastada seda, et tema kõrval puudub naine, kellesse ta kunagi armus, keda ta armastab praegu ja alati.

Kas Valerie hakkab teda Roberti embuses meeletult nutama? Kas talle tuleb meelde, mida ta tundis siis, kui kuulus temale ja vastas nii kirklikult ta hellustele. Kas ta...?

Mis mõte on nendel piinavatel mõlgutustel? Sellega ei muuda ju midagi. Aga millega siis? Seda teab ainult jumal.

Tal oli olnud piisavalt aega harjumiseks mõttega, et Valerie teda ei armasta. Aga miks, mispärast kukkis ta oma armastuse Robertile, mehele, kes ei ka teda hinnata? Milleks kuradiks pakkus tema, lehen, end tobeda teenistusvalmidusega aitama da avastada oma naiselikkus sellele lurjusele? Iken ise oli ju alati teadnud, et Valerie on suuremme, tundlik ja võimeline armastama.

Olgu, võibolla ei olnud tema katsed õpetada deried ennast hindama ja panema teda mõistma, et tühine ja ennasttäis loll on see Robert, eriti edu ul, kuid tal on muidki võimalusi tema aitamiseks i kaitsmiseks.

Steven naasis raamatukokku ja helistas kiiresti ma farmi valitsejale. Andnud sellele mõne lühikese korralduse, valis ta oma usaldusmehe numbri.

See, mida ta teeb, ei päästa Valerie hingehäbulest, kuid vähemalt hoiab teda rahaliste kaotuste rest. Olgu pealegi, et nii valitseja kui usaldusmehe häalest kostvad toonid andsid mõista, et mõlemad lahilevad ta mõistuses.

Valerie silus väsinult juukseid, mida ta oli viimastel päevadel kandnud lahtiselt, pehmelt õlgadele langevatena. Sama automaatselt jumestas ta talle ja pani selga hästiistuvad rõivad. Temaga toimunud muudatustel ei olnud midagi ühist uute riideid hiljuti omandatud naiselikkusetunnetusega. Ei, pehmed varjud silmade all, mis andsid talle relvikuustava kaitsetuse, ei võlgnenud oma tekkimise eest läinud Steveni õppetundidele, vaid talle endale.

Tal oli raske sel päeval, millal ta tõrjus saaga garlikult mõtteid Stevenist, kuid veel raskem öösel, kui armastus, kirglik iha ja kärsitus murdis tema alateadvusest unenägudesse ning sundis teda pisarmärgade põskedega ärkama. Ta vaatas Stevenit ja mis veelgi hullem – kās või naudingut mille ta oli saanud mehe embuses ja mis võinuks daksid ajutiseltki uskuda ta armastusse. See talumatul Isegi talumatum, kui krahh, mis tema lootusi luua oma ettevõtte ning tõestada kõigidele kahtlejatele ja pahasoovlikele, et naine võib olla mehaanikuna meestega võrdselt edukas. Ta polnud enam öine halb unenägu. Sellest andis tunnistust numbrid, mida Valerie praegu masendatult uuris.

Kolme tunni pärast tuleb pangatöötaja meenutama, et on aeg arveid tasuda. Kahilemata tahab tõelise olukorra selgitamiseks tulvuda raamatupidamisandmetega. Milline see olukord siis on Valerie ohkas kurvalt. Tema tegevus ei anna tulla.

Ei saa öelda, et ta poleks klientuuri pärast võidelnud. Ta võitles, kuid tulemusteta. Numbrid temale ei rääkisid ühemõttelist keelt ja Valerie teadis, et panga esindaja ütleb sedasama.

Tema äri osutus elujõuetuks. Seda ei suutnud päästa isegi tasuta ruumid ega see, et ta ise puudutanud sellesse paigutatud raha ning kasutanud enda tarbeks ainult oma sääste ja pärandiprosenti.

Leslie tundis talle kaasa ja püüdis lohutada.

"Ära niiviisi muretse," rääkis ta. "Norman saab kindlasti aru. On ju silmnähtav, et sa rakendad töökoja säilitamiseks kogu jõu."

"Võibolla küll, kuid selgub, et sellest ei piisa. Ilmselt oli isal õigus, kui ta ütles, et ma ei suuda ilalgi. Valerie hammustas huulde ja raputas pead. "Mistavist oleksin pidanud siiski astuma ülikooli ja saama seejärel naistele sobivama töö," lõpetas ta kibedalt.

"Mis sa nüüd, Val," venitas Leslie leebelt.

Kent Valerie oli lohutamatu.

Mitte midagi head mind ei oota. Norman Peters ütleb kindlasti, et olen kulutanud oma raha ja asunud juba pangalaenu kallale. Mul pole midagi vastu öelda."

Leslie süda pakitses kaastundest.

"Võibolla Michael..." alustas ta.

Valerie raputas energiliselt pead.

"Ei! Kui ma ei suuda ettevõtmist välja vedada oma lahaga, siis ma ei taha... ei väär!... Asi ei seisne rahas ja uues laenus. Leslie," ütles neiu meeleheitlikult. Michael oli õigus! Nüüd olen selles omal nahal rendunud. Mehed ei usalda naismehaanikut."

"Aga on ju ka naisautojuhte."

Valerie raputas taas pead.

"Juhte küll, aga mitte mehaanikuid. Tegelikult... see ei toimi."

"Olgu, jätame selle. Varsti tuleb Robert," püüdis Valerie tema tuju parandada. "Tema viimaste päevade aktiivsus näitab, et ta igatseb sinu järele."

"Lahusolek pehmendab südant," tähendas Valerie piselt.

Kui sedasama võiks öelda ka enda kohta! Paraku ei lüüa ta süda Steveni pärast. Tema puudumine lõustas hinge ja riisus une – tema, aga mitte Roberti haoleki!

Valerie vaatas kella ja täheldas, et panga esindaja ilmub farmi kiiduväärselt täpselt.

Michael oli pannud ette lükata oma ärikohtumine edasi, et olla Valerie kõrval ja teda toetada, kuid neiu keeldus.

Sa oled minu vastu väga hea, kuid saa aru, on minu, mida ma pean tegema iseseisvalt."

Hiljem pidas Michael naisega aru. Valerie on aastastel päevadel muutunud tundmatuseeni. See ei puuduta üksnes ta välimust. Ta on täiskasvanum.

"Muutunud tüdrukust naiseks," seletas Leslie.

"Seda jah," oli Michael sunnitud nõustuma. "Temast on saanud tõeline naine."

Ka autost väljunud Norman Peters imestas Valeriega toimunud muudatuste üle. Tavapärase loomaka tärbi asemel kandis ta kehale hästi sobivaid pükse ja pehmet kootud džempriit. Mõistagi võinud ta teada, et neiu kulutas nendele kogu raha mille isa ja tädi olid talle sünnipäevaks kinkinud. Ent mida kõike ei tehta hiljuti omandatud enesekindluse säilitamiseks!

Norman tervitas teda isalikult naeratades.

"Valerie! Sa näed väga hea välja!"

Ent vaadanud neidu tähelepanelikumalt, pidi ta nentima, et see ei ole nii. Valerie nägi üksnes teisist välja, oli muutunud tundmatusest paremuse suuna. Need muudatused lasksid teda näha uue pilgu ja mõista, kui võluv noor naine ta tegelikult oli, kuid öelda, et ta sealjuures hea välja näeb, oleks väär.

Mida kauem Norman teda vaatas, seda mornimaks muutus ta pilk. Neiu tavaliselt helge ja muretu nagu kandis nüüd sügava sisekriisi piltserit. Paraku oli tal tulnud liiga sageli kohtuda pangaklientide selliste tunnustega. Norman Petersi süda võpatas.

Ta saabus siia lootuses, et neiu töökoja rasked ajad on juba seljataga ja tõestanud õigust olemasolule. See oluks kasulik nii Valeriele kui pangale. Pealegi oli ta Valerie ja kogu Roslandide pere ammune tuttav. Näis, et leiavad kinnitust tema halvimaid kahilused.

Poole tunni pärast oli tema kahtlustest saanud veendumus. Ta sulges arveraamatu ja ohkas.

"Valerie," alustas ta, "mul on väga kahju, aga..."

Norman Peters pidi katkestama, sest Valerie tähelepanu koondus õue sõitnud autole. Ta vaatas tardunud ilmel aknale. Uudishimust aetuna vaatas Norman samas suunas ja tundis autost väljunud mehes ära Steven Alsworthi. Ta muidugi teadis, et Michael ja Steven olid ammused head sõbrad, kuid

rekord ei läinud vilmane majja, vaid suundus Valerie töökoja poole.

Neiu pöördus kiiresti kõrvale, et varjata teda mehe nägemisel hõlvanud võbina kajastus oma näol.

"Vabandage hilinemise pärast," alustas ta, noogutas tervituseks Normanile, avas nahkmapi luku ja võttis välja paksu paberipataka. "Linnas on kohutavad liiklusummikud. Ma tõi sulle teeninduslepingu, Valerie. Hea, et te siin olete, Norman. Võibolla tuleb teil kinnitada Valerie allkiri nendel lepingutel."

"Teenindusleping? Mis leping see selline on?"

Valerie tahtis edasi küsida, kuid hääl vedas teda maha. Steven astus mõne sammu lähemale – ja neiu keha reageeris talle meeletult.

Mees kandis ametlikku musta ülikonda ja lumi valget särki ning ülikonna toonis lipsu kaunistas tema silmade karva muster. Selle lipsu on talle kinkinud naisterahvas, ruttas Valerie arvama – ja eksis.

"Leping näeb ette kõigi minu farmi seadmete ja Andy Jenkinssi auto hooldamist ning kehtib viis aastat. Selle aja jooksul vastutad täielikult kõigi masinate ja mehhanismide korrasoleku eest."

Steveni hääl kõlas täiesti ametlikult. Näis, nagu ei märganukski Valerie vapustatud ilmet ja täielikku tagadust pangatöötaja näol, kellele öeldu täielik mõte alles ähmaselt päralt jõudis.

"Minu auto on erilepingu objekt." Steven tõusis ja heitis pilgu kellale. "Ma ei tahaks teid takka klirustada, kuid keskpäeval pean olema direktorite koosolekul ja kui me praegu lepingu allkirjaksime..."

Valerie ei suutnud Stevenilt pilku lahti kiskuda. Kõigi pühakute nimel, mida ta on ette võtnud? Mida ta teeb... räägib? Ta polnud kunagi arutanud Valeriega sellise kootöö võimalikkusest ega isegi vihjanud, et kavatses teetada remondibaasi seadmete ja masinate tarvis...

Ta raputas pead veendumaks, et toimuv on unenägu. Siis sulges ta silmad ja avas need taas kindlalt, et kõik on kadunud, aga seda ei juhtunud.

"Steven..." alustas ta nõrgalt.

Siinkohal katkestas teda Norman Peters, kes ei suutnud oma küsimustetulva enam tagasi hoida:

"Mister Alsworth, kas ma mõistsin teid õigesti? Te annate Valeriele täieliku õiguse hooldada ja remontida kõiki oma farmi tehnilisi seadmeid?"

"Ta väärilis parematki pakkumist," tähendas Steven hooletult õlgu kehitades. "Kahtlemata ei leidu üheski töökojas temast paremat mehaanikut. Ah jaa, mulde," lisas ta argiselt. "Valerie rääkis mulle kunagi, et tal on praegu rahalisi raskusi. Arvan, et võin paigutada ta ettevõttesse mõningase kapitali ja hakata ta uue pangalaenu tagajaks."

Norman Petersil oli nägu, nagu oleks talle kukkunud süle loterivõit. Valerie aga oli ikka veel šokile liiga lähedases seisundis selleks, et Steveni öeldust kas või aru saada.

Steven müksas teda.

"Kuule, Valerie, kui sa praegu paned siia oma allkirja, siis võib Norman selle õigsust tõestada ja mina jõuan veel õigeaks ajaks nõupidamisele."

Valerie viibis nagu udus. Nüüd võtab ta Steveni ulatatud sulepea, mis säilitab veel tema soojust, ja ta silmi tungivad kibedad pisarad. See soojus pärines teisest elust, kui ta tundis seda oma kehal, oma salajases... Ta kummardas kiiruga paberite kohale, et mehed ei märkaks tema näol kajastuvat kuumalainet. Ent Steveni eest ei saanud varjata dokumendile alla kirjutavate sõrmede värinat.

Mis siis oieti juhtus? püüdis Valerie selgusele jõuda. Miks otsustas Steven need paberid Norman Petersile alla kirjutada anda? Selge oli ainult üks - selle lepingu on algusest lõpuni välja mõelnud Alsworth ja kui ta tahaks saada teada selle varjatud tagamõtet, peaks seda temalt praegu küsima. Aga

alleks ei olnud tal jõudu... Asi ei seisnenud isegi angas, töökojas ja lepingus. Ta armastas nüüd tevenit nii, et hoidis end viimse tahtepingutuse ulal tagasi talle kaela hüppamast ja end tema vastu urumast. Pöörduda praegu tema poole täiesti bonuliku küsimusega oli lihtsalt mõeldamatu!

Norman Peters oli juba õnnelikult naeratades pabereile alla kirjutanud. Paigaletardunud Valerie pilgis, kuidas Steven dokumendid kokku korjas, temale pilgu heitis ja kiirustades lahkus.

"Miks sa mulle ei öelnud, et Steven Alsworth sulle pärast tehingut pakkus?" küsis Norman Peters naljatamisi, kui Steven oli läinud.

Valeriel ei olnud midagi vastata. Ta üksnes raputas pead, et palumatuid pisaraid maha raputada.

Ililjem, kui ta püüdis mälus sündimuste kogu pilti taastada, püüdes, et seda ei tumestaks Steveni kuju, mis näis oma kallis ülikonnas kauge ja kaltesaamatu ning ühtlasi ehmatavalt ilus, tuli talle pähe kohutav mõte, mis selgitas mehe toonitatud metlikkust. Aga mis siis, kui see altruist, see rüütel, kes, nagu algul näis, pakkus talle abi firma päästamiseks, püüdis tegelikult tagada, et ta vaikiks sellest nende läheduse õöst? Ta oli ju selgesti öelnud, et tahaks seda saladuses hoida. Akki tuli talle pähe teda ära osta, maksta talle nagu mingile... nagu...

Valerie tundis end täiesti haigena, ja mitte üksnes haigena, vaid ka solvatuna ja marruaetuna.

Noh, hea küll, ta veel näitab sellele mehele! Ta näitab, mida võib teha tema kalli lepinguga! Ta on pigem valmis nälgima, ühiskonna põhja vajuma, kaotama oma töökoja, oma sõltumatuse, kui võtma vastu Alsworthi armuanni ja lasta teda mõelda endast nagu...

Kuidas ta ometi võis?! Kuidas ta julges? Kas isegi sellest, mis nende vahel juhtus, isegi mälestus sellest on talle nii vastumeelne, et ta eelistas Valerie oma elust maha kriipsutada, hävitada neiu kallid

mälestused ja madaldada teda mingi... tasemele. Valerie ohkas kaeblikult.

Ei, ta ei lase end solvata! Tuleb end kokku võtta ja hästi järele mõelda. Valerie võttis kaustast oma klientide nimekirja, mille ta oli koostanud juba enne Norman Petersi saabumist. Kuigi ta oli meelestatud otsusekindlalt, värises ta esimest telefoninumbrit valiv käsi.

Kahe tunni pärast oli viimasele kui ühele teatunud, et ta sulgeb oma töökoja. Jäi veel leppida kokku pangaga, millal ta võib arvele jäänud raha välja võtta ja pangalaenu tasuda.

Valerie lõi selja uhkelt sirgu. Ta leiab end ajutise töökoha, sooritab ülikooli sisseastumiseksamid, saab diplomi ja hakkab tegelema mille naisele kohasemaga.

Õue piirjooned akna taga udustusid ja Valerie pilgutas kiiresti silmi, et pisaraid ripsmeilt maha raputada.

Ta oli sisustanud oma töökoja usus ja lootuses. Neiu uskus oma jõusse ja lootis teistele tõestada, et võib olla hea automehaanik. Seda ta tegelikult oligi! Aga see ei aidanud teda võidelda meeste upskuse vastu.

Kahtlemata peab ta pidama nõu perega, Michaeli, Leslie ja isaga. Kui Leslie saab lapse, on tal kindel oma muret taluda – ta võib hakata pisikest hoidma. Pisarad tikkusid taas silma. Enne, kui ta kaotab kindlustunde, pani Valerie Steveni jäetud paberid kokku ja rebis need neljaks.

Neli sõrmed värisesid, kui ta pistis lepingu tüki ümbrikusse ja kirjutas sellele Steveni aadressi. Mehele on sama voli teha juhtunust omad järeldused, nagu temalgi.

"Mi-mida sa kavatsed teha?" kordas Michael uskumatult. Ta oli liiga vapustatud uudisest, mille Valerie õhtusöögi ajal välja pahvatas, et jaada

milikuks.

Ma ei kavatse, vaid juba tegin," vastas Valerie, lüües visalt ta pilku.

Neiu teeskles, et on süvenenud söömissse. Tema alla taga seisev Leslie andis mehele hoiatusmärke. Mees oli see uudis samavõrd jahmatanud, kuid Valerie kahvatule näole tardunud ilme andis mõista, et küsitlemine tuleb edasi lükata.

Kohe pärast sööki seletas Valerie, et peab ostama müügile pandavate seadmete nimekirja, et saaks töökotta.

Kas sa siis ei näe, et ta on täiesti endast väljas!" ütles Leslie mehele.

Tema – endast väljas?" Michael sasis juukseid. Kas ta enne seda meiega nõu ei pidanud?"

Võibolla tahtis ta otsustada iseseisvalt ja lukkorraga toime tulla," vastas Leslie rahulikult.

Aga see neetud töökoda tähendas talle väga palju! Ma kohe ei usu, et ta võiks sellest niisama lihtsalt loobuda."

Ja arutles liiga meeste kombel.

Võibolla leidis ta, et keegi... keegi tähendab talle rohkem, kui töökoda," sõnas Leslie ohates.

Ja armastas Michaelit väga, ent kui jutt läks tema hingeelule, muutus mees hämmastavalt abitaks, ning seda enam parandada ei saa. Selles vaimus Leslie mõne minuti pärast, kui jutt jätkus.

"Tahad öelda, et ta tegi seda Roberti pärast?" küsis Michael murelikult. "Ma tean, et see mees ei loob ta tööst vaimustatud, aga..."

"Robert võis muidugi ta otsust mõjutada, kuid ma kahtlen, et ta oli selle põhjustaja," vastas Leslie rahulolevalt.

Oh neid naisi! Kas tavaline meesterahvas suudab mõista nende tundeilma mõista?

"Sa näed välja imehästi!" hüüdis Robert ja kui Valerie jõudis nagu kõrvale pöörata, suudles ta neid põsele, aga mitte huultele, nagu oli kavatsenud. "Pole tarvidust küsida, kas sa minu järele igatsid," sõnas ta üleolev-soosivalt, muliates, astudes neiu järel väljapääsu poole. "Võin üksnes kujutleda millist vaeva sulle maksis tänaseks nii vaimustav tulemuse saavutamine. Sa oled tõesti vapustav! Kõik vapustav, seda näitan sulle hiljem..."

"Kardan, et hiljem ei ole mul aega, Robert," sõnas Valerie kiiresti ja põikles järjekordse süleluse ees kõrvale. "Mind ootab töö."

"Töö? Sa mõtled mingit tükkideks lammutatud autoromu?"

"Ei, ma ei mõtle seda," katkestas teda Valerie. Ta oli juba jõudnud unustada selle põlglikkuse, millega Robert tema tööst rääkis, ent see, mis toonud teda sügavalt haavas, praegu ainult ärritas.

"Sa pole mulle seni veel öelnud, kas oled minust enneaegse naasmise üle rõõmus," tuletas Robert meelde.

"Aga sina ei ole mulle siiani rääkinud, miks sa enneaegu tagasi tulid," pareeris Valerie ning taipas otsekohe, et oli puudutanud mehele valulist ja ohtlikku teemat.

Roberti nägu värvus punaseks ja pöördus kõrvale.

"Tekkis väike probleem... Iseloomude kokkupuude... Aga ma ei tahaks praegu tööasjust rääkida. Räägime parem meist," ütles ta naeratades neiu poole pöördudes. "Lahusoleku ajal mõtlesin palju selle üle, Val, ja igatsesin väga sinu järele..."

Valerie võpatas. Ta oli tulnud Robertile vastu ainsa eesmärgiga – ütleva, et nende suhted on katkenud, ja ei osanud kuidagi oodata nii tormilist reageeringut. Kas ta tõesti hindas olukorda enne Roberti lahkumist valesti, kui nägi tema kasvavat võõristust, neiu tüdinemist?

Valerie astus sügavalt mõtteis, olles Roberti juuresoleku peaaegu unustanud. Äkitselt tardus ta

algale. Tema vaateväljale ilmus ootesaali läbiv koridor. Roberti hää muutus monotoonseks sumina. Kogu ta tähelepanu ja olemus koondus ühele. On see tõesti võimalik – kedagi meeletult unustada ja ühtlasi tema tekitatud kannatuste pärast vihata?

Steven peatus ja laskis pilgu üle saali. Valerie ei võpatas. Mees otsis silmselt kedagi. Neiu hoidis hinge kinni, seejärel hingas pika olgamisetaolise välkumise järel välja. Steven vaatas otse tema poole. Kõik, mis talamata nende vahelisele kaugusele nägi Valerie, oli tema nägu, tema silmi, tema huuli, mis üha enam kallasid kriipsuks tõmbusid.

Valerie tegi meeletult katse päästa oma uhkuse ja enesest lugupidamise riismeid. Ta võttis Robertil käe alt kinni, liibus tema vastu ja kinkis talle särava naeratuse. Valmidus, millega Robert talle naeratas, tegi neiuale nalja. Kui palju tähendanuks see talle mõni nädal tagasi!

"Läheme siit ära!" kuulis Valerie Roberti kuuma hääle ning nägi läbi pisarateloori, kuidas Steven põlglikult pöördus ja lahkuma kiirustas.

"Kuule, Valerie, kui kavatsed oma ettevõtmist muutmoodi alustada, siis meie Steveniga..." alustas Michael järgmisel päeval ebalevalt.

Valerie raputas nõrgalt pead.

"Täna, Michael, ei... Igal juhul andsin juba lehele müügi kuulutuse. See avaldatakse homme. Loode, et avastati on teie tagasituleku ajal töökoda juba tühi."

"Sulle ei teeks paha ka endale puhkus korraldada. Aga võibolla te Robertiga..."

Valerie raputas jälle pead.

"Robertil on praegu liiga palju tööd," valetas ta ennale, vaikides muidugi sellest, et kõige vähem taluks ta Robertiga koos aega veeta. "Võibolla viiksin teid siiski lennujaama?"

"Ei, seda pole tarvis. Leslie tellis takso." Ta heitis pilgu kellale. "Sa mõtle ainult! Mingi kaheteistkümnend"

tunni pärast oleme maailma teises otsas, selles kõigest eemal!"

"Ära kriibi mu hinge," sõnas Valerie naeratades. Ta püüdis venna puhkuserõõmu oma kurvameelsusega mitte rikkuda.

Õhtul kavatses Robert teda restorani viia. Vaata mata neiuga toimunud muudatuste ülemäärasel kiitmisel ei suutnud see leida kübetki sooja tunnet tema vastu.

"No nii," kuulutas Leslie kööki tulles. "Kohvritid on pakitud. Kas panid passid ja piletid valmis Michael? Takso peaks iga hetk tulema."

"Need on kuuetaaskus," rahustas teda Michael. "Lähem toon kohvritid alla."

Nad sõitsid ära poole tunni pärast. Valerie läks üles Robertiga kohtumiseks valmistuma. Kõverates müües võttis ta kapist oma uue pükskostüümi. Tuli meelde, kuidas ta toona tõrkus poodides käima. Kuhu oli ometi kadunud see jonnakas tüdruk?

Ta otsis hinge kallite mälestuste salapeldikust välja Steveni kaju, tema näoilme hetkel, kui ta teda selles kostüümis nägi – tema hämmastus, uskumatuse, vaimustuse...

Duši all kätes, riietudes ja jumestades andis Valerie endale aru sellest, et tänane õhtu ei kuulunud nende hulka, mida oodatakse rõõmuelevuses. Ta ei suutnud kuidagi mõista, mida veetlevat ta varem Robertis leidis. Temasse olid koondunud kõik jooned, mis mehi temast eemale tõukavad. Kuidas võis ta armuda sellesse ebaküpsesse, egoistlikusse ja tuimasse mehesse?

Väriseva käega pani ta huulepulga korraks kõrvalt ja vajus mõtteisse, mida ta oli pikka aega eemal tõrjunud. Sestap kuulis ta vaevu lähenevat autot.

Robert on saabunud pool tundi varem, arvab Valerie ja lõpetas kiiruga huulte värvimise. Õnneks on ta juba valmis.

Ent kui ta ukse avas, ei leidnud ta trepilt Robertit, vaid Steveni!

"Sa jäid hiljaks, Steven. Michael ja Leslie on juba läinud," ütles Valerie tuhmilt.

"Jah, ma tean, aga mulle on vaja sind!"

Steven astus perenaise järel kööki ja sulges enda järel ukse. Valerie taandus köögilaua varju ja jälgis, kuidas Steven tõmbas taskust kurjakuulutava ümbriku.

"Leidsin selle posti hulgast," alustas Alsworth kurjalt. "Ole lahke ja seleta mulle, mida see tähendab?" Ta raputas neiu ette lauale lepingutükid.

"Minu arvates ei ole vaja mingeid seletusi," vastas Valerie väarikalt. Viha pani ta hääle helisema. "Ma nägin su kavatsuse läbi, Steven, kuid minuga seltsid trikke teha ei õnnestu! Sul ei lähe korda mind ära osta. Ma ei ole müüdav."

"Sina mitte, kuid su töökoda küll," andis Steven vastu. "Ma nägin tänases lehes kuulutust."

"Otsustasin hakata tegelema millegi muuga," tegi Valerie teatavaks.

"Kas otsustasid ise või kellegi abiga? Näiteks Robert?" küsis Steven ähvardavalt. "Siis pead teda küll meeletult armastamal" Ta oli marus ja lisas meelega julmalt: "Kahtlemata palju enam, kui tema mind."

"Sul ei ole õigust minuga niiviisi rääkida!" pahutses Valerie. Kuidas ta julgeb hinnata Roberti tundeid, kui ta ise... kui ta...

"Ei ole õigust?!" Steven astus ümber laua, haaras neiu valusalt õlgadest ja raputas teda.

"Ära puuduta mind!" karjatas Valerie.

Ta püüdis end abitult lahti rabeleda. Üks osa tema olemusest ihaldas tunda meest võimalikult enda lähedal ja endas, teine püüdis ehmunult eemal hoida ja ohutusse kaugusse põgeneda.

"Ära puuduta?" lausus Steven läbi hammaste kibedalt. "Alles hiljuti rääkisid otse vastupidist!"

Valerie kahvatas ja ta silmad avardusid. Tema haiseuhkusele anti purustav hoop.

"Kuidas sa võid?" küsis ta kaeblikult. "Kuidas sa julged mulle praegu sellest rääkida?"

"Võin ja julgen," kiinnitas Steven. "Võin ja julgen seepärast, et..."

Mees nõiub teda oma häälega ja hüpnootiseerib pilguga, püüdis Valerie toimuvat endale seletada. Ainult selles on asi! Vastasel korral rebiks ta end mehest lahti. Tema aga seisis kivenenult, kui mehe käed libisesid üle ta õlgade ja võtsid ta näo käte vahele.

Steven kummardus ta kohale ning huuled otsisid neiu suud. Tema huuled...! Liiga hilja! Liiga hilja ol vältida suudlust, sest Valerie huuled, mis mäletasid mehe unustamatut hellust, juba avanesid valmis talle vastu. Kogu ta keha võbises naudingust, kui tundis Steveni keelt oma suus.

Ta püüdleb mehe poole, armastab teda meeletult. Ta tahab, et Steven võtaks ta sülle, viiks üles magama, mistuppa ja ütleks... Et armastab teda? Aga see ei ole ju nii, sest mees oli seda talle ühemõtteliselt mõista andnud.

Endale ootamatult tõukas ta Steveni eemale ja surus vaevaga maha rinnast kerkiva kahetsuse ohke.

"Väga õigel ajal," sõnas Steven küüniliselt, kui kuulis nagu Valeriegi pidurikriginat. "Ma pean sulle ütlema, Valerie..."

Ent neiu katkestas teda:

"Ei, ära ütle midagi, Steven! Ma ei taha kuulda!" hüüdis neiu kibedalt ja kattis lapse kombel kätega kõrvad.

Vastust ootamata avas Valerie ukse ja hüppas õue autost väljuvale Robertile vastu.

"Mida tema siin teeb?" küsis Robert talle ust avades ja mornilt lävel seisva Steveni poole vaadates.

"Tuli Michaeli poole," valetas Valerie kergesti.

Ta teadis, et Stevenil on nii värava- kui maja võtmed, nagu õnneks ka tal endal käekotis olid

meega võib Steven ukseid lukustada ning tema pääseb naastes hõlpsasti sisse.

"Olen seda õhtut nii väga oodanud!" ütles Robert, kui nad õuest välja sõitsid, ja heitis neiuile nii väljendusriikka pilgu, et selle süda langes saapa võlde. "Sa tähendad mulle väga palju, Val," jätkas ta tungivalt ning asetas niiske peo Valerie kaele, mida see ei jõudnud ära tommata. "Väga palju!"

Küllap kõlaski ta hääle hingestatult ja tundeliselt, kuid nüüd kuulis Valerie selles ka teistsuguseid toone. Ta vabastas kindlalt oma kae. Kange klusatus oli Robertile meelde tuletada, kuidas see tookord kiirustas talle nii palju tähendavast Valeriest lahikuma, kui hoolimatult ta ärasõidueelsetel nädalatel neiusse suhtus. Huvitav, kuidas Robert sellele reageeriks? Ometi polnud tal tahtmist tülil alustada. Seepärast ütles Valerie rahulikult ja pisut küüniliselt, et võtab selle avalduse teadmiseks, kuid arvab selle tulenevat asjaolust, et Mehhikos ei piisa ilusaid näitsikuid.

Näib, et Robert püüab talle muljet avaldada, kui see peatas auto kallil restorani ees. Ent sisse astudes teadis ta, et mehe heldus ei ulatu nii kaugele, nagu ta oli arvanud. Juba nende tutvuse algul täheldas ta Roberti kokkuhoidlikkust ja see omadus oli tal seni ajani.

Teda ei oodanud õhtusöök kahele, vaid töökaaslaste oleng šefi viiekümnenenda sünnipäeva puhul.

"Firma maksab kõik kinni," sosistas Robert, pani talle kae omanikuligutusega ümber piha ja lükkas edasi.

Veider oli meenutada, et alles hiljuti äratasid Roberti kolleegide kahtlustavad pilgud temas soovi tõestada, et on väärt seisma selle mehe kõrval. Nüüd ei huvitanud teda põrmugi Roberti enda ega ta töökaaslaste reageering.

Ta tabas Racheli vaenuliku pilgu. See hoidis kae kinni vanemal kogukal kiilaspäisel mehel ja

kõikus pisut oma luga kõrgetel kontsadel. Valerie kiirustas pilku kõrvale pöörama.

Šeff, keda ta oli näinud ainult ühel korral, jõululõunal, naeratas talle heasoovlikult, kui Robert teda tutvustas.

"Teie siis oletegi Roberti tüdruk? Suurepärane, lihtsalt oivaline!" tähendas ta ja naeratas taas. Seejärel silmitses ta Robertit uurivalt. "Robert kinnitab, et varsti helisevad pulmakellad," lisas ta lõbusalt.

Valerie püüdis oma jahmatust varjata, kuid niipea, kui nad oli eemaldunud, káratas:

"Pulmakellad?! Mida see..."

"Mitte praegu," ruttas Robert teda katkestama ja naeratas lähenevale töökaaslasele. "Tere, Scottie."

"Noh, kuidas siis meeoleolu pärast enneaegset Mehhikost naasmist on?" küsis see paljutähendavalt. "Kui mul oleks nii võluv pruut, kibeleksin samuti koju."

"Pruut?!" pahvatas Valerie, kui Scottie oli kõrvale astunud. "Robert, mida see kõik tähendab? Me ei ole kihlatud ja..."

"Räägime sellest hiljem," palus Robert tungivalt. "Ára küsi praegu midagi, ole hea tüdruk. Seletan sulle kõik ára."

Valerie vaatas talle jahmunult otsa. Ole hea tüdruk?! Kuidas ta julgeb temaga sellisel toonil rääkida!

"Robert..." alustas ta karmilt.

See raputas pead. Kuna külalised hakkasid juba istet võtma, mõistis Valerie, et tal ei jää üle muud, kui oodata suhete klaarimiseks sobivamat hetke. Siis ta alles ütleb, et nende suhted on katkenud - lõplikult ja alatiseks!

Õhtusöök venis lõputult. Valerie kortsutas kulme märgates, kui palju Robert joob. Tema nagu náls tursunud ja haiglane, nahk láikis óliselt ja úlahuulele tekkisid higiplisad. Ootamatult kujutles Valerie: milline ta náeb välja kahekümne aasta pärast. Púha taevas, kas ta tõesti pidas seda meest kunagi veetlevaks?!

Páriselt taipamata, mida ta teeb, tõusis neiu lauast.

"Kuhu sa lähed?" küsis Robert árevalt.

"Daamide tuppa," vastas Valerie rahulikult.

Peegli ees seisis keegi neiu. Valerie võpatas tahtmatult, kui ta selle ára tundis. Rachel oli tána joonud Robertiga võrdselt.

"Áravad, et said ta kátte?" küsis Rachel põlglikult muiates. "Et ta tuli láhetusest enneaegu tagasi sinu pärast? Sa eksid sügavalt!" Rachel taarus pisut, mulgas veel kord ja tõmbas ebakindlalt huulepulgaga üle niigi ülemáara kirevate huulte. "Tema enneaegse naasmise... vabandust, enneaegse väljasaatmise... legelik põhjus on see, et meie Robert... sinu Robert láks seal sassi Mehhiko filiaali direktori naisega. Mees tabas nad ja Robert kihutati hábiga minema, kuigi seda lugu püüti kinni mátsida. See naine ütles oma mehele, et too olevat asjast valesti aru saanud, ning Robert vandus jumala nimel, et tal on kodus võluv pruut ja milleks talle teised naised, kui ta loeb kársitult kojujõudmiseni jáanud páevi. Ta ei mõtlegi sinuga abielluda! Ta üksnes saab väga hásti aru, et sellises olukorras on talle nagu õhku vaja pruuti, muidu kupatatakse ta töölt minema. Noh, eks ole alles lugu! Kui sa ei usu mind, siis küsi Robertilt. Ága vaevalt ta sulle tõtt ráákima hakkab. Ta eelistab hoida oma armuasju kõigi eest salaja. Ega selle mehhiklase naine ole tema esimene intriig. Ta eelistab úldse vanemaid ja abielus naisi, sest nendega on kergem asju ajada ja hüljata, kui suhted hakkavad teda tüütama."

Valerie seisis liikumatult, nágu kivinenud.

"Oh, Valerie, ma ei tahtnud hoopiski sind endast välja viia," venitas Rachel võltskaastundega, "aga tunnista úles - sa ju kahtlustasid ise ka midagi? Kas ta ei andnud enne árasõitu selgesti móista, et oled ta ára tüüdanud? Ja korraga, ole lahke, tuleb tagasi tulise armastajana! Ei, ma ei taha óelda, et

olite lähedased... Ühel õöl, kui ma temaga... Oih, sa vist ei teadnud ka meist midagi...?"

Valerie ootas, kuni ta lahkus, ja läks vestibüülil Seal kutsus ta telefonitsi takso ja kirjutas Robertile kirjakese, milles teatas, et nende vahel on kõik lõppenud, ning palus end rahule jätta ja mitte püüda temaga kohtuda.

Kummaline küll, kuid taksoosse istudes oma aadressi õeldes tundis ta tohutut kergendust. Roberti armuseiklused tegid lõpliku kokkuvõtte – nendel ei ole ega saagi olla midagi ühist.

Ta palus taksojuhti mitte öue sõita, vaid peatuda ukse ees, mida tavaliselt harva kasutati.

Robert oli läinud minevikku. Kuidas ta soovis, et ta tema armastus Steveni vastu, mis oli põhjustanud talle nii palju kannatusi, samuti seljataha jaaks! Ometi mõistis Valerie hingepõhjas, et see tunne jääb teda saatma igavesti.

Steven tuli parajasti vannist, kui kuulis majast eemalduvat autot. Ta kahmas käterätti ja ruttas alla vestibüülil just selleks ajaks, kui sinna astus Valerie.

"Steven..." alustas ta meest nähes kohmetult.

Püha arm, mida ta teeb tema kodus ja tunneb end seal peremehena? Tema vannimärg keha ja puusade ümber mahitud käterätt ei jätnud mingit kahtlust selles, et tema, Steven, ja tema ise... Ent enne, kui avada suu ja avaldada rahulolematust, leidis Valerie äkitselt, et nutab.

See polnud kerge nutt, mille järel pisarad kiiresti kuivavad, vaid tõinamine, mis pani kogu keha krampides vappuma ja ahistas kõri.

"Mis?! Mis juhtus? Mida ta tegi?"

Valerie kuulis neid raevukaids hüsimusi ning samas hakkasid ta soovid mitte fantaasias, vaid tegelikkuses täituma. Igal juhul osaliselt. Steven surus ta rinnale, pakkudes talle kui mitte seda õrna ja ihaldatud lohutust, mida ta oli oodanud, siis vähemalt oma käte ja keha kindlat tuge.

"Mida ta tegi, Valerie, ja kus ta on?"

"Me õhtustasime restoranis," hakkas netu läbi nuuksete rääkima. "Jätsin ta sinna... Ta oli auto juhtimiseks liiga purjus. Ta ütles kõigile, et olen kihlatud." Steveni käed pigistasid teda aina tugevamini. "Aga see on vale! Ta ei armasta mind ja ei taha üldse minuga abielluda! Kogu see komöödia oli üksnes selleks, et teised unustaksid ta romaani keese firma Mehhiko osakonna direktori naisega. Ta lihtsalt kasutas mind, et vältida töökoha kaotamist."

Nüüd juba voolasid pisarad ojadena ja Valerie ei suutnud mõista, mille pärast. Võibolla seepärast, et Steven süles teda liiga vennalikult, aga mitte kui armuke, mida ta väga ihaldas?

Valerie hakkas äkitselt võbisema. Ta tundis päris lähedal mehe tugeva öla soojust ja värskeltpestud keha lõhna... Steveni lõhna. See mõjus talle nagu lugeva toimega narkootikum. Ta tahtnuks alati olla mehe juures, enam kui alati, vaid igavesti ja isegi calpool igaviku piires!

Steven eemaldus pisut, toetas teda ühe käega ja püüdis teisega küünitada võorastetuppa viiva ukse käepidemeni.

"Sa pead jooma midagi kuuma ja rahunema."

See asjalik soovitus osutus viimaseks piisaks. Valerie tundis, et ei suuda enam vastu pidada. See, mida ta praegu vajab, ei olnud kuum jook. See, mida ta kirglikult ihaldas...

Hiljem oli ta valmis vanduma, et kui ei olnuks seda ootamatut värinahoogu, poleks ta miski hinna eest käitunud nii, nagu sel hetkel. See hoog oli nii lugev, et Steven jättis ukse rahule, embas teda kõvasti ja ütles kibedalt:

"See on šokk. Sul on tarvis..."

"Mul on tarvis sind, Steven," kuulis netu oma pala vikulist häält. "Mul on praegu sind nii tarvis, et ma..."

Raamatute ostmise ei olnud tema mõte. See, kes oli need kirjutanud, valdas oma ainet hästi. Valerie tundis seda paar minutit pärast mehe käevare

paitamist, kui Steveni käed võpatasid ja ta rinnast pääses vaikne summutatud oie.

"Val, ma tean, et Robert sind solvas ja et sa praegu..."

"Mul on külm, Steven," katkestas Valerie. "Mul on väga külm! Palun sülele mind," anus neiu kaeblikult.

"Sulle on tarvis ainult kuuma vanni ja voodit." Steveni hääl kõlas pahaselt. "Hommikul näib elu sulle lõbusam."

"Jah," nõustus Valerie ja seadis end ta süleluses õdusamalt sisse. "Aga sa pead mind aitama, Steven. Mul on kole külm."

"Ma mõistan, et sa ei saa aru, mida teed ja millele mind tõukad, aga..."

Valerie tõstis väga aeglaselt pea mehe rinnalt, vaatas talle silma ja libistas meelega keeleotsa üle huulte.

"Millele ma sind tõukan? Üle mulle... näita mulle..." sosistas ta kutsuvalt.

Kas ta käitub nii talle võõral viisil peol joodud kolme klaasi veinist pärast? Valerie küsis seda endalt ja libistas samal ajal pilgu mehe silmadelt ta huultele. Selle võtte oli ta omandanud sellest samast käsiraamatust.

Ja see mõjus! Neiu nägi selgesti, kuidas mehe näolihased pinguldusid, kui meelalt püüdis ta keha eemalduda. Seejärel lükkas Steven ta kiiresti eemale ning kattis meeletute suudlustega ta otsiva suu.

"Kas tunned, mida sa minuga teed, Val? Tunned, kuidas ma sind ihaldan?"

Valerie liibus alateadlikult tema vastu, põimis käed ta ümber ja vastas juba suudlusele varjamatu kirega. Steveni käed libisesid üle ta keha ning neiu ei suutnud enam hoida tagasi lühikesi vaikselt naudinguhüüatusi.

Ta oigas vaimustusest, kui mees asetas kae ta rinnale ja hakkas paitama juba kõvenenud nibu.

"Steven!"

Valerie tahtis küünitada Steveni puusi ümbrist seava käterätti järele, kuid mees oli valvel. Ta tabas neiu käed ja jätkas tuliseid suudlust. Steveni kärsitus ja meeletus kandusid temale üle ning süda oli valmis rinnast välja hüppama. Mehe küsimustele Mida sa tahad, Valerie? Keda sa tahad? Mind? vastas ta: "Jah, Steven, see oled sina... sina... ma tahan sind!"

Ta kinnitas öeldut, suudeldes mehe kaela ja olgu, ning tundis, et on ihast hullumas.

"Võta mind, Steven, palun vii mind voodisse, ma tahan sind nii väga," anus ta.

Steven haaras ta süle ja astus mitte trepile, nagu Valerie oli oodanud, vaid välisukse poole.

"Steven," hakkas Valerie protesteerima. Teda ehmatas see, et pärast juhtunut, kui ta hakkas juba peaaegu mehe tunnetesse uskuma, läheb see minema ja jätab ta üksinda, nagu oli ükskord juba teinud. "Kuhu sa lähed, Steven?" küsis ta tuhmilt.

"Minu koju, minu voodisse!"

Mees vaatas talle otsa sellise pilguga, et Valerie hakkas võbisema, kuid mitte hirmust.

Hiljem ei osanud ta öelda midagi kindlalt selle lühikese teekonna kohta Steveni koju. Ta üksnes rõõmustas selle üle, et see oli eratee, sest kogu Steveni riietus koosnes ikka veel käterättist puusade ümber.

Steveni maja oli talle tuttav. Kui mees ta ukse juurde kandis, siis tõrjusid teda vallanud tunded ta teadvusest välja selga, et see on osa tema lapse põlvest.

Steven viis ta majja, astus ettevaatlikult trepist üles ja hakkas taas suudlema, algul leebelt, seejärel aina kasvava kirega, kuni Valerie hakkas ta kätel tõmblema, läbi nuuksete ta nime karjuma ja end üha tugevamini tema vastu suruma.

Nad peatusid keset treppi ja Steven põlvitas ta ette. Väga aeglaselt rändasid ta huuled ühelt rinnalt

teisele, seejärel rajasid teed ta siidpükste värvli poole. Neiu rippus jõuetuna ta õlal, viseldes kahe tunde vahel – kas mees peatada või ergutada teda jätkama...

Isegi praegu, kui ta armastus oli võimsam kui kunagi varem, nagu ka ta janu ja mehe erutatus, oli ta jahmunud, kui Steven ütles:

"Kui me ei hakka seda tegema võimalikult kiiremini voodis, olen sunnitud alustama kohe ja siin-samas."

"Trepil?" pomises Valerie, reetes oma kogemata tuse. "Aga me ei saa..."

"Oo, saame küll," vastas Steven ja välgutas poisikeselikult naeratades hambaid ning vaatas neile paluvalt silma. "Palun ära küsi minult, miks, aga praegu tahan olla sinuga just voodis... minu voodis... ma näitan sulle..."

Teda ehmatas Valerie terav karjatus. Neiu silmad muutusid järsku väga tumedaks ja mees taipas tema vaimustatud karjatuse põhjust – see oli tema paljastunud mehelikkus. Poolteadvusetult viis Valerie silmad temalt käterätile ja küsis:

"Millal sa jõudsid?"

"Seda ei teinud mina, vaid sina," vastas Steven leebelt. "Sa tegid seda siis, kui ma suudlesin sind siia." Mees puudutas sõrmeotstega kohta pükstest pisut kõrgemal, kus olid olnud äsja ta huuled ja kus ta tundis neiu naudinguist hõivatud keha vastutuikaid.

"Steven..." alustas Valerie, kuid vaikis ja sulges silmad.

Ta tahtis öelda... ta pidi ütlema, et nad peavad peatuma, et... olla siin praegu kahekesi, kui... Selle asemel aetas ta käed mehe reitele, tundis ta ihu kõvadust ning iha saavutas kõrgpunkti. Talle sai selgeks, et ei ütles kunagi neid sõnu, mis olid juba keelele kerkinud.

Valerie vaatas armastatule otse silma, laskis siis pilgu allapoole ja avas oma embuse.

Ei, nad ei armatsenud trepil, kuid vahe ei olnud kuigi suur. Kui nad lõpuks voodi juurde jõudsid, polnud kummalgi enam hilpugi ümber.

Steven aetas neiu sängi, kummardus, suudles ta huuli, siis üht rinda, siis jälle huuli, seejärel teist rinda. Mehe käed paitasid ta reisi ja lükkasid need kergelt laiali.

Valerie ei suutnud enam oodata. Flirdiõplik ei andnud sellisteks puhkudeks mingeid suuniseid, kuid talle polnudki neid vaja. Steveni reageering ning tema enda rahuloluhüüded ütlesid talle, et on ka ilma nõuanneteta kõik õigesti teinud.

Valeriele oli juba tuttav nauding, mida mees võib pakkuda, kuid teda enda sees tundes haarasid teda rahuldusevärinad Steveni esimesest liigutusest peale ning pärast intensiivset ja kiiret tipp-punkti värisis ikka veel ta käte vahel.

Valerie tundis teda niivõrd, et tunnetas tema pingelanguse tõukeid enda sees ja vastas neile oma pehmemate orgasmiilmingutega. Tema keha kiired vastuliigutused nägid välja nii, nagu tahaks ta meest sügavalt endasse tõmmata ja saada kätte viimane eluandev liigutus.

"Robert..." pomises ta läbi pealevajuva une.

Ta lebas kerratõmbununa Steveni embuses. Keha ja hing olid tänastest sündmustest kurnatud, kuid ta tahtnuks veel kord Stevenile seletada, et Robert ei tähenda talle midagi, kuid see viimane pingutus oli Valeriele juba liig. Tema silmad sulgusid, hingamine aeglustus ja muutus ühtlaseks ning uni sai temast lõplikult võitu.

Seevastu oli Steveni uni nagu peoga pühitud.

Robert! Ta nimetas teda Robertiks! Lebedes pimeduses naise kõrval, kes suikus rahumeelselt ta käe all, teadis ta nüüd, et ei ole suuremat piina, kui kuulda naise suust, kes oli teda alles äsja armastanud, teise mehe nime, selle nime, keda ta tõeliselt armastab ja ihaldab.

Valerie ärkas ootamatult ning harjumatu olustik ehmatas teda algul, kuid talle tuli kõik kiiresti meelde. Neiu püüdis pealetükkivaid pisaraid tagasi hoida. Steven oli ta jälle voodisse üksinda jätnud. Tõsi küll, seekord oli see tema voodi.

Neiu heitis lina kõrvale ja astus praakil ukse juurde. All põles valgus. Ta läks vestibüüli ja kuulis Steveni kabinetist heli. Keegi klõbistas kirjutusmasinat.

Valerie lükkas kindla käega ust ja astus sisse. Teksapükstes ja särgis Steven istus kirjutuslaua taga.

"Steven, mida sina siin teed?" küsis ta väriseva häälega.

"Töotan."

"Töötad?!"

Valerie pidi võtma kokku kogu jõu, et taltsutada temas mäslevaid tundeid.

"Mis mul viga on? Mis on minus valesti?" Ta karjus raevunult, mõtlemata sellele, millise mulje see Stevenile jätab. "Mis on minus sellist, mis ei lase meil mind armastada? Algul Robert, siis sina... Oh, mul ei ole Robertist sooja ega külma! Ma saan nüüd aru, et ei ole teda kunagi tõeliselt armastanud, ja isegi rõõmustan selle üle, et tema mind ei armasta, aga sina..."

Pisarad purskasid Valerie silmist ja ta äigas need pahaselt minema.

"Ma armastan sind, Steven, ja tean, et sina mind mitte! Sa isegi püüdsid mind ära osta, et ma... et keegi meie lähedusest teada ei saaks, et... olime armukesed... Sa oleksid võinud seda ka mitte teha, sest ma ei räägi kellelegi nagunii midagi. Sina arvasid, et ainult selle pärast, et... olime armukesed... hakkas nõudma... Aga ma ei ole nii naiivne, Steven! Ma saan mõnest asjast ikka aru. Praegu istud siin all ja töötad selleks, et ma ei arvaks... et ma ei arvaks, et..." ta püüdis oma mõtet selgemini väljendada, kuid takerdus.

Steven kargas laua tagant püsti. Ta kahvatas, silmade ilme... Ta sööstis neiu juurde. Valerie ahmis õhku ja tegi nõrga katse mehe käte vahelt pääsemiseks.

"Steven!"

"Mida sa sellega mõtled, kui ütlesid, et armastad mind?" küsis mees nõudlikult ja karmilt.

"Mis selles siis arusaamatut on?" vastas Valerie võbiseva häälega. "Ma saan aru, et sa ei taha seda tõe kuulda, aga ma ei kavatse... Ma armastan sind, Steven, ja... anna mulle andeks..."

"Sina palud minult andestust? Oh issand!" sosistas Steven. Ta peatus, tõmbas sügavalt hinge ja nahk ta sarnadel pinguldus. "Lähme!" nõudis ta järsult.

Valerie allus tõrkumata. Steven astus nii kiiresti, et neiu ei jõudnud talle järele. Mees peatus keset treppi, ootas ta järele ja neiu kuulis lähenedes Steveni masendatud sõnu:

"Oo, Val... Val... Val..."

Siis oli Valerie ta embuses ja mees hakkas suudlema teda nii nagu ei oleks seda teinud juba terve aasta, aastakümne, sajandi, kogu elu. Suudluste vahel rääkis ta, et armastab teda, et on kogu aja teda armastanud, ei lakka kunagi teda armastamast, et armastab ainult teda ja ei kedagi teist...

Kusagil selle südamepuistamise keskel tundis Valerie, et kaotab reaalsusetaju. Aga mis tähtsust sellel oli, kui ta tundis Steveni suudlust ja paitust.

"Oo, sa võid tõesti armastada mind siinsamas trepil, sul oli õigus," suutis Valerie ohata, sest ihalaine lõi tal üle pea.

"Trepil, laual, köögis, põrandal... igal pool, kus sulle meeldib ja kus sa aga tahad," vastas Steven, viies ta endaga kaasa vastuseks ta naiselikkuse kutsele.

"Aga mina arvasin, et sa ei... et sa..." püüdis Valerie öelda, kuid ei saanud, sest mehe huuled sulgesid ta suu.

"Ma armusin sinusse otsekohe sellest päevast peale, kui taipasin, et on olemas mehe tunded naiste vastu," hakkas Steven neiu kõrval voodis lamades rääkima. "Sa olid veel liiga noor selleks, et sellist nähtust isegi aimata. Armastasin sind ja vihkasin end selle pärast. Mõnikord olin lähedal isegi sellele, et hakata vihkama sind."

Valerie kergitas end.

"Sa armastasid mind kogu aeg ja ei õelnud kordagi... ei andnud mulle mõista!" Ta silmad sähvasid pahaselt. "Sul ei olnud asja minu tunnetega, sa ei tahtnud mind, sa panid mind isegi tundma, et mulle makstes, seda lepingut pakkudes tahad üksnes mind oma elust eemal hoida, et sul ei oleks muret..."

Kui Valerie tegi hingetõmbepausi, sai Steven leebelt, kuid kindlalt vahele öelda:

"Pea nüüd kinni, Valerie, arutame kõike otsast peale. Kui esimest korda aru sain, et sind armastan, olid veel liiga noor selleks, et sulle seda öelda. Jah, kehaliselt olid juba valmis mehega vahekorda astuma, kuid vaimset ja emotsionaalselt veel mitte. Ma ei suutnud tookord isegi mõelda sellele, et mulle anduksid. See oluks kuritegu sinu ja minu armastuse vastu. Ma ei ütle rohkem midagi, Val, lihtsalt seepärast, et armastan sind, armastan nii sügavalt, et... Milleks siis kõik need jutud?"

Steven vaatas neiu näole otsa ja nägi ta silmis pisaraid.

"Oh, Steven, mul ei olnud õigus kõik need aastad, kogu selle aja... Sa näisid olevat minu vastu nii vaenulik, et ma..."

Neiu hammustas huulde ja Steven küsis karmilt:

"Et sa...? Jätka! Mida sa tahtsid öelda? Ma võin arvata. Et sa käitusid nii, nagu oluks sulle vastumeelne üksnes minu nägemine?"

"Ja seepärast otsustasidki... otsustasid aidata mind end naisena tunda?"

"Ei," vastas Steven vähimagi kõhkluseta. "See

kõik ei ole nii. Ja kui jutt juba sellele läks, siis mina ei aidanud sind tunda end naisena. Sa juba olid naine... olid liiga naiselik... naine, keda ma armastasin. Kui teised mehed... teine mees oli selle märkamiseks liiga nürimeelne, siis olgu ma neetud, kui oleksin hakanud seda talle selgeks tegema. Ei!"

Ta kummardus ettepoole, võttis Valerie pea käte vahele ja suudles. Käsi libises neiu rinnale. Valerie pani kergelt vastu ning tuletas meelde, et ta ei ole veel oma seletust lõpetanud.

"Jah, ma ei ole lõpetanud," nõustus mees ja tõmbas kiusatuse mahasurumiseks vastumeelselt talle lina rindadele. "Kahtlen väga, kas ma üldse suudan kunagi oma seletustega lõpule jõuda, sest sinu nägemine ajab mu mõtted hajevile... Noh, olgu, olgu! No nii, millest ma rääkisin? Ah jaa! Peapõhjus, miks ma otsustasin väljakutse vastu võtta ja sulle miljon miili vastu tulla, oled sina... Ma kannatasin väga nähes, kui vähe teised sind hindavad. Nad ei viitsinud sind terasemalt vaadata, et sind armastama hakata... Armastus, tõeline armastus ei põhine üldsegi mitte kehalisel veetlusel. Vähemalt minu puhul on see nii. Veelgi enam – inimese välimus ei ole midagi muud kui väline kest, tema seesmine olemus on ainus, millel on tähtsust. Ei, ma tahtsin aidata sind avastada sinu naiselikkuse jõudu sulle endale. Ainus kingitus, mille ma võisin sulle teha, oli äratada su enesekindlust, naise jõu tunnetust, eneseväärikust, mida su tobedad vennased..." Ta peatus ja raputas pead. "Kui sa kasvasid, oli palju juhuseid..."

"Nad ei soovinud mulle halba," tähendas Valerie nukralt. "Ma lihtsalt olin liiga tundlik, võtsin liiga tõsiselt nende reageeringuid ja märkusi, mis on omased teatud eas poistele."

"Sa kihutasid minema oma naiselikkuse, sest kartsid võimalikke tagajärgi. Ma nägin seda, aga..."

"Kui sa mind nii väga armastasid, miks sa siis lahusid... mind hülgasid... tookord... sel ööl?"

"Tundsin, et olin talitanud oma moraalipõhimõtete vastaselt, kasutasin ära sinu kaitsetust ja iha, sinu tundlikkust. See tumestas mu teadvuse. See oli täiesti vastupidine meie suhetele, mis olid minus välja kujunenud. Ent kõige halvem oli mulle see, et olin täiesti kindel – kui selline olukord veel kordub, ei suuda ma enam peatuda... vastu panna. Armastus sinu vastu oli nagu narkootikum. Kunagi ei piisa ühest korrast – see ainult äratas isu. Kõik, mida ma tundsin, oli meeletu soov sind saada. Varem olin suutnud sellele vastu panna ainult seetõttu, et mu keha ei olnud veel tundnud rõõmu sinu omamisest... Hommikul ei suutnud ma uskuda, et sina ja mina.. et ma... varem kunagi ei arvanud, et see võib olla nii... et ma suudan niiviisi ihaldada... nii januneda..."

Valerie viis piinlikkusest pilgu kõrvale ja vastas talle erutusest madaldunud häälel:

"Sinu süleluses... sinuga... nii, nagu meil oli... just nii olin seda oma unelmates kujutlenud, kuid see näis mulle saavutamatu. Sellel esimesel korral solvas mind rohkem, kui üksinda ärkamine ja sinu põgenemine, kohtumine Racheliga sinu kodu läheduses järgmisel päeval. Ta oli juba mulle ligi ajanud, et saada teada su nime ja aadressi." Valerie neelatas. "Olin õudsalt armukade, meeleheitel ja raevus, vihkasin iseennast."

"Selleks ei olnud mingit vajadust," lausus Steven leebelt. "Selleks ajaks olin juba andnud talle selgelt mõista, et mulle pole tarvis teda ega tema ettepanekuid... mitte mingeld tema ettepanekuid."

Steven kummardus väga aeglaselt teda suudlema. Valerie hoidis hinge kinni ja püüdis ihavärinat maha suruda, kuid ootamatult peatus mees ja vaatas talle otse silma.

"Pidin peaaegu unustama." Tema hääli oli karm. "See kurikuulus leping, mille sa mulle lõhkirebituna tagasi saatsid... Tead, selles piinas, mida ma tund-

sin, võinuksin väga hõlpsasti su ilusa kaela kahekorra keerata. Kõige püha nimel, mis sundis sind arvama, et tahan sind ära osta?" Ta raputas pead. "Tegin seda üksnes sinu aitamiseks. Sa töötasid pinnalpüsimiseks käsi rüppe laskmata, ja sa oled hea mehaanik, Val. Ära luba kellelgi teisiti arvata ega öelda. Sa ei tarvitse kahelda, et meie lapsed tulevad jumala maailma väikeste geenistena." Ilmas ta naerdes ja jälgis Valerie silmade ilmet. "Minu ettevõtjaajuga ja sinu mehaanikuvõimetega – võibolla suudavad nad juhtida kogu maailma..."

Valerie võpatas kergelt.

"Loodan, et mitte. See on viimane, mida võiksin neile soovida," sõnas ta rahulikult.

"Mida siis sina neile sooviksid?" küsis Steven õrnalt.

Ta hakkas neidu paitama, kallutas end aina allapoole ja näksas kergelt tema kõrvanibu. Valerie võbises ja ripsmed sulgusid tummas vaimustuses. Lõpuks suutis ta sosistada:

"Ma tahaksin, et oleksid õnnelikud ja armastatud... et nad kasvaksid täies teadmises, et on väärilised vastu võtma teiste armastust ja kinkima teistele vastuarmastust..."

"Nii lähebki," kinnitas Steven. "Kui neil on silme ees meie eeskujud, mis siis neile muud üle jääb, kui seda järgida?"

"Steven, hommik on peaaegu käes," ütles Valerie, nähes aknast esimesi koidumärke.

"Hea küll... Mulle meeldib sind armastamise ajal jälgida. Sinu silmade ilmet... Mul on hea meel, kui näen, et pakun sulle rahuldust... ja mulle meeldib..."

"Ma armastan sind, Steven," katkestas teda Valerie madalal rinnatoonil. "Armastan sind nii väga!"

"Kas tõesti? Siis tõesta seda," õrritas Steven.

Valerie heitis lina lõplikult kõrvale, uhkena oma palja keha ilu üle. Steveni käed võtsid ta hoolitsevalt vastu.

Kuu aega hiljem oli Valerie vennal ja vennanaisel lennujaamas vastas.

Puhanud, silmnähtavalt värskenenud ning püevitanud Michael ja Leslie ruttasid teda kallistama.

"Kullake, sa näed väga hea välja! Sa kohe õlmised! Ja nii elegantselt riides!" Leslie ei varjanud oma imetlust. "Sa ainult vaata oma õekest, Michael!" Ta pilgutas naole kavalalt silma. "On näha, et ka isikliku elu rindel on sul kõik korras..."

"Tõsi või, õeke?" rõõmustas Michael. "Sina ja Robert... Lähed Robertile mehele?"

"Jah, Michael. Ma lähen mehele!" kuulutas Valerie pidulikult. "Aga mitte Robertile. Lähen mehele Steven Alsworthile." Ta punastas ja lõi silmad maha.

"Vaata see on alles pauk!" suutis vapustatud vend öelda. "Aga kuidas siis... Miks mina midagi sellist ei märganud...?"

"See-eest mina märkasin!" katkestas Leslie reipalt. "Veelgi enam – nüüd võib seda juba öelda – seda ma ainult soovisingi! Mulle see Robert ainult öeldes kunagi eriti ei meeldinud... aga selline mehest, nagu Steven Alsworth, võib ainult unistada! Ta pilgutas taas Valeriele lõbusalt silma. "Eks ole mu armas?"

"Ja sina unistad ka sellisest mehest?" tortas Michael poolnaulatades.

"Ei, mu kullatükk! Öeldakse ju, et igaühele on Mulle näib, et Steven Alsworth on loodud ainult ühele naisele ja see naine ainult Steven Alsworthile."

"Sa mõtled Vali, Valerie?" küsis Michael millegi pärast kohmetult.

"Aga muidugi! Rumalamat küsimust on raske isegi välja mõelda. Olen alati öelnud, et pikad lennureisid mõjuvad sulle halvasti!"

